

Vợ Có Thai Mười Triệu Của Phó Tổng

Contents

Vợ Có Thai Mười Triệu Của Phó Tổng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	16
5. Chương 5	21
6. Chương 6	27
7. Chương 7	32
8. Chương 8	38
9. Chương 9	45
10. Chương 10	52

Vợ Có Thai Mười Triệu Của Phó Tổng

Giới thiệu

Có tiền thì ngon lắm sao? Bây giờ Ôn Bối Du rốt cuộc cũng hiểu được người có tiền thì rất là ngon.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-co-thai-muoi-trieu-cua-pho-tong>

1. Chương 1

Mở đầu Diendanlequydon editor:HoàngPhủVũNguyệt

Tạp chí nam giới bán chạy nhất Đài Loan và trang thống kê hàng năm của một website nổi tiếng đều có một hạng mục rất thú vị:

Những CEO độc thân hoàng kim làm phái nữ phải thèm thuồng...

Kết quả điều tra rất thú vị. Diendanlequydon editor:HoàngPhủVũNguyệt

Vị trí thứ hai và thứ ba đều dễ trống nhưng vị trí thứ nhất lại có đến ba cái tên, theo thứ tự là... Diendanlequydon editor:HoàngPhủVũNguyệt

Tổng Giám Đốc kiêm chủ tịch công ty Khoa Học Kỹ Thuật Khai Ích - Trương Thác Tái.

Tổng Giám Đốc của chuỗi khách sạn, tập đoàn kinh doanh buôn bán Đông Phương - Đông Phương Thuật.
Diendanlequydon editor:HoàngPhủVũNguyệt

Phó Tổng Giám Đốc của tập đoàn tài chính Kim Tinh Thần - Lận Thừa.

Ba vị CEO này đều đạt được số phiếu bình chọn ngang bằng nhau. Họ rất được phái nữ ở Đài Loan yêu thích dĩ nhiên không phải chỉ vì tài sản kếch xù mà còn vì vẻ ngoài làm người khác phải lóa mắt. Diendanlequydon editor:HoàngPhủVũNguyệt

Ai nói CEO không thể vừa đẹp trai vừa có tiền, Trương Thác Tái, Đông Phương Thuật và Lận Thừa đều có đủ các điều kiện này.

Không thể nghi ngờ rằng những người phụ nữ còn độc thân đều không kiếm được mà nằm mơ giữa ban ngày, hy vọng mình có thể một bước lên mây, nhận được sự ưu ái của ba người này.

Nhưng mà người bình thường thì làm sao có thể đến gần CEO hoàng kim cao cao tại thượng đây? Vẫn nên nằm mơ giữa ban ngày thì tốt hơn...

Đồng hồ báo thức vang lên gần ba phút thì mới có thể khiến chủ nhân của nó để ý tới.

Một cái tay nhỏ bé từ trong chăn chui ra, lục tới lục lui mới rờ được cái đồng hồ báo thức. Sau đó mới chậm rì rì mà bấm nút tắt. Ngay sau đó, trong chăn truyền ra tiếng ai oán thở dài...

Thời tiết lạnh thế này làm người ta không muốn rời xa chiếc giường ấm áp chút nào.

Ôn Bối Du cọ cọ mặt mình vào chiếc gối ấm áp.

Tại sao vào lúc thời tiết lạnh như vậy mà cô phải rời giường? Đầu của Ôn Bối Du vẫn còn đang trong trạng thái hỗn loạn, hôm nay cô có việc gì phải làm mà lại để đồng hồ báo thức sớm như vậy? Diendanlequydon editor:HoàngPhủVũNguyệt

Đầu óc cô dần dần tỉnh táo lại. Diendanlequydon editor:HoàngPhủVũNguyệt

“A...” Đột nhiên, một tiếng thét từ trong chăn truyền ra.

Ôn Bối Du vén chăn bông lên nhảy xuống giường, cầm đồng hồ báo thức lên nhìn, đã bảy giờ rưỡi rồi!
Diendanlequydon editor:HoàngPhủVũNguyệt

Trời ơi trời ơi, trễ mất rồi! Diendanlequydon editor:HoàngPhủVũNguyệt

Bắt đầu từ hôm nay cô sẽ là nhân viên của “Tập Đoàn Kim Tinh Thần”. Cô phải trải qua một cuộc phỏng vấn rất khó khăn mới có được vị trí này. Cô luôn ao ước mình có thể vào công ty này làm việc. Diendanlequydon editor:HoàngPhủVũNguyệt

“Tập Đoàn Kim Tinh Thần” là tập đoàn tài chính lớn nhất Đài Loan. Tiền lương của công ty tương đối cao nên các sinh viên mới ra trường rất muốn vào đây làm việc.

Sau khi tốt nghiệp được một năm, cô phải học bổ túc ba tháng còn phải đấu đá với người khác thêm ba tháng mới được công ty nhận vào làm.

Cô cũng không muốn mới đi làm ngày đầu tiên đã để lại ấn tượng xấu với quản lý.

Ôn Bối Du vọt vào phòng tắm thay quần áo với tốc độ chóng mặt... A, cô thật là yêu chết cậu ấy mà, cậu ấy đã sớm chuẩn bị quần áo cho cô tắm tất hết rồi.

Vì cô là nhân viên mới nên được công ty phát đồng phục.

Từ trước đến giờ cô rất tùy tiện... À, theo như người ưa chú trọng ngoại hình – Bạch Nãi Phủ nói thì cô rất dơ bẩn và không hề có con mắt thẩm mỹ!

Đối với người cuồng loạn về hình thức bề ngoài như Bạch Nãi Phũ thì làm sao có thể chấp nhận một người như cô chạy loạn xung quanh mình. Vì vậy từ ngày cô và cậu ấy “sống chung” thì cậu ấy liên lo việc trang phục cho cô. Diendanlequydon editor:HoàngPhủVũNguyệt

Ôn Bối Du thay bộ đồng phục công sở do Bạch Nãi Phũ chuẩn bị xong rồi cầm tập tài liệu lên. Cô xoay người nhìn mình trong gương, cảm thấy mình thật là trí thức.

Thấy chưa, cô không thể sống mà không có Bạch Nãi Phũ... Cậu ấy là người đàn ông cô yêu nhất, không không, người đàn ông cô yêu nhất là người khác, cậu ấy chỉ xếp thứ hai thôi.

Ôn Bối Du đi ra khỏi phòng ngủ, cô nhìn thấy trên bàn ăn có một túi giấy, trên túi giấy có một tờ giấy ghi chú nhỏ. Diendanlequydon editor:HoàngPhủVũNguyệt

Trên đó viết...Diendanlequydon editor:HoàngPhủVũNguyệt

Con yêu mẹ nhất! Diendanlequydon editor:HoàngPhủVũNguyệt

Con biết mẹ nhất định sẽ ngủ quên nên đã sớm chuẩn bị ẹ rồi.

Yêu mẹ nhất. Diendanlequydon editor:HoàngPhủVũNguyệt

Bảo bối.Diendanlequydon editor:HoàngPhủVũNguyệt

Trên tờ giấy còn vẽ hình một trái tim rất lớn, Ôn Bối Du cầm tờ giấy lên hôn một cách mãnh liệt, ô ô, bảo bối của cô thật đáng yêu, không hổ danh là người đàn ông cô yêu nhất.

Cô biết bữa ăn sáng này là Bạch Nãi Phũ làm, vì bảo bối của cô mới bốn tuổi, làm sao có thể làm điểm tâm được chứ. Nhưng để viết được những dòng chữ này thì bảo bối phải dậy thật sớm, lòng cô cảm thấy thật ấm áp. Diendanlequydon editor:HoàngPhủVũNguyệt

A! Hồngбет, trễ rồi, trong lúc hoảng loạn Ôn Bối Du vội vàng mang giày vào lao ra ngoài.

Cũng may, không có trễ.

Ôn Bối Du đến công ty vừa đúng tám giờ rưỡi. A di đà Phật, Amen, Đức mẹ Maria... Cô vừa khấn vái vừa làm biểu tượng hình chữ thập trước ngực.

Cô chậm chạp bước từng bước vào nơi làm việc mới - Tập Đoàn Kim Tinh Thần.

Tập Đoàn Kim Tinh Thần nằm trên đường lớn của Đài Bắc, một tòa nhà được xây toàn bằng tấm kính năng lượng mặt trời để bảo vệ môi trường.

Tầng một, tầng hai, tầng ba là chi nhánh của ngân hàng tập đoàn Kim Tinh Thần. Từ tầng bốn đến tầng hai mươi lăm là nơi làm việc của tổng công ty.

Mấy năm nay Tập Đoàn Kim Tinh Thần phát triển rất nhanh. Năm nay còn tuyển thêm 300 nhân viên. Bắt đầu từ hôm nay 300 người này sẽ được huấn luyện trong vòng hai tuần, sau đó sẽ tùy theo thành tích của mỗi người mà chuyển đến từng phòng ban, từng chi nhánh của công ty.

Ôn Bối Du dĩ nhiên hy vọng mình có thể làm việc ở Tổng công ty, có như vậy thì cô mới có thể gần gũi với bảo bối của mình.

Nếu không thì bị điều đến chi nhánh ở Đài Bắc cũng được, mặc dù hơi xa nhà một chút nhưng dù sao mỗi ngày cũng có thể về nhà gặp bảo bối. Còn thăm một chút là bị điều đến Nam Trung bộ...

Ôn Bối Du cắn răng, không thể nào, cho dù như thế nào thì cô cũng phải biểu hiện thật tốt để có thể ở lại Tổng công ty.

“Đợi chút.” Khi bước vào phòng họp dành cho các nhân viên mới thì cô bị chặn lại.

Cô dừng chân lại, không hiểu tại sao mình lại bị chặn đường. Đối phương mặc đồng phục công ty, trước ngực còn có bảng tên đề “Quản lý Trương Tú Lan”.

Đối phương cũng nhìn chằm chằm vào Ôn Bối Du “Cô Ôn, cô là nhân viên mới, công ty sẽ phát đồng phục cho cô nhưng cô cũng phải chú ý đến cách ăn mặc của mình một chút.”

Ôn Bối Du không hiểu gì hết, cô nhú mày lại. Cô tự xác nhận là mình ăn mặc rất tươi tắn, vị quản lý này không hài lòng ở chỗ nào chứ?

Đồng phục và các phụ kiện trên người cô là do người có ánh mắt thời thượng nhất Đài Bắc chọn lựa, nếu dám chất vấn con mắt của cậu ấy...

Ôn Bối Du thấy vị quản lý nhìn xuống hai chân cô, cô cũng nhìn theo.

A! Cô đứng hình, trong nháy mắt cô như hóa đá, hơn nữa còn có một vết nứt kéo dài từ trên trán xuống...

Thì ra do quá vội vàng, cô đã lấy nhầm đôi giày rách mướp mà mình thường mang hàng ngày. Cô hoàn toàn quên mất đôi giày màu cà phê anh đã chuẩn bị cho cô.

Lần này thì tiêu rồi.

Thế mà dọc đường đi cô không hề chú ý tới. Bây giờ thì hay rồi, bị quản lý chặn lại ngay trước phòng họp.

Nhất thời, Ôn Bối Du trở thành trò cười của mọi người. Vì quản lý lên tiếng nhắc nhở nên ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía chân cô.

Thật là xấu hổ mà.

“Ách, thật xin lỗi, em... Sáng nay vội quá, cho nên... Ngày mai em nhất định sẽ không tái phạm.” Ôn Bối Du nhìn các hình vẽ trên tường rồi lại nhìn các bình hoa, cô không dám nhìn vào ánh mắt của chị quản lý.

Cô nhắm mắt đi vào phòng họp, vội vàng tìm một chỗ kín đáo ngồi xuống, sau đó lấy điện thoại di động trong túi xách ra nhắn tin cho Bạch Nãi Phũ.

Không nghĩ cũng biết lúc cậu ấy nhận được tin nhắn này sẽ mắng cô như thế nào nhưng bây giờ chỉ có cậu ấy mới có thể cứu được cô.

Quả nhiên, Ôn Bối Du mới gửi tin nhắn đi thì Bạch Nãi Phũ đã gửi tin nhắn trả lời ngay lập tức. Cô mở tin nhắn ra thì thấy có một đồng chữ ngu ngốc, hoa cả mắt.

Ô ô ô, mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý nhưng cô vẫn hy vọng cậu ấy an ủi cô mấy câu, Bạch Nãi Phũ thật là người vô tình mà.

Lúc này buổi học huấn luyện đã bắt đầu, người dẫn đầu đi lên khán đài là giám đốc nhân sự, ông ta vừa nói chuyện mỗi phòng ban cần những gì vừa cầm danh sách lên gạch gạch. Lưng của Ôn Bối Du toát cả mồ hôi lạnh, cô nghĩ thầm hôm nay cô có xui xẻo đến mức bị ông ta gạch tên không.

Không lâu sau, Bạch Nãi Phũ gửi tin nhắn thứ hai cho cô, cậu ấy nhắn: Thư ký của tớ sẽ mang đồ đến cho cậu, nhớ tìm lý do gì đó để xuống lấy, thật là ngu ngốc.

Ôn Bối Du rất cảm kích đại ân đại đức này nhưng mà cậu ấy cũng không cần dùng chiêu Hồi Mã Thương với cô chứ, ở đoạn cuối của tin nhắn còn mắng cô ngu ngốc nữa.

Cô không có ngu ngốc, cô chỉ là... có chút mơ hồ thôi.

Trên khán đài lại đổi người khác để diễn thuyết, cô được phát ột cuốn sổ tay huấn luyện nhỏ.

Sau một tiếng, Bạch Nãi Phũ nhắn tin tới nói là thư ký của cậu ấy đã tới, kêu cô mau xuống dưới lấy đồ.

Lúc này, người dẫn chương trình đứng lúc tuyên bố là Phó Tổng Giám Đốc sẽ nói mấy câu với nhân viên thông qua webcam.

Lúc này Ôn Bối Du cũng không chú ý tới khán đài, lúc hình ảnh của Phó Tổng Giám Đốc Lận Thừa đẹp trai hoàn mỹ được truyền đến cũng là lúc cô xoay người lại. Cô nhẹ nhàng nhón chân đi ra phía cửa phòng.

“Em có thể đi toilet không?” Cô nói nhỏ bên tai chị quản lý.

“Xin chào các nhân viên mới, tôi là Lận Thừa – Phó Tổng Giám Đốc của tập đoàn Kim Tinh Thần, rất cảm ơn các bạn đã chọn công ty chúng tôi để làm việc...”

Sau lưng truyền đến giọng nói khêu gợi của Phó Tổng Giám Đốc, giọng nói hấp dẫn này làm mọi người kinh ngạc cũng thu hút được sự chú ý của Ôn Bối Du. Cô cảm thấy giọng nói này có chút quen thuộc nhưng cô không thể quay đầu lại nhìn vì chị quản lý không chịu buông cô ra.

“Bên trong phòng rửa tay có một cái toilet.” Chị quản lý chỉ vào một hướng khác.

“Em mới đi qua đó rồi, có rất nhiều người xếp hàng, em... em rất gấp.”

Ôn Bối Du nói xong còn làm bộ ôm bụng, cố hết sức nhăn nhó, biểu hiện là nếu không cho cô ra ngoài thì cô có thể sẽ làm bậy tại chỗ.

Chị quản lý hết cách, không thể làm gì khác hơn là mở cửa cho cô ra ngoài.

Ôn Bối Du dùng tốc độ chạy đua một trăm mét để tìm thư ký của Bạch Nãi Phủ. Cô thay giày xong thì lại không biết có nên cầm theo nó trở lại phòng họp không.

Lúc này vị thư ký kia đã giải quyết vấn đề thay cô. Anh ta nói ông chủ có chỉ thị cho anh ta về vấn đề làm sao giải quyết đôi giày này. Ôn Bối Du thấy anh ta ném đôi giày mà cô đã mang N năm vào thùng rác.

“A...” Cô muốn kháng nghị nhưng anh ta lại nhìn cô bằng đôi mắt lạnh như băng.

Ô ô, người này quả nhiên không hổ danh được chính Bạch Nãi Phủ đào tạo... cô chỉ có thể ngoan ngoãn mang một bụng ầm ức ngoan ngoãn trở lại phòng họp.

Lúc cô vừa vào phòng thì cuộc nói chuyện bằng webcam với Phó Tổng Giám Đốc vừa kết thúc. Cô nhẹ nhàng trở lại chỗ ngồi của mình.

“OK, xong rồi.” Ken – thư ký riêng của Lận Thừa ngắt đường truyền kết nối webcam.

Lận Thừa ném cái ghế mà anh mới ngồi đi: “Tớ mới xuống máy bay, cậu cũng phải cho tớ nghỉ ngơi một chút chứ.” Diendanlequydon editor:HoàngPhủVũNguyệt

Ken lắc đầu nói: “Chúng ta còn phải chạy tới tiệc đính hôn.”

“Tiệc đính hôn của ai?” Lận Thừa xoa xoa đôi mắt quấy rầy so với phụ nữ còn đẹp hơn gấp trăm ngàn lần. Diendanlequydon editor:HoàngPhủVũNguyệt

“Phó Tổng Giám Đốc, xin cậu đừng có nói giỡn, bởi vì không buồn cười chút nào.” Ken đã sớm miễn dịch với vị cấp trên hào hoa phong nhã của mình.

“Được rồi được rồi, không giỡn nữa.” Lận Thừa cầm áo khoác lên mặc vào: “Tớ nói này, cậu đừng có lúc nào cũng nghiêm nghị như vậy, phụ nữ sẽ không thích đâu.”

“Không sao cả, dù sao tớ cũng không thích phụ nữ.”

Lận Thừa đang chuẩn bị bước ra khỏi phòng làm việc thì đột nhiên quay đầu lại, kinh ngạc nói: “Thì ra cậu thích đàn ông.”

Ken hung hăng trợn mắt nhìn cấp trên của mình.

Lận Thừa không thể làm gì khác hơn là sờ sờ mũi, quyết định không trêu chọc anh nữa.

Hai người cùng đi vào thang máy dành riêng. Ken lấy điện thoại ra báo cho tài xế lái xe đứng chờ tại cửa chính. Diendanlequydon editor:HoàngPhủVũNguyệt

Bên trong thang máy, Lận Thừa đang soi gương, ngắm nghía phong thái của mình.

Nhìn anh cứ như không phải là người đàn ông đang chuẩn bị tới tiệc đính hôn của mình. Nơi đó đang có mấy trăm nhà báo chờ đợi anh.

“Phó Tổng Giám Đốc, đây là nhẫn đính hôn của cậu, xin cậu cất kỹ.” Ken móc một chiếc hộp bằng nhung của một nhãn hiệu nổi tiếng của Anh ra.

Đến nhìn chiếc hộp mà Lận Thừa cũng lười.

“Cậu giữ giúp tớ đi, chừng nào đến lúc làm lễ thì đưa tớ, mắc công lát hồi tớ không cẩn thận sẽ làm rơi mất đó.”

Đây có phải là chú rể không trời! Diendanlequydon editor:HoàngPhủVũNguyệt

Vì vậy Ken lại cất chiếc nhẫn vào. Diendanlequydon editor:HoàngPhủVũNguyệt

“Còn về phần trả lời nhà báo, tớ đã sửa lại một số câu trả lời, cậu xem qua đi.”

Lận Thừa nghe vậy liền cười lớn, anh vỗ vỗ vào vai Ken: “Trời ơi, Ken, cậu quả là một thư ký riêng tốt, đến chuyện này cũng suy nghĩ thay tớ.”

“Nhất định là cậu đang lo lắng hôn ước giữa tớ và Lý Ly là giả, không hề có tình cảm thật sự nên sợ bọn tớ sẽ ông nói gà bà nói vịt trước mặt nhà báo phải không?”

“...” Có một cấp trên chuyện gì cũng biết thế kia thì anh còn phản bác cái gì nữa chứ.

“Đừng lo lắng, tớ và Lý Ly đều là “tay lão luyện”, chúng tớ biết phải ứng phó với đám nhà báo như thế nào, cũng biết làm sao để nói láo mà cũng như nói thật.”

Lận Thừa cố ý nói một cách lưu manh.

Anh chính là như vậy, yêu chết cái hình tượng “Hoa hoa công tử” này rồi. Hôm nay “Hoa hoa công tử” phải đính hôn, nguyện ý sống suốt đời với một người phụ nữ. Điều này làm cho các nhà báo tò mò không choáng váng mới là lạ.

Ken lộ ra vẻ mặt khốn hoặc chỉ trong một giây nhưng đã bị Lận Thừa bắt gặp.

Lận Thừa là người có vẻ ngoài cợt nhả nhưng kỳ thật lại là người rất tinh ranh, đôi mắt quynh rũ kia không chỉ dùng để mê hoặc phụ nữ.

“Cậu không hiểu phải không? Không hiểu bọn tớ xem tình yêu là gì phải không?”

Ken vẫn im lặng, anh không tiện phê bình chuyện tình cảm của cấp trên.

“Ha ha.” Lận Thừa vỗ vỗ vào vai Ken: “Cái đó gọi là gia thế, bọn tớ đều rất rõ ràng, hôn nhân này chẳng qua cũng chỉ là giao dịch mua bán, chỉ có đứa ngốc mới thật lòng thôi.”

“Tớ và Lý Ly đều là người thông minh, hiểu rất rõ đạo lý này, chuyện ăn chơi ở bên ngoài đều không hề liên quan tới nhau.”

Cửa thang máy mở ra, Lận Thừa đi ra ngoài trước, Ken vẫn im lặng đi theo sau anh giữ khoảng cách nửa bước chân. Ngoài cửa chính, tài xế đã mở cửa xe chờ sẵn.

Lận Thừa ngồi ở ghế sau, nhắm mắt dưỡng thần.

Hôm nay là ngày anh đính hôn, thế nhưng anh lại không vui mừng một chút nào. Nghi thức đính hôn này chỉ làm cho người ta xem, trong đó có cả ba của anh.

Lý Ly là con gái của một doanh nghiệp lớn nhất Đài Loan, cô có thân hình nóng bỏng nhưng anh chẳng hề có chút hứng thú nào. Anh không thích dính vào “Cổ gần hang”.

“Cổ gần hang” chính là những cô gái có gia thế hiển hách như anh.

May mắn là Lý Ly là một người rất dễ “Khai thông”. Khi anh hẹn cô ta ra nói rõ, đây chẳng qua chỉ là một cuộc hôn nhân hữu danh vô thực thì cô ta chấp nhận một cách rất dễ dàng. Còn nói cô ta đã có một người bạn trai kiêm bạn giường rất là đẹp trai nên không có cách nào đáp ứng được chồng tương lai. Diendanlequydon editor:HoàngPhủVũNguyệt

Lận Thừa đúng là phải cảm ơn ba anh vì đã tìm được một “đối tượng tốt” cho anh, anh tin rằng mẹ kế của anh cũng đã mất rất nhiều công sức trong chuyện này.

Xe vừa đến nơi cử hành lễ đính hôn thì tài xế vội vàng xuống mở cửa xe. Bên ngoài có rất nhiều nhà báo đang chờ đợi.

Lặn Thừa thu hồi vẻ mặt lạnh lùng mà thay vào đó là gương mặt với nụ cười hạnh phúc chỉ sau một giây.
Diendanlequydon editor:HoàngPhủVũNguyệt

Anh luôn đóng kịch cho người ta xem, đây là cuộc sống của anh.

2. Chương 2

“Mẹ về rồi.” Ôn Bối Du vừa vào cửa đã đá văng đôi giày đi còn ném luôn cả tập tài liệu.

“Mẹ cực khổ rồi.” Con trai của cô, nick name là “Bảo bối” lập tức chạy ra nhào vào ngực cô.

Hai mẹ con vừa ôm vừa hôn rất thân mật.

“Mẹ con cực khổ, vậy chú có cực khổ không?” Sau đó, Bạch Nãi Phũ cũng xuất hiện, xem ra cậu ấy vẫn còn ghi hận chuyện cô hồ đồ mang nhăm giày sáng nay.

Bạch Nãi Phũ mặc chiếc áo màu xám dài đến gối phối hợp với cái quần màu hồng bên trong, gương mặt tuấn mỹ còn thêm hàng lông mi dài cong vút, còn cả mái tóc được tạo hình một cách chỉnh chu nữa chứ, quả là hình tượng điển hình của trai đẹp Hàn Quốc.

“Bà Bạch, đừng như vậy mà, lại đây ôm một cái đi.”

Biệt danh của Bạch Nãi Phũ là “Bà Bạch”. Cậu ấy là bạn học thời cấp hai của cô. Sau khi hai người tốt nghiệp cũng chưa từng liên lạc với nhau. Sau đó vì một số chuyện ngoài ý muốn mà họ gặp lại nhau và gần bó như keo sơn.

Ngay cả khi Ôn Bối Du sinh bảo bối, cô cũng lấy chữ “Phũ” của cậu ấy đặt tên cho bảo bối, xem như là sự cảm ơn của cô đối với Bạch Nãi Phũ vì cậu ấy đã giúp đỡ cô trong lúc cô khó khăn nhất.

Bạch Nãi Phũ giật giật khóe miệng, sau đó không cam tâm tình nguyện mà đi tới bên cạnh Ôn Bối Du, giang rộng tay ôm cô vào lòng.

Ba người cùng ôm nhau, cười hạnh phúc.

Người không biết gì còn tưởng rằng đây là một gia đình hạnh phúc, có ba, có mẹ và một đứa con trai đáng yêu.

“Ăn tối thôi.” Bạch Nãi Phũ hưng phấn tuyên bố.

Bảo bối vừa nghe đến hai chữ ăn tối thì cũng vui vẻ hét chói tai.

“Ăn tối!” Bạch Nãi Phũ không phải là không biết nấu ăn sao?

“Mẹ, “mẹ nuôi” nói để ăn mừng ngày đầu tiên mẹ đi làm mẹ nuôi đã mua hai cái bánh pizza lớn với gà chiên cho cả nhà ăn.” Ôn Phũ Phi lớn tiếng nói. Bạch Nãi Phũ muốn bảo bối gọi anh là “mẹ nuôi” chứ không phải là “cha nuôi”.

“Bà Bạch thôi tha, lại dám để bảo bối ăn đồ ăn bên ngoài, còn mua nhiều thứ như vậy.”

“Không sao, không sao, hôm nay ăn mừng mà.” Bạch Nãi Phũ nói “Chúng ta nên ăn lớn một chút.”

Ôn Phũ Phi cũng bày ra ánh mắt cầu xin lấp lánh, Ôn Bối Du không thể nói gì cả. Hai phiếu thuận, một phiếu chống, cô thua rồi.

Vì vậy ba người bắt đầu ăn ngấu ngiến.

Pizza, gà chiên thêm cola và khoai tây, ba người hào hứng đến cực điểm.

Nhưng mà Ôn Bối Du vẫn không quên ôm con trai vào lòng và nói: “Bảo bối, con yên tâm, mẹ nhất định sẽ ở lại Tổng Công Ty để mỗi ngày có thể về nhà nấu cơm cho con ăn.”

Thức ăn nhanh rất ngon nhưng lại không thể ăn hàng ngày, bảo bối của cô mới bốn tuổi, cô cũng không muốn thằng bé ăn thức ăn nhanh để lớn lên.

“Cám ơn mẹ.” Ôn Phũ Phi bay tới hôn tới tấp vào mặt Ôn Bối Du.

“Như vậy cũng tốt, cậu mơ mơ hồ hồ, thần kinh cũng có chút vấn đề nhưng tài nấu nướng thì không chê vào đâu được. Cho nên mới nói Thượng Đế quả nhiên là công bằng.” Bạch Nãi Phũ nói.

Ôn Bối Du liếc mắt nhìn Bạch Nãi Phũ.

“Cậu không thể khen tớ một câu sao? Cứ nhất định phải chém một nhát à.”

“Đương nhiên, ca ngợi quá mức sẽ làm cậu tự cao.” Bạch Nãi Phũ vừa nói vừa cắn một miếng pizza, vẻ mặt rất là thỏa mãn.

“Như đã nói qua, cậu có thể làm được không?” Bạch Nãi Phũ vẫn luôn hoài nghi năng lực làm việc của Ôn Bối Du.

“Cái khác tớ không dám nói, nhưng dù sao tớ cũng từng học bốn năm tài chính, sau khi tốt nghiệp cũng có làm việc trong lĩnh vực này nên tớ nhất định có thể làm được.” Ôn Bối Du vỗ ngực bảo đảm.

“Mẹ nhất định làm được.” Ôn Phũ Phi rất có lòng tin với mẹ.

“Con trai ngoan.” Ôn Bối Du nói.

“Được rồi được rồi, lỡ như xui xẻo bị điều ra ngoại thành thì từ chức nghỉ việc, tớ còn nuôi nổi hai người mà.” Bạch Nãi Phũ mồm miệng chua ngoa nhưng lòng dạ thì mềm như đậu hũ.

Anh rất thích Ôn Bối Du, thật ra ủng hộ cô ấy cũng là một trong những chuyện mà anh thích làm.

“Không được, tớ và bảo bối đã lệ thuộc vào cậu bốn năm rồi. Bây giờ tớ đã tốt nghiệp đại học cũng đã vào tập đoàn Kim Tinh Thần làm việc, nói gì thì nói cũng không thể tiếp tục lợi dụng cậu.”

Ôn Bối Du rất cảm kích Bạch Nãi Phũ mấy năm nay đã giúp đỡ cô. Nếu không có cậu ấy, cô cũng không có dũng khí sinh bảo bối, thậm chí có khi còn không gượng dậy nổi.

“Nếu không thì mẹ nuôi cưới mẹ...” Bảo bối mở miệng nói, mặc dù mới bốn tuổi nhưng lúc đi học ở nhà trẻ thì bé đã biết cái gì là “Kết hôn”.

“Không được!” Ôn Bối Du la lên.

“Không thể nào!” Bạch Nãi Phũ cũng phản đối rất kịch liệt.

Ôn Bối Du phản đối là vì cậu ấy đã hy sinh cho cô quá nhiều, cô không thể dùng cách này để giữ cậu ấy bên cạnh.

Cô thật lòng hy vọng Bạch Nãi Phũ có thể tìm được tình yêu đích thực của đời mình, hơn nữa còn có thể kết hôn cùng với “người” đó, xây dựng một gia đình hạnh phúc.

Mà Bạch Nãi Phũ phản đối cũng do nguyên nhân tương tự như Ôn Bối Du.

Anh rất thích Ôn Bối Du và bảo bối nhưng người anh thích nhất là đàn ông. Anh hy vọng mình có thể tìm được tình yêu “đích thực” và cũng hy vọng có thể kết hôn với đối phương.

Hai người đưa tay sờ sờ tóc của bảo bối.

“Bảo bối, con yên tâm, mặc kệ như thế nào, mẹ và mẹ nuôi cũng sẽ vĩnh viễn yêu thương con, bảo vệ con cả đời.”

Ôn Bối Du và Bạch Nãi Phũ trăm miệng một lời, đối với bọn họ mà nói, cuộc sống bây giờ đã là mỹ mãn rồi.

Nhưng mà Ôn Bối Du không ngờ rằng khi cô bước chân vào “Tập Đoàn Kim Tinh Thần” thì vận mệnh của cô đã bắt đầu thay đổi, sóng gió cũng từ từ nổi lên...

“Đúng rồi... nhanh một chút... nhanh chút nữa...” Tiếng rên rỉ dâm dăng của phụ nữ tràn ngập khắp phòng, có một người phụ nữ đang chống hai tay trên ghế sa lon, chống hông lên cao, một đôi tay thon dài đang nắm lấy chiếc eo nhỏ của cô ta.

Người phụ nữ không ngừng bị xâm chiếm nhưng cô ta yêu chết cái cảm giác mãnh liệt này.

“Kêu lớn lên...” Lận Thừa đem vật cứng rắn của mình không ngừng ra vào u cổ. Anh thích tiến vào từ phía sau, như vậy sẽ làm anh hưng phấn hơn.

“A... A... Anh thật là giỏi.” Người phụ nữ không ngừng đưa hông của mình, đồng thời cũng tạo ra nhiều động tác khác nhau.

Hoàng Ny Cẩm, là một minh tinh mới nổi, xuất thân là người mẫu, bây giờ đang tỏa sáng với sự nghiệp đóng phim.

Cô ta được người khác giới thiệu cho Lận Thừa, từ đó trở thành bạn tri kỷ của anh.

Hai người họ mới quen nhau ngày đầu tiên đã lên giường với nhau. Lận Thừa cũng nói rõ, cái anh muốn là một người bạn giường chứ không phải là thứ tình yêu nam nữ. Cô ta cũng nói, hai người chỉ là phối hợp rất ăn ý với nhau.

Đôi bàn tay của Lận Thừa nắm lấy bộ ngực đang đung đưa kia, dùng sức xoa nắn đỉnh hồng.

Anh lại tăng tốc độ, đem hai người đến đỉnh điểm của khoái cảm, cái cảm giác được cái u cổ ấm áp đó bao bọc thật là sướng...

Tay của anh đi tới hoa kính ướt át phía trước, không ngừng xoa nắn nó.

Đây là điểm mẫn cảm trí mạng của cô ta, đồng thời cùng lúc đó, Hoàng Ny Cẩm lên tới đỉnh điểm cao trào, tràn ngập trong phòng toàn là tiếng rên dâm dăng...

Vào lúc cô ta tiết hoa dịch ra thì Lận Thừa cũng phóng thích chính mình.

“Hôm nay không phải là ngày anh đính hôn sao? Sao lại rảnh rỗi tới tìm em?” Hoàng Ny Cẩm tấm xong, mặc bộ áo ngủ hấp dẫn treo lên giường, đôi tay thon dài để lên trước ngực Lận Thừa.

“Sao, không thích anh tìm em à?”

Lận Thừa cười như không cười, khóe miệng khẽ nhếch. Lúc nào anh cũng bày ra bộ mặt không đúng đắn, làm cho người ta luôn không nhìn rõ được bộ mặt thật của anh.

“Anh biết em không phải là ý này mà.” Móng tay xinh đẹp của Hoàng Ny Cẩm đùa nghịch điểm đỏ thắm trước ngực anh: “Ngày đính hôn không phải là anh nhất định phải bồi vợ chưa cưới và người nhà cô ấy đi ăn sao?”

“Muốn ăn thì mấy người họ tự đi, anh không muốn đi.” Căn bản là anh không muốn ngồi cùng một phòng với bà mẹ kế đáng ghét kia.

“Ha, có ai làm chồng chưa cưới như anh không, vợ chưa cưới của anh, em đã từng gặp một lần, rất xinh đẹp, đáng người cũng rất đẹp.”

“Vậy thì sao, lên giường với anh thì cũng chỉ là phụ nữ dâm dăng.” Lận Thừa cười tà ác, anh vươn tay trừng phạt đầu vú của cô ta.

Hoàng Ny Cẩm cười, vỗ nhẹ vào cái tay đang làm bậy của anh.

“Vợ chưa cưới của anh không phải ở trên giường là Thánh nữ đó chứ?”

Lận Thừa nhún nhún vai: “Anh cũng không biết.”

Hoàng Ny Cẩm kinh ngạc nhướn mày: “Hai người chưa lên giường với nhau?”

“Bọn anh không có hứng thú với đối phương.”

“Vậy hôm nay ở bữa tiệc đính hôn cũng là diễn kịch à, bộ dạng thắm thiết đó làm em cũng phải tin đó.”

Hoàng Ny Cẩm nghĩ hai người này có thể đổi nghề làm diễn viên được rồi đó.

Tay của Lận Thừa lại bắt đầu mân mê hai vú của cô ta

“Đừng nói đến chuyện mất hứng nữa, bây giờ anh không có hứng thú với chuyện đó...”

Nếu Lận Thừa không muốn nhắc tới thì cô cũng nên im lặng. Thân là bạn tri kỷ, cô biết lúc nào nên nói, lúc nào thì im miệng.

Hoàng Ny Cầm treo lên hông anh, Lận Thừa vén chiếc áo ngủ với miếng vải ít ỏi của cô ta lên, anh yêu chết cái quần lót này mà.

Đứa bé của anh lại cứng lên, anh trực tiếp xỏ xuyên qua nơi ướt át đó...

“A... A...” Tình dục lại tràn ngập khắp căn phòng một lần nữa.

Lận Thừa từ trước đến giờ đều tìm cách giải quyết áp lực bằng cách leo lên giường và đương nhiên là ở trên người phụ nữ.

Ba tháng sau.

Ôn Bối Du quả nhiên là may mắn, vào ngày thực tập cuối cùng cô được phân đến làm việc ở quầy tiếp tân của ngân hàng ở tầng một của Tổng công ty.

Mặc dù Bạch Nãi Phũ nói cô là một người ngu ngốc nhưng không thể không thừa nhận là cô làm việc rất nghiêm túc và cũng rất cố gắng hoàn thành nhiệm vụ được giao.

Có lẽ là vì từng mém chết nên hôm nay cô rất quý trọng cuộc sống của mình. Sinh bảo bối, thi đại học, dưới sự giúp đỡ của Bạch Nãi Phũ cô thuận lợi tiến vào làm việc tại “Tập Đoàn Kim Tinh Thần”.

Bây giờ cô đã có thể dựa vào chính mình để nuôi sống bản thân và con trai. Cho nên cô làm việc rất nghiêm túc, dĩ nhiên là còn có một nguyên nhân khác, chỉ cần cô hoàn thành công việc đúng thời hạn thì khi tan làm cô có thể về với bảo bối.

Vì vậy ba tháng sau, khi tổng công ty sắp xếp lại nhân viên thì đặc biệt chú ý tới Ôn Bối Du.

“Em? Lên gặp bộ phận thư ký để nhận công việc làm trợ lý thư ký.” Khi cấp trên báo tin tốt này cho cô thì cô rất vui mừng.

“Đúng, chiều nay cô lên trên đó trình diện với bộ phận thư ký, tiền lương thì bộ phận nhân sự sẽ điều chỉnh giúp cô.”

Trời ơi, mới vào làm chính thức được ba tháng liền được tăng lương. Ôn Bối Du vui đến mức muốn nhảy múa ngay trước mặt cấp trên ngay bây giờ.

Cô cảm ơn ông trời vì đã cho cô công việc tốt thế này.

Hôm sau, Ôn Bối Du đến trình diện với bộ phận thư ký.

Bộ phận thư ký ở tầng hai mươi bốn, có thể nói là “Dưới một người, trên vạn người.”

Tầng cao nhất là phòng làm việc của Tổng Giám Đốc và Phó Tổng Giám Đốc, tầng hai mươi bốn là nơi làm việc của ba vị giám đốc và ba trưởng phòng, cũng là nơi làm việc của bộ phận thư ký.

Bộ phận thư ký có bảy vị trí thư ký, chín vị trí trợ lý thư ký.

Ôn Bối Du đảm nhiệm vị trí trợ lý thư ký, cấp trên của cô là chị Mai, một người đã kết hôn và rất thân thiện.

Mặc dù công ty có lời đồn đãi là bộ phận thư ký người đẹp như mây, luôn ngấm ngấm đấu đá với nhau nhưng bề ngoài của Ôn Bối Du cũng chỉ bình thường, không thể liệt vào hàng người đẹp nên mọi người đối xử với cô cũng rất thân thiện.

Ôn Bối Du bị điều đến đây cũng gần nửa tháng, cô cảm thấy vui vẻ khi làm việc ở đây.

Trưa nay cô đang ăn trưa ở phòng ăn nhân viên thì bị chị Mai gọi điện kêu về gấp, nguyên nhân là trợ lý của Phó Tổng Giám Đốc mới gọi điện báo là mười phút nữa Phó Tổng Giám Đốc sẽ tới công ty, anh ta kêu bộ phận thư ký chuẩn bị mọi thứ.

Chị Mai vừa vội vàng làm việc vừa nhỏ giọng nói về tình hình nội bộ cho Ôn Bối Du nghe.

“Trước mắt cổ đông của công ty chia làm hai phe: Tổng Giám Đốc và Phó Tổng Giám Đốc là cổ đông lớn nhất, giám đốc Trần là người của Phó Tổng Giám Đốc. Cổ đông lớn thứ hai là giám đốc Đinh, gần đây có tin đồn là ông ta muốn chiếm lấy vị trí của Phó Tổng Giám Đốc, chị nghĩ tám phần là thật, nếu không tại sao Phó Tổng Giám Đốc và giám đốc Nghiêm vốn không hợp nhau mà hôm nay anh ta lại tới đây thăm giám đốc Nghiêm chứ. Chị và em đều làm việc dưới trướng giám đốc Nghiêm, cho nên phải xử sự khéo léo một chút, hiểu không?”

Ôn Bối Du vội vàng gật đầu.

Cô nghe thấy có nhân vật lớn đến đây thì liền hồi hộp, cô có chút hoài niệm về công việc đơn thuần ở ngân hàng trước kia.

“Ha ha, đừng lo lắng như thế.” Chị Mai vỗ vỗ vai cô: “Dù sao chúng ta cũng chỉ là nhân viên nhỏ bé, cho dù cấp trên có chuyện gì thì cũng không liên quan đến chúng ta, chúng ta chỉ cần làm tròn bổn phận là được.”

“Dạ.” Ôn Bối Du cười cảm ơn chị Mai.

“Em đi pha trà trước đi, nhớ dùng trà ô long ở trên tủ bên trái tầng trên cùng đó, đừng pha nước nóng quá.”

Ôn Bối Du vội vàng đi pha trà, đây là lần đầu tiên cô tiếp đón Phó Tổng Giám Đốc nên có chút lo lắng.

“Phó Tổng Giám Đốc đã đi vào phòng làm việc của giám đốc Nghiêm rồi, em bưng trà đi theo chị, bưng trà xong là em có thể ra ngoài.”

“Vâng” Ôn Bối Du theo đuôi chị Mai vào phòng làm việc của giám đốc Nghiêm.

Cô hít sâu vài hơi, muốn mình đừng lo lắng. Cô không dám ngẩng đầu lên, cô bưng trà cho giám đốc Nghiêm trước rồi mới tới Phó Tổng Giám Đốc.

“Cảm ơn.”

Cô không nên ngẩng đầu lên.

Nhưng khi nghe thấy giọng nói quen thuộc này cô lại không nhịn được mà ngược mắt lên.

Ôn Bối Du vừa ngược mắt lên nhìn dung nhan của Phó Tổng Giám Đốc thì chạm phải ánh mắt của anh ta...

Xoảng!

Tách trà trong tay cô run bần bật, sau đó rớt xuống sàn nhà.

Thế giới trước mắt cô bắt đầu méo mó...

Làm sao có thể? Phó Tổng Giám Đốc lại là anh...

Hồ Lệnh Thừa, mối tình đầu của cô cũng là ba ruột của bảo bối.

Hết chương 2

3. Chương 3

Ôn Bối Du không nhớ rõ là chuyện gì xảy ra sau đó.

Hình như cô làm rớt cái ly xuống đất, nước bắn lên làm ướt cả gấu quần Phó Tổng Giám Đốc. Chị Mai nghĩ là cô quá căng thẳng nên vội vàng nhận lỗi thay cô còn kêu cô ra ngoài trước, chuyện sau đó để chị ấy xử lý là được rồi.

Sau đó cô vẫn ngồi người ngồi tại chỗ làm việc, ngay cả Phó Tổng Giám Đốc đi lúc nào cô cũng không biết.

Làm sao có thể... Làm sao có thể...

Chẳng lẽ trên đời này lại có hai người giống nhau đến thế? Không thể nào, cô gần như có thể khẳng định Phó Tổng Giám Đốc chính là Hồ Lệnh Thừa.

Mặc dù anh đã già dặn hơn, kiểu tóc và trang phục cũng không giống trước nhưng nốt ruồi nơi khóe mắt kia, cô tuyệt đối sẽ không nhìn lầm.

Tại sao năm năm trước anh đột nhiên mất tích bây giờ lại xuất hiện một lần nữa, hơn nữa còn xuất hiện với thân phận cao quý là Phó Tổng Giám Đốc tập đoàn Kim Tinh Thần.

Cô bản loạn.

Ôn Bối Du ôm gối sững sờ ngồi trên giường, hai mắt đờ đẫn, bảo bối nằm kế bên đã ngủ say còn cô thì mang một đôi mắt gấu mèo 0.0 không buồn ngủ một chút nào.

Cô quả thật không thể nghĩ ra điều gì cả.

Năm năm trước cô và “Hồ Lệnh Thừa” sống chung với nhau. Cho đến một ngày anh đột nhiên biến mất, cô mới biết mình không hề biết gì về anh.

Năm đó, đột nhiên không thấy anh, cô kinh hoàng muốn tìm anh thì lại không biết anh làm ở công ty nào, cũng không biết số điện thoại của bạn bè và người thân của anh.

Cái gì cô cũng không biết vậy mà lại ngu ngơ yêu anh say đắm.

Anh rốt cuộc là “Lận Thừa” hay là... “Hồ Lệnh Thừa”? Là Phó Tổng Giám Đốc của tập đoàn Kim Tinh Thần hay chỉ là một nhân viên nhỏ nhoi?

Thật nhức đầu...

So với sự hỗn loạn của Ôn Bối Du thì Lận Thừa đã nhanh chóng giải quyết vấn đề theo một hướng khác...

Sau khi rời khỏi phòng làm việc của lão hồ ly Nghiêm Tề, anh ra lệnh cho Ken lập tức lấy hồ sơ của Ôn Bối Du từ phòng nhân sự lên.

Cô ấy mới được công ty tuyển dụng vào làm. Ba tháng trước do làm việc xuất sắc được cấp trên khen ngợi nên được chuyển lên đây làm trợ lý thư ký.

Tất cả trình tự xem ra rất hợp lý, vì bộ phận thư ký thay người liên tục và luôn cần những người có thành tích làm việc tốt nên Ôn Bối Du được tuyển thẳng lên đây làm việc cũng là chuyện dễ hiểu.

Hơn nữa không nhìn ra được là cô ấy có bất kỳ mối quan hệ nào trong công ty.

Lận Thừa phải cẩn thận như thế là vì anh phải xác định “Ôn Bối Du” không phải là quân cờ của Nghiêm Tề.

Cô ấy chỉ là trùng hợp thi tuyển vào tập đoàn Kim Tinh Thần lại trùng hợp được điều lên làm trợ lý thư ký.

“Ôn Bối Du là nhân vật rất quan trọng sao?”

Ken rất biết nhìn mặt nói chuyện, từ khi Lận Thừa trở về từ chỗ Nghiêm Tề thì lập tức kêu anh điều tra về “Ôn Bối Du”, hơn nữa gương mặt tuần tú còn phủ cả một tầng sương mỏng không nhẹ nhõm thoải mái như xưa.

“Cô ấy không phải là nhân vật quan trọng nhưng là nhân vật mang tính then chốt.” Nhất là lúc Nghiêm Tề đang nắm giữ một phần cổ phần quan trọng.

Thẳng thắn mà nói, Ôn Bối Du đột nhiên xuất hiện ở phòng làm việc của Nghiêm Tề cũng làm anh giật mình.

Không thể loại trừ trường hợp Nghiêm Tề đã cho người điều tra về quá khứ của anh, chính là khoảng thời gian anh phản kháng lại gia đình, mất tích một năm trời. Anh sợ Nghiêm Tề tìm Ôn Bối Du đến để đối phó với anh.

Vào thời khắc mấu chốt này anh không muốn xuất hiện bất cứ lời gièm pha nào, hơn nữa ba của vợ chưa cưới còn là một trong những cổ đông của tập đoàn Kim Tinh Thần. Mặc dù anh đang nắm một số lượng cổ phần không nhỏ trong tay nhưng trong thời kỳ quan trọng này, anh không thể mạo hiểm.

Mặc dù có thể trừ trường hợp Ôn Bối Du là người của Nghiêm Tề nhưng anh cũng không thể không đề phòng.

“Cậu giúp tớ tìm thời gian thích hợp, tớ muốn nói chuyện riêng với Ôn Bối Du, nhớ phải làm thật kín đáo.” Lận Thừa nói với Ken.

“Được, tớ sẽ lập tức sắp xếp.”

Lận Thừa dùng ngón tay thon dài của mình vuốt cằm, trầm tư nhìn vào tài liệu cá nhân có kèm hình của Ôn Bối Du trong máy vi tính.

Năm năm qua anh rất khi nhớ đến cô nhưng hôm nay gặp lại, anh phát hiện anh chưa bao giờ quên hình bóng cô.

Năm đó cô mới mười tám tuổi để tóc dài, tính cách đơn thuần đôi khi còn có chút ngu ngốc nhưng hôm nay cô đã cắt tóc ngắn. Vậy tính cách của cô có thay đổi không?

Tất cả mọi chuyện đều phải đợi đến khi gặp lại cô ấy thì mới quyết định được.

Vừa tan làm, Ôn Bối Du đã bị chặn trước cửa công ty, đối phương nói mời cô đến một nơi để nói chuyện riêng, cử chỉ rất là mềm mỏng.

Cô nhận ra anh ta, anh ta chính là thư ký riêng của Phó Tổng Giám Đốc.

“Có thể xin cô Ôn một ít thời gian không? Phó Tổng Giám Đốc có chuyện muốn nói với cô.”

Ôn Bối Du khó xử, cô lo lắng căn môi dưới của mình.

Cô căn bản là không muốn gặp lại “anh”. Mặc dù anh là Phó Tổng Giám Đốc Lận Thừa nhưng cô biết anh cũng là Hồ Lệnh Thừa.

Cô có một linh cảm, nếu cô đến gần anh quá thì sẽ bị cuốn vào một cơn lốc xoáy, không bao giờ có thể thoát ra được.

Nhưng đối phương lại rất kiên quyết, không cho cô cơ hội từ chối.

Ôn Bối Du bị ép buộc nên không thể làm gì khác hơn là đi theo người đó.

Bọn họ đi được một đoạn ngắn thì tới một bãi đậu xe gần công ty, xe của Phó Tổng Giám Đốc đang đậu sát trong góc.

“Cô Ôn, mời vào.” Ken mở cửa xe ra, Ôn Bối Du chỉ có thể nhắm mắt ngồi vào.

“Hi, Tiểu Bối.” Lận Thừa đã ở trong xe.

Một câu “Tiểu Bối” của anh đã làm cho sự nghi ngờ của Ôn Bối Du thành sự thật.

Phó Tổng Giám Đốc chính là “Hồ Lệnh Thừa” vì người yêu đã mất tích của cô thích gọi cô bằng cái tên đó. Tiểu Bối...

Tim cô đập mạnh, cho dù cô có thần kinh thép thì cũng không thể chịu được sự thật này.

Năm đó anh đột nhiên biến mất đã làm cô lo lắng biết bao, cô sợ không biết anh có xảy ra chuyện gì không? Cô tìm anh gần một tháng trời, khóc đến sưng cả mắt, thậm chí bỏ cả công việc để đi tìm anh nhưng cuối cùng cũng chỉ là con số không...

Không ngờ nhiều năm sau, anh lại đột nhiên xuất hiện với thân phận là Phó Tổng Giám Đốc cao cao tại thượng, là người thừa kế tương lai của “Tập Đoàn Kim Tinh Thần”

Đúng là mĩ mai.

Một sự châm chọc thật to lớn.

“Phó Tổng Giám Đốc, anh có gì cần nói với tôi sao?”

Có lẽ là bị kích động quá lớn hoặc có lẽ là vì tự bảo vệ mình, Ôn Bối Du không muốn tính toán nợ nần, không muốn nhìn nhận anh. Dù sao cô đã sớm thông suốt, đã sớm bỏ anh ra khỏi cuộc đời mình từ lâu lắm rồi.

Rất thông minh!

Lận Thừa nhẹ nhú mày.

“Em không nhận ra anh sao?” Hoặc là giả bộ không nhận ra?

“Tôi đương nhiên nhận ra anh, anh là Phó Tổng Giám Đốc.” Ôn Bối Du tiếp tục giả vờ ngốc nghếch.

“Ha ha.” Lận Thừa cười gượng hai tiếng.

Quả nhiên cô không còn đơn thuần, dễ lừa gạt như xưa, con người luôn luôn phải trưởng thành.

Được rồi, nếu cô đã lựa chọn như vậy thì anh cũng nên đi thẳng vào vấn đề.

Lận Thừa vốn đang nở nụ cười thì trong nháy mắt trở mặt như lật sách.

Tròng mắt đen của anh bắn ra hàn khí lạnh băng.

“Mặc kệ cô giả bộ hay là thật sự quên tôi, tôi cũng không quan tâm. Hôm nay tôi chỉ muốn cảnh cáo cô...” Lận Thừa cười âm hiểm, làm người ta cảm thấy sợ hãi.

“Đừng bao giờ hợp tác với Nghiêm Tề, cũng đừng mơ tưởng là có thể khống chế tôi, cô tốt nhất là nên ngoan ngoãn làm một nhân viên nhỏ.”

Ôn Bối Du nắm chặt bàn tay lại, cô tổn rất nhiều hơi sức mới có thể làm cho lòng mình không lạnh run lên.

“Có nhớ lời tôi nói không? Hả?” Giọng nói của anh không hề có chút tình cảm nào. Mặc dù cô có thể khẳng định là khỏe miệng anh đang nở nụ cười nhưng nụ cười của anh thật khủng bố.

“Tôi... tôi nhớ.” Bây giờ Ôn Bối Du chỉ muốn đi khỏi đây “Phó, Phó Tổng Giám Đốc, tôi... tôi có thể đi được chưa?” Giọng nói của cô run rẩy.

“Rồi.” Lận Thừa mở to mắt, không nhìn cô nữa.

Chân của Ôn Bối Du mềm nhũn ra, lúc cửa xe mở ra cô hận mình không thể mọc thêm đôi cánh bay khỏi đây.

“Đúng rồi...” Lúc Ôn Bối Du mới bước ra khỏi xe được một bước thì Lận Thừa lại lên tiếng.

Toàn thân Ôn Bối Du cứng đờ.

“Cô cũng không nên dùng chiêu cũ rích trong những bộ phim lúc tám giờ áp dụng với tôi, đột nhiên lôi đầu ra một thằng bé kêu là con tôi, muốn dùng nó để uy hiếp tôi.”

Lòng ngực của Ôn Bối Du muốn nổ tung lên vì câu nói này của anh.

“Không có, không có, không có, dĩ nhiên là không có.” Có đánh chết cô cũng sẽ không nói đến sự tồn tại của bảo bối, nếu không...

Cô không dám nghĩ thêm nữa.

Thấy anh không còn phản ứng, cô vội vàng xuống xe, nhếch nhác đi khỏi bãi đậu xe.

Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!

Ôn Bối Du đi trên đường lớn nhưng cô hoàn toàn không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào. Cô chỉ nghe được tiếng tim mình đang đập rộn lên...

Ôn Bối Du hồn siêu thất lạc đi về nhà, cô nấu bữa tối không bỏ quá nhiều muối thì cũng là quên nêm gia vị.

“Cậu sao vậy? Đến bộ phận thư ký làm việc chịu quá nhiều áp lực nên ngốc ra sao?”

Bạch Nãi Phủ đợi bảo bối ngủ say mới đi vào phòng khách. Lúc này anh thấy Ôn Bối Du đang ôm gối, cặp mắt vô hồn.

“Bà Bạch, tớ gặp lại anh ta...” Giọng nói của cô có chút yếu ớt.

“Ai?” Bạch Nãi Phủ tức giận nói. Không biết là cô ấy đã gặp phải ai mà bộ dạng nửa sống nửa chết thế này?

“Ba... Bảo bối”

“Cái gì?” Anh có nghe lầm không?

“Chính là cái người biến mất không một tung tích, hại cậu khóc đến chết đi sống lại, còn mang bầu mà nhảy sông tự sát đó sao?”

Bạch Nãi Phủ nói trúng tim đen của cô.

“Gặp ở đâu?”

“Công ty.”

“Cái gì? Thằng đó cũng làm việc ở tập đoàn Kim Tinh Thần!” Ông trời quả thật không mắt, sao lại cho cái kẻ bội bạc kia sống trên đời này chứ. Anh phải cho thằng đó một trận... Không không, thân hình anh gầy như vậy, tốt hơn hết là nên dùng tiền mượn mấy người vai u thịt bắp mà đánh thằng kia thì tốt hơn.

“Ừ, Phó Tổng Giám Đốc.”

“Phó... Phó Tổng Giám Đốc?” Có lầm không, tên bội bạc đó mà lại giữ chức vụ cao như vậy sao.

Đợi chút, Phó Tổng Giám Đốc... Bạch Nãi Phủ cẩn thận suy nghĩ, Phó Tổng Giám Đốc Lận Thừa của tập đoàn Kim Tinh Thần không phải là con trai độc nhất của nhà họ Lận sao? Anh ta còn là người thừa kế tương lai nữa.

Bạch Nãi Phủ mặc dù không phải là người của giới thượng lưu nhưng dù sao công ty của hắn cũng là công ty lớn. Tài sản của gia tộc mặc dù không bì kịp với Tập đoàn Kim Tinh Thần nhưng dù sao cũng là giới trung lưu. Đương nhiên anh cũng phải có chút hiểu biết về thương trường của giới thượng lưu.

“Không thể nào, cậu có lầm không, Lận Thừa từ nhỏ đã được nuôi dưỡng làm người kế nghiệp, được nâng trong lòng bàn tay như Thái Tử Đông Cung, làm sao có thể là...”

Lận Thừa và Ôn Bối Du căn bản là người của hai thế giới.

“Tớ cũng không thể tin được, nhưng anh ta đã chính miệng thừa nhận.”

Bạch Nãi Phủ nhú mày, thật ra thì anh cũng không biết nhiều về đoạn quá khứ kia của Ôn Bối Du. Lúc cô ấy tự sát ở bờ sông hai người mới gặp lại. Từ đó hai người giúp đỡ lẫn nhau. Anh rất sợ nhắc tới đoạn quá khứ kia sẽ làm cô đau lòng nên cũng không hỏi cặn kẽ.

“Anh ấy cảnh cáo tớ, không được dùng chuyện đó để uy hiếp anh ấy, anh ấy muốn tớ cầm miệng.”

“Thật quá đáng!”

“Không sao, tớ ước gì anh ấy cũng vạch rõ ranh giới với tớ.” Ôn Bối Du lắc đầu một cái, “Nhưng mà tớ sợ...”

“Sợ cái gì?”

“Tớ sợ anh ấy sẽ biết được sự tồn tại của bảo bối và làm ra những hành động đáng sợ.”

“Cậu sợ anh ta sẽ mang bảo bối đi sao?”

“Mặc kệ là lý do gì, tớ cũng không để bảo bối rời xa tớ.”

“Vậy cậu tính từ chức sao?”

Kể từ đó có thể cách xa Lận Thừa, không cần lo lắng sợ hãi nữa.

Đúng là Ôn Bối Du có suy nghĩ về điều này, mặc dù không dễ dàng gì mới thi được vào tập đoàn Kim Tinh Thần, nhưng công việc làm sao có thể quan trọng bằng bảo bối.

“Được, tớ sẽ từ chức.”

Bạch Nãi Phủ thấy vẻ mặt đau lòng của Ôn Bối Du thì tiến lại vỗ vỗ gò má của cô.

“Đều đã qua rồi, đừng suy nghĩ nữa.”

“Tớ đã quên hết, tại sao anh ấy lại xuất hiện nữa chứ?”

Thời gian đó, đã từng là khoảng thời gian cô lưu luyến nhất...

Hết chương 3

4. Chương 4

Đối với một cô gái mười tám tuổi mới tốt nghiệp phổ thông mà nói thì cuộc sống của Ôn Bối Du đã rất là hạnh phúc rồi.

Cô rời miền Nam lên phía Bắc làm kế toán ột công ty nhỏ khoảng mười mấy người.

Vì cô mới tốt nghiệp phổ thông không hề có kinh nghiệm làm việc nên tiền lương cũng không cao. Nhưng ông chủ, bà chủ đối xử với cô cũng không tệ lắm, đồng nghiệp cũng rất quan tâm cô.

Cô thuê một căn nhà cũ kỹ ở một chung cư không có thang máy, chủ nhà ngăn nguyên cả tầng lầu thành mấy phòng nhỏ cho nhiều người thuê. Cô mượn được một căn phòng có được một cái cửa sổ nhỏ, một tháng tiền nhà là 5000 đồng. Đối với cô mà nói thì hơi mắc một chút do đó cô chỉ có thể chi tiêu thật tiết kiệm.

Mặc dù phải liệu cơm gắp mắm, tính toán cẩn thận về phí sinh hoạt hàng ngày nhưng cuộc sống của cô rất vui vẻ, ít ra thì cũng tự do hơn khi còn ở nhà.

Ôn Bối Du vừa nghĩ tới gia đình mình thì không khỏi cảm thấy cô đơn.

Mẹ của cô đã qua đời, lúc cô học năm cuối tiểu học thì ba cô tái giá. Mẹ kế đối xử với cô cũng tạm được nhưng do mẹ kế và ba lại sinh thêm ba đứa con nữa nên cô liên bị xem thường.

Nếu không phải cô còn có “chức năng” chăm sóc các em và chăm lo việc nhà thì không chừng cô đã không còn tồn tại trong mắt họ.

Ngay cả ba cũng chịu sự ảnh hưởng của mẹ kế, ông càng lúc càng rời xa cô.

Sau khi tốt nghiệp phổ thông mẹ kế nói sẽ không cho cô đi học nữa, thậm chí còn muốn cô ra ngoài tự lập. Vì các con của bà đều đã lớn rồi, tụi nó đều muốn có một căn phòng riêng.

Vì vậy Ôn Bối Du rời nhà, một thân một mình lên Đài Bắc, bắt đầu một cuộc sống mới.

Rất may mắn là trời sinh cô có nghị lực phi thường. Sau khi bị đuổi ra khỏi nhà, cô cũng không oán hận bọn họ mà chỉ chú tâm vào cuộc sống mới của mình.

Sau khi tan làm, Ôn Bối Du trở về nhà, cô lấy cái nồi và lò vi ba từ dưới gầm giường lên. Sau đó đến tủ lạnh của chủ nhà lấy thức ăn cô đã mua sẵn từ chủ nhật.

Cô phát hiện, ăn ba bữa cơm do mình tự nấu sẽ tiết kiệm được không ít tiền. Nhưng mà nhà bếp sẽ hoạt động nhiều hơn, cô cười trộm sau lưng cánh cửa tủ lạnh.

Vì vậy cô dần lòng mua lò vi ba, bếp gas mini, cái nồi và chén bát, tự mình làm bữa ăn.

Cũng nhờ mẹ kế của cô “chỉ giáo” mà tài nấu nướng của cô không chê vào đâu được. Nếu không phải chỉ có một mình cô ăn nên chỉ cần làm đồ ăn đơn giản thì muốn cô làm một bàn tiệc ười người ăn cũng không phải là chuyện khó.

Ôn Bối Du đang nấu mì Udon với nghêu hào, còn có một bó cải thìa đang chờ sẵn chỉ cần cho trứng vào nữa là xong.

Cô ngồi ăn trên một chiếc bàn nhỏ và nghĩ thầm: chờ sau này dư dả hơn thì cô sẽ mua cái máy cassette hoặc một cái ti vi nhỏ, để qua thời gian nhàm chán này.

Thật ra thì chủ nhà cũng có chuẩn bị một cái ti vi cho khách trọ. Nhưng mà ở đây có hơn mười người, ngồi xem ti vi với người lạ đã rất ngại rồi nói chi là xem được chương trình mình yêu thích.

Trong lúc suy nghĩ thì Ôn Bối Du cũng đã giải quyết xong tô mì, cô cũng cảm thấy no rồi.

Cô quay đầu nhìn vào cái nồi trong lò vi ba, trong đó vẫn còn dư một chút thức ăn, hôm nay cô nấu nhiều quá rồi.

Vì tiết kiệm, Ôn Bối Du muốn bỏ nồi canh vào trong tủ lạnh. Cô lấy ni lon bọc thức ăn lại, bỏ lên ngăn đá để dành cho bữa ăn ngày mai.

Như vậy cô có thể tiết kiệm được một bữa ăn rồi.

Khi cô bước ra khỏi phòng thì dừng chân lại, vì trong phòng khách có người.

Thật ra thì nhà này cũng có phòng khách nhỏ nhưng những người thuê nhà chỉ hoạt động trong phạm vi căn phòng của mình. Có rất ít người dùng phòng khách. Do đó khi cô nhìn thấy một người đàn ông ngồi trong phòng khách ăn mì gói thì rất ngạc nhiên.

Cô đã từng gặp người này, hình như anh ấy mới đến đây thuê nhà, cô cũng gặp qua mấy lần.

Cô có ấn tượng rất sâu sắc với anh, một trong những nguyên nhân là vì anh có một gương mặt rất mê người, hai mắt hào hoa nhỏ dài, da trắng, phong cách quyến rũ, khoảng hai mươi tuổi.

Mỗi lần nhìn thấy anh cô đều không nhận được mà đỏ mặt. Bởi vì anh rất đẹp trai nên đã làm lòng cô xao động.

Chủ nhật tuần trước, cô ra ngoài mua thức ăn khi trở lại thì đúng lúc gặp anh ngay dưới lầu.

Khi anh thấy cô phải xách đồng thức ăn lên đến lầu sáu thì rất tốt bụng xách phụ cho cô. Vì vậy cô cảm thấy anh là một người đàn ông tốt.

Vì nhớ đến chuyện này nên cô nhìn anh ăn mì ăn liền rồi lại nhìn nồi canh trong tay mình, cô lấy dũng khí mở miệng.

“Ăn mì ăn liền hoài không tốt đâu, không có dinh dưỡng.” Ôn Bối Du đem cái nồi trong tay giơ lên cao: “Đây là nước canh mà em nấu mì Udon với nghêu và hào, nếu anh không chê thì em sẽ hâm nóng lại cho anh ăn.”

Ôn Bối Du tự nói với mình, đây không phải là vì muốn tiếp cận anh mà là vì muốn cảm ơn anh đã giúp cô.

Cô thấy anh không có phản ứng gì thì hỏi một lần nữa: “Anh có muốn ăn không?”

“Có.”

Anh đã đồng ý.

Đối với một người hai mươi ba tuổi mới lấy bằng Thạc Sĩ từ nước ngoài về mà nói thì cuộc sống bây giờ của anh chính là thời kỳ đen tối nhất của cuộc đời.

Nguyên nhân đều xuất phát từ ba của anh. Sau khi mẹ anh qua đời vì bệnh chưa tới nửa năm thì ông ta liền rước người tình ở bên ngoài về nhà.

Anh phản đối nên xảy ra xung đột với ông ta. Người trẻ tuổi thì nóng tính, trong cơn tức giận anh liền bỏ nhà ra đi, nếu ông ta kiên trì cười ả ta về nhà thì anh sẽ không về nhà nữa.

Vì vậy anh rời khỏi nhà, vả lại còn vô cùng khí phách mà không mang theo một đồng cắc nào.

Anh làm tổ trưởng ột công ty, anh tìm được công việc này hoàn toàn dựa vào năng lực của bản thân... Mà sự thật cũng chính mình, trước kia anh quá ngây thơ.

Xã hội này rất thực tế.

Hồi xưa Lận Thừa là con trai độc nhất, anh muốn cái gì thì sẽ có cái đó, đi đến đâu cũng được người ta nịnh hót nên đến bây giờ anh luôn tự mình rất giỏi giang.

Nhưng bây giờ trong mắt người ngoài anh cũng chỉ là người bình thường, thậm chí còn không có kinh nghiệm nào.

Vì vậy anh chỉ có thể dựa vào chính mình. Tiền lương một tháng của anh khi xưa anh chỉ cần phát tay một cái là bay hết. Nhưng bây giờ...

Tiền lương thấp như vậy dùng để trả tiền phòng còn không đủ nữa là. Đều là do chủ nhà bớt chút ít cho anh, hơn nữa điều phiền toái là anh không quen ăn thức ăn bên ngoài nhưng bây giờ không thể phung phí như trước kia.

Kết quả là Lận Thừa không thể nào chịu được khi phải tự lực cánh sinh.

Bây giờ anh chỉ có thể sống bằng niềm kiêu hãnh vì anh không muốn cúi đầu trước ba anh.

Sau khi tan làm, anh liền lấy mì gói ra lột bụng. Đây là sự lựa chọn tốt nhất của anh, vừa rẻ vừa dễ làm. Dù sao đồ ăn bên ngoài cũng khó ăn, bây giờ anh chỉ cần no bụng là được rồi.

Anh đổ nước ấm vào trong tô mì rồi đợi mấy phút. Lúc chuẩn bị ăn thì có người từ phía trong đi ra.

Lận Thừa liếc cô gái vừa bước ra ngoài.

Anh cũng có ấn tượng về cô gái này. Cô ấy có gương mặt thanh tú, ăn mặc đơn giản, là một cô gái trẻ tuổi. Anh nghĩ cô chưa tới hai mươi tuổi nên tự kêu cô là em gái.

Anh thường nhìn thấy cô ra ngoài vào chủ nhật để mua thức ăn, đồ ăn trong tủ lạnh dùng chung phần lớn là đồ của cô ấy. Cô có thói quen rất tốt, đồ ăn đều được gói gói cẩn thận nên tủ lạnh sẽ không có mùi khó chịu và cũng không bừa bãi.

Cô đã đứng đó nhìn anh một lúc rồi.

Sau đó cô giơ cái nồi nhỏ trong tay lên và nói: “Đây là nước canh mà em nấu mì Udon với nghêu và hào, nếu anh không chê thì em sẽ hâm nóng lại cho anh ăn.”

Lận Thừa nhìn cái nồi nhỏ trong tay cô rồi lại nhìn tô mì ăn liền của mình thì rất dễ dàng đưa ra quyết định.

“Được.” Anh nói.

Xem ra cô ấy có chút kinh ngạc nhưng tay chân lại rất nhanh nhẹn. Cô ấy vội vàng vào phòng lấy lò vi ba ra hâm nóng thức ăn giúp anh, còn mang bát đũa đến cho anh.

“Đây là cái em chưa dùng, nếu anh, anh không chê thì...” Mặt cô đỏ ửng nhưng vẫn rất đáng yêu, nói chuyện còn nhỏ xíu nữa chứ.

“Cám ơn.” Lận Thừa mỉm cười, sau đó nhận lấy bát đũa mới, múc thức ăn từ trong nồi ra.

“Vậy anh ăn từ từ, em về phòng trước, anh... sau khi ăn xong thì cứ để đó, em sẽ thu dọn sau...” Ôn Bối Du nghĩ thầm, cô không thể ngồi đây nhìn anh ăn mì. Cô sợ anh sẽ cảm thấy lúng túng, đừng nói là anh, cô còn cảm thấy lúng túng nữa mà.

Cô cũng không giỏi bắt chuyện với người lạ.

“Được, cám ơn.” Lận Thừa thấy cô lúng túng như thế thì cũng không giữ cô lại.

“Anh... anh không cần cảm ơn, em... em chỉ muốn cám ơn anh, ngày đó đã giúp em xách đồ lên lầu.”

“Chỉ tốn có chút sức lực mà thôi.”

Lận Thừa cảm thấy cô rất buồn cười, rõ ràng rất hồi hộp khi nói chuyện với anh thế mà cứ ép mình phải ăn nói bình thường.

“Vây, vây em vào phòng...” Ôn Bối Du vừa nói vừa lùi lại, gót chân còn không cẩn thận đá vào cửa phòng.

Cô vội vàng chạy vào phòng, ôm chân kêu đau.

Trời ạ, tim cô đập nhanh quá... Hơn nữa cô không có sức chống đỡ với nụ cười của anh.

Ôn Bối Du che lồng ngực đang đập phập phồng với nhịp tim loạn cào cào. Cô ngơ ngác ngồi trên giường, cười khúc khích. Nói chuyện với anh là chuyện lớn gan nhất mà cô từng làm. Lận Thừa ở ngoài phòng khách thì không kích động như cô nhưng anh lại kích động vì một chuyện khác.

Anh kích động đến nỗi ăn từng miếng nhỏ món mì Udon của cô.

Lận Thừa vốn là không ôm bất kỳ hy vọng nào, ai sẽ mong một cô gái chưa đầy hai mươi tuổi có thể nấu đồ ăn ngon chứ. Anh chỉ nghĩ có đồ ăn thì tốt hơn ăn mì ăn liền nên mới nhận nồi canh này của cô.

Nhưng mà khi anh ăn miếng đầu tiên thì kinh ngạc nhướn chân mày lên.

Vì lâu rồi anh không được ăn ngon sao? Tại sao một nồi mì Udon lại ngon như thế, nước canh vừa ăn, rau cải vẫn còn tươi. Mặc dù nhìn bề ngoài rất bình thường nhưng lại ngon đến kinh người.

Lận Thừa ăn hết nồi mì Udon một cách nhanh chóng, ngay đến một giọt nước canh cũng không chừa.

Đây là lần đầu tiên anh có một bữa ăn thỏa mãn từ khi sống một mình. Bữa ăn này làm anh thật cảm động.

Lận Thừa nhìn cửa phòng của cô gái nhỏ, anh nghĩ mình phải cảm ơn cô một tiếng.

Vì vậy anh đứng dậy, gõ cửa phòng cô. Một lát sau cô cẩn thận mở cửa ra.

“Cảm ơn em, em nấu món mì Udon rất ngon.”

Lận Thừa còn hào phóng tặng cho cô một nụ cười mê người. Ôn Bối Du hoài nghi mình sẽ bất tỉnh ngay sau một giây.

Ôn Bối Du hồi hộp nên lại bắt đầu nói cà lăm.

“Nếu, nếu anh thích, em... lần sau em, sẽ nấu cho anh ăn nữa.” Không đúng, tại sao cô có thể nói vậy? Bọn họ vừa mới quen nhau, cô cũng không phải là bạn gái của anh, tại sao cô lại không biết xấu hổ như vậy chứ.

“Không, không, ý của em là, em... nấu còn dư lại sẽ cho anh ăn...” Ai dà, cô thật muốn tát miệng mình, người ta cũng không phải là tên ăn xin, làm sao lại ăn đồ thừa của cô chứ.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, em không có ý kia...”

“Không sao.”

Nụ cười của Lận Thừa càng tươi hơn. Đột nhiên anh cảm thấy cô gái nhỏ này thật đáng yêu, bộ dạng đồ mắt đơn thuần đó làm người ta không nhận được mà muốn bóp một cái

Đây là sự khởi đầu giữa bọn họ, tất cả bắt đầu chỉ vì một nồi mì Udon nấu với nghêu và hào...

Sau đó, mỗi bữa tối Ôn Bối Du đều nấu nhiều hơn một chút rồi đưa cho Lận Thừa. Lúc đầu cô sẽ đưa cho anh ở phòng khách nhưng dần dần cô trực tiếp đem tới phòng anh luôn.

Lận Thừa cũng biết anh lợi dụng Ôn Bối Du nên có mấy lần muốn trả tiền cho cô. Thế nhưng cô đều từ chối.

Chủ nhật, Ôn Bối Du giống như mọi tuần đều ra chợ mua thức ăn. Khi cô vừa ra khỏi phòng thì đã thấy Lận Thừa đang đứng chờ ở phòng khách.

“Anh dậy sớm thế, sao không ngủ thêm chút nữa?” Bây giờ cô đã tiến bộ hơn trước, khi nói chuyện với anh đã không còn cà lăm nữa. Cô mong một thời gian nữa cô sẽ không còn đỏ mặt khi nói chuyện với anh.

Hết cách rồi, anh là người đàn ông đẹp trai nhất mà cô từng gặp.

“Em đi chợ à?”

“Vâng.”

“Anh đi cùng em.”

“Hả? Không cần, không cần, em đi một mình là được rồi.” Hai người cùng đi chợ thì quá thân mật rồi, chỉ có vợ chồng mới có thể đi chợ với nhau.

Lận Thừa rất kiên quyết nên Ôn Bối Du không thể từ chối được. Cô chỉ có thể cho anh đi cùng.

Quả nhiên, mấy cô mấy chú ở chợ khi nhìn thấy anh đi cùng cô thì liền rít trêu chọc cô.

“Bạn trai của con đẹp trai thật đó, vậy mà ngày thường không dẫn đến đây cho cô, chú ngẫm.”

Ôn Bối Du liếc mắt lắc đầu giải thích: “Không phải, anh ấy là bạn của con, không phải là bạn trai đâu, mọi người hiểu lầm rồi.”

Ôn Bối Du vừa kéo Lận Thừa vừa rời khỏi khu chợ. Cô còn vội vàng xin lỗi anh: “Xin lỗi, các cô các chú hơi nhiệt tình nên hại anh bị hiểu lầm.”

Mặc dù anh chỉ mặc quần jean và áo sơ mi đơn giản nhưng cũng không thể che giấu được khí chất hơn người. Cô gái quê mùa như cô làm sao có thể là bạn gái của anh được chứ, nhiều lắm thì là người hầu của anh thôi.

“Không sao đâu.” Lận Thừa lắc đầu, anh cảm thấy cuộc sống ở khu dân cư nhỏ bé này rất thú vị, người dân ở đây rất thân thiện và nhiệt tình.

Từ lúc anh bỏ nhà đi đến nay thì chỉ toàn than trời trách đất, phần nộ và bất bình.

Nhưng khi này, nhìn thấy cô và các cô các chú trong chợ đùa giỡn với nhau thì anh thấy cuộc sống này cũng không tệ chút nào. Nhất là bộ dạng đỏ mặt, liếc mắt giải thích của cô.

Mặc kệ tương lai ra sao, anh cũng muốn sống một cuộc sống như thế này. Nên anh thử tiếp nhận nó, hơn nữa bên cạnh còn có một cô gái nhỏ ngưỡng mộ anh có tay nghề nấu nướng tuyệt vời thế này...

Vì Ôn Bối Du sợ làm phiền Lận Thừa nên mua thức ăn nhanh hơn thường ngày. Cô cũng quên hỏi anh thích ăn món gì.

Lận Thừa thì hoàn toàn không có ý kiến, bởi vì những thứ trong chợ rất xa lạ với anh. Bình thường những thứ được đưa đến trước mặt anh đều đã qua chế biến. Tay nghề của Ôn Bối Du rất tốt, mặc kệ cô nấu cái gì anh cũng thích ăn.

Sau khi mua đồ ăn xong, hai người cùng đi về nhà trọ. Lúc đang đi bộ thì có một chiếc xe máy điên chạy đến, Lận Thừa vội vàng kéo Ôn Bối Du vào bên trong.

“Em đi ở trong đi.” Lận Thừa đổi vị trí với cô, anh đi phía bên ngoài.

Tim của cô đập loạn nhịp vì hành động thân thiết của anh.

“Đúng rồi, em không biết tên anh...” Nhiều lần Ôn Bối Du muốn hỏi nhưng lại không dám mở miệng. Bây giờ cô có tiến bộ hơn trước, nếu không thì đã lúng túng xấu hổ đỏ mặt lên rồi.

“Lận Thừa.”

Lận Thừa nói theo quán tính nhưng ngay sau đó liền sửa lại. Anh không muốn dùng cái tên trước kia.

“Lệnh của ra lệnh, thừa của kế thừa, anh họ Hồ...” Khóe mắt anh vừa đúng lúc liếc thấy bảng hiệu: “Anh họ Hồ, Cổ Nguyệt Hồ, Hồ Lệnh Thừa.”

Ôn Bối Du đem tên anh khắc sâu vào trong lòng.

“Em họ Ôn, bối xác bối, Du nên nói như thế nào đây?” Đột nhiên, cô không thể giải thích được tên của mình

Lận Thừa đưa bàn tay của anh ra: “Em viết cho anh xem.”

Cô nhìn bàn tay đẹp của anh vừa xấu hổ vừa e sợ mà đỏ mặt. Cô cẩn thận dùng một ngón tay viết vào lòng bàn tay anh.

“Tươi tốt màu mỡ bỏ đi một dấu, hơn nữa còn thêm một dấu phía trên.” Cô xấu hổ khi viết chữ “Du” xuống lòng bàn tay ấm áp của anh.

“Anh xem hiểu không?” Cô hỏi khẽ, gò má mềm mại của cô vẫn còn đang đỏ ửng, Lận Thừa nhìn thấy mà sửng sốt.

Ôn Bối Du tuyệt đối không thể sắp vào hàng người đẹp, nhưng cô rất đáng yêu, thân thiện và bộ dạng e lệ kia lại một lần nữa làm anh rung động.

Anh có thể chắc chắn, anh đối với cô không phải là yêu, nhiều lắm chỉ là thích.

Nếu đã thích thì Lận Thừa cho phép mình phóng túng.

“Ừ.” Lận Thừa nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô: “Chúng ta về nhà thôi.”

Mặt anh không đỏ, hơi thở cũng không loạn nhịp, giống như việc nắm tay cô là chuyện rất bình thường.

Anh nào biết Ôn Bối Du vì cái nắm tay này của anh mà lồng ngực phập phồng, cứ như muốn nổ tung đến nơi.

Cô ngậy người ra, sửng sốt, cứ để mặc anh kéo mình đi. Vào giờ phút này, cô nguyện ý vì anh làm bất cứ chuyện gì.

Hết chương 4

5. Chương 5

Hình như cô đang yêu.

Không sai, cô thật yêu rồi.

Từ giây phút anh nắm tay cô thì cô liền cảm thấy mình muốn phát sốt, cho đến bây giờ vẫn chưa hạ nhiệt!

Bây giờ cô đã có thể quang minh chính đại mà nấu thức ăn cho anh ăn. Sau đó hai người sẽ cùng nhau ăn cơm, nếu anh có làm thêm giờ thì sẽ gọi điện báo cho cô biết trước, để cô chờ phần lại cho anh ăn khuya.

Anh nói thích đồ ăn cô nấu, đồ ăn bên ngoài không sao bằng được với những món cô làm. Cô nghe mà cảm thấy rất vui.

Anh chưa bao giờ nói yêu cô. Đây là lời nói thâm tình và ấm áp nhất mà anh dành cho cô.

Đương nhiên đây không phải là lần đầu tiên Lận Thừa nói chuyện yêu được. Anh đã từng là thiên chi kiều tử nên khi còn ở nước ngoài thì đã có không ít người đẹp tự động dâng hiến cho anh.

Lúc đó quả thật là anh rất đào hoa...

Nhưng bây giờ khi anh ở chung với Ôn Bối Du. Cô ấy đối với anh giống như “Bè gỗ”, đưa anh thoát khỏi cuộc sống giàu sang trong quá khứ.

Anh cần có người bầu bạn, cùng anh vượt qua thời gian khó khăn này. Ôn Bối Du chính là người đó.

Ánh mắt của cô nhìn anh luôn tràn đầy sự ái mộ và dịu dàng. Điều đó đã tiếp thêm nghị lực cho anh.

Nói anh ích kỷ? Anh không cho là vậy.

Mặc dù anh không yêu Ôn Bối Du nhưng có thích. Nói anh lợi dụng cô, không phải cô ấy cũng lợi dụng anh sao, lợi dụng anh để xây dựng cho bản thân một cuộc sống ngọt ngào.

Tóm lại, Lận Thừa không có chút băn khoăn nào khi ở bên Ôn Bối Du.

Khi tan làm, anh nhận được tin nhắn của Ôn Bối Du. Cô nói là hôm nay phải ra ngoài liên hoan với đồng nghiệp nên sẽ về trễ.

Khia anh nhận được tin nhắn này thì cảm thấy có chút không vui.

Kể từ khi sống cùng anh thì thế giới của Ôn Bối Du chỉ xoay quanh một mình anh. Nếu như anh có làm thêm giờ mà về muộn thì cô cũng sẽ chống chọi lại với cơn buồn ngủ của mình để chờ anh về, sau đó sẽ hâm đồ ăn khuya cho anh.

Đây là lần đầu tiên cô không về nhà làm bữa tối cho anh, hơn nữa hôm nay còn là sinh nhật anh.

Gương mặt của Lận Thừa xụ xuống, anh buồn buồn trở về phòng, lại bắt đầu lấy mì gói thay cho bữa cơm tối. Sau đó anh quyết định lên giường ngủ.

Lận Thừa không biết mình đã ngủ bao lâu, anh bị tiếng gõ cửa nhẹ đánh thức. Dù sao thì khu trọ này cũng là dùng tấm ván để ngăn phòng nên không hề có tính riêng tư nào.

Nhưng cẩn thận nghe kĩ lại thì hình như là gõ cửa phòng anh. Sau đó anh nghe thấy tiếng Ôn Bối Du đang gọi anh: “Lận Thừa, Lận Thừa, anh đã ngủ chưa?”

Lận Thừa vốn là không muốn để ý tới, anh còn đang giận dỗi. Sau đó anh lại nghĩ mình quá ngây thơ.

Anh đứng dậy mở cửa, quả nhiên là Ôn Bối Du.

“Anh đã ngủ chưa?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lộ ra biểu tình lấy lòng.

“Rồi.” Anh vẫn nghiêm mặt lại.

“Ngủ sớm vậy sao...” Ôn Bối Du có chút không biết làm sao, cô cảm thấy hình như anh đang tức giận. “Em có mang đồ ăn khuya về, tối nay anh ăn gì vậy? Không phải là mì gói đó chứ?”

“Đúng là mì gói.” Anh đã có thói quen cô luôn để anh lên vị trí đầu tiên nhưng hôm nay cô lại bỏ rơi anh trong ngày sinh nhật để chạy đi liên hoan với đồng nghiệp.

“Vậy anh có muốn ăn thịt kho nữa không?”

Cô giơ cao cái hộp thịt kho trong tay. Để giữ cho nó vẫn còn nóng, cô đã ôm nó vào trong lòng, để nó không bị nguội đi.

Lận Thừa khó chịu nhíu miệng.

“Em biết là anh không thích ăn thức ăn bên ngoài.” Ném anh để đi liên hoan với đồng nghiệp, vậy mà bây giờ chỉ dùng một món thịt kho để lấy lòng anh.

“Nhưng món thịt kho này rất nổi tiếng đó, em còn đặc biệt vì anh mà xếp hàng đứng đợi.” Cô về nhà muộn như vậy là vì mua món thịt kho này cho anh.

Vậy mà anh lại không nể mặt chút nào.

“Anh... tức giận sao?” Ôn Bối Du cẩn thận hỏi.

“Không có.” Rõ ràng là đang rất tức giận vậy mà còn mạnh miệng.

Ôn Bối Du không ngờ anh sẽ tức giận, cô vội vàng nịnh nọt nói: “Anh muốn ăn cái gì? Em đi nấu cho anh ngay.”

“Không cần, anh không đói bụng.”

“Ừ.” Một tiếng “Ừ” này của Ôn Bối Du thật uất ức và tuyệt vọng: “Vậy... anh ngủ tiếp đi, em không làm phiền anh nữa.”

Ôn Bối Du nói xong thì cầm hộp thịt kho xoay người tính rời đi.

“Em cứ như vậy mà muốn đi sao?” Không cần xin anh thêm một chút sao? Nhanh như vậy liền muốn từ bỏ, Lận Thừa bắt đầu hoài nghi có phải cô chỉ thương yêu anh có một chút.

“Anh thay đổi ý định rồi sao?” Ôn Bối Du vội vàng xoay người lại, chạy về trước cửa phòng anh, đôi mắt lóe lên sự tha thiết chờ đợi, còn có lấy lòng.

“Tối nay anh chỉ ăn mì gói.” Ý là nói, anh đang đói bụng, hơn nữa còn là cô hại anh đói bụng.

“Sao anh chỉ ăn có mì gói vậy?” Ôn Bối Du khó chịu, nhíu mày, chu miệng.

“Bởi vì có người đi liên hoan nên không nấu cơm cho anh ăn.” Dù sao thì cũng là lỗi của cô.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Ôn Bối Du áy náy.

“Thôi, không phải làm món khác, anh ăn thịt kho là được rồi.” Lận Thừa căn bản là được tiện nghi mà còn ra về.

Nhưng Ôn Bối Du lại vì anh chịu ăn thịt kho mà mừng rỡ, không hề cảm thấy anh cố ý làm khó cô.

“Anh muốn ăn ở trong phòng của anh.”

“Được.”

Ôn Bối Du vội vã về phòng lấy bát đĩa sạch, sau đó lại để món thịt kho lên bàn rồi đưa đĩa cho anh, cô phục vụ anh như một ông chủ.

Lận Thừa còn cố tình không hài lòng, trong ngày sinh nhật này anh xử sự như một đứa trẻ.

“Hôm nay là sinh nhật anh, vậy mà chỉ có thể ăn món thịt kho.” Sinh nhật của anh trong quá khứ không thể thiếu party, xem như anh có lười đi chăng nữa thì bạn bè của anh cũng sẽ chuẩn bị sẵn cho anh, đến lúc đó anh chỉ cần xuất hiện là được.

Sinh nhật năm nay, anh lại phải ăn mỳ gói một mình.

“Hôm nay là sinh nhật của anh?” Ôn Bối Du dừng hành động lại, cô kinh ngạc hỏi.

“Chỉ còn lại một tiếng.”

Bây giờ đã là mười một giờ đêm.

“Thật xin lỗi, em không biết, thật xin lỗi...” Ôn Bối Du luống cuống, sinh nhật của bạn trai mà cô còn chạy đi chơi với đồng nghiệp, bỏ anh bơ vơ một mình.

Lận Thừa nhún nhún vai: “Thôi, anh cũng chưa nói với em.”

Anh không nói làm sao cô biết được.

Ôn Bối Du đột nhiên đứng dậy: “Anh ăn trước đi, em ra ngoài một chút.” Cô nói xong liền xoay người chạy ra ngoài.

“Này, em đi đâu...”

“Hành động thật nhanh.” Lận Thừa lẩm bẩm, anh vừa mới gọi cô thì đã không thấy bóng dáng cô đâu cả.

Lận Thừa không thể làm gì khác hơn là ngồi một mình buồn buồn ăn món thịt kho.

Thật ra thì tình cảnh của anh thật đáng thương, sinh nhật lại chỉ có món thịt kho để ăn, một miếng bánh ngọt tượng trưng cũng không có, bạn gái thì không nói năng liên chạy mất.

Gần mười phút sau, vừa lúc Lận Thừa ăn xong món thịt kho thì Ôn Bối Du cũng thở hổn hển quay lại, trong tay cô còn có một cái bánh ngọt nhỏ.

“Thật may, còn nữa tiếng.” Chưa tới mười hai giờ đêm, chưa qua sinh nhật của anh.

“Em chạy đi vội vàng như vậy là vì mua cái bánh ngọt này sao?”

“Ừ.” Ôn Bối Du dùng sức gật đầu, cô thở hổn hển nói: “Thật may là còn có một tiệm cà phê có bán bánh ngọt bán suốt 24 giờ.” Không phải là một miếng bánh ngọt hình tam giác mà là một cái bánh hình tròn. Như vậy mới có cảm giác mừng sinh nhật.

“Nhưng em không biết anh bao nhiêu tuổi nên chỉ có thể tính đại khái.” Ôn Bối Du liền lấy bánh ra, trên đó ghi là từ hai mươi một đến hai mươi lăm tuổi.

Sự đơn thuần và khờ khạo của Ôn Bối Du làm Lận Thừa không khỏi bật cười.

Sự buồn bực tích tụ cả đêm đã nhanh chóng trở thành hư không.

Anh lựa ra hai con số trong đám nến và nói: “Năm nay anh hai mươi ba tuổi.”

Vì anh dùng tên giả với cô cho nên anh chưa từng kể cho cô nghe về những việc mà anh từng trải qua. Cô cũng không hỏi, cô chỉ muốn đơn thuần làm bạn gái của anh, ở bên cạnh anh.

Ôn Bối Du đốt nến lên rồi tắt đèn.

Cô vui vẻ vỗ tay hát chúc mừng sinh nhật anh.

Dưới ánh nến lung linh, Lận Thừa nhìn bộ dạng nghiêm túc của cô thì lòng có chút xao động.

“Hát xong rồi bây giờ anh ước nguyện đi.”

Ôn Bối Du rất kiên trì, Lận Thừa lại cảm thấy việc ước nguyện là một việc rất ngu ngốc.

Nếu như ước nguyện của anh thành hiện thực thì ba của anh cũng đã không đem người tình về nhà làm mẹ kế của anh, và anh cũng không phải ở chỗ này.

Anh giả vờ giả vịt, giả bộ để thỏa mãn cái kỳ vọng của Ôn Bối Du, sau đó thổi nến và cắt bánh ngọt.

Mặc dù không biết sau này sẽ ra sao, nhưng sinh nhật lần thứ hai mươi ba này là sinh nhật khó quên nhất trong đời anh.

May mắn là anh còn có người làm bạn, và người đó lại thật lòng với anh.

Lận Thừa cảm thấy rất cô đơn.

Có lẽ là hôm nay là ngày đặc biệt nên anh không muốn ở một mình.

Anh ôm trọn Ôn Bối Du vào lòng, nói nhỏ bên tai cô: “Tối nay ngủ lại trong phòng anh đi.” Bởi vì cô đơn nên anh muốn cô ở lại.

Hô hấp của Ôn Bối Du dồn dập, mặt đỏ rần lên.

Làm sao cô không biết nếu cô gật đầu đồng ý thì tối nay sẽ xảy ra chuyện gì chứ...

“Vâng.” Cô nhẹ nhàng gật đầu.

Cô nguyện ý, bởi vì cô yêu anh.

Nguyện ý giao mình cho anh.

Tròng mắt đen của Lận Thừa chợt lóe sáng, môi của anh tiến lại gần môi cô. Đầu tiên là chạm nhẹ sau đó là hòa quyện vào nhau.

Môi của cô thật mềm, mềm mại giống như rau câu.

Lận Thừa cảm nhận được tiếng hít thở rối loạn của cô thì khẽ mỉm cười. Anh vì động tác của cô không thành thực mà hưng phấn không thôi.

Cái loại cảm giác này rất kỳ diệu...

Trước năm hai mươi ba tuổi anh luôn sống ở nước ngoài, cộng thêm bề ngoài tuấn tú nên kinh nghiệm về tình dục của anh tương đối phong phú.

Ôn Bối Du nhu thuận nằm trong ngực anh giống như một con cừu nhỏ, còn anh thì như một con cọp hung hăng đang suy nghĩ xem nên từ từ trên chọc cô rồi mới ăn cô hay là một hớp nuốt cô vào bụng...

“Hé miệng, Tiểu Bối.” Anh dùng lòng bàn tay vỗ nhẹ vào cái má mọng mọng của cô, dụ dỗ cô hé miệng ra.

Ôn Bối Du căn bản là không thể kháng cự lại sức cám dỗ của anh, cái miệng nhỏ nhắn mở ra, thuận lợi để anh xâm nhập vào.

Anh trên chọc lưỡi của cô, không cho cô né tránh, lúc thì hờ hững lúc thì mãnh liệt quăn quẩy.

“A... Ừ...” Cô không kiềm chế được nên khẽ rên lên.

Hai cái lưỡi quăn quẩy vào nhau, phát ra âm thanh mập mờ đã kích thích dục vọng phái nam của anh.

Anh đè cô lên giường, ngón tay vuốt ve gò má và đôi môi mềm mại của cô.

“Em biết tiếp sao sẽ xảy ra chuyện gì chứ?” Anh hôn cô tới tấp.

“Vâng.” Cô nhỏ giọng trả lời, gương mặt đỏ bừng.

Bộ dạng e lệ của cô làm cơ thể anh như muốn bốc cháy. Anh thoáng quay mặt đi, hít sâu, sau đó quay mặt lại hỏi cô: “Bây giờ em muốn dừng lại thì vẫn còn kịp...” Thật vậy sao, không, một giây tiếp theo anh cũng không cho cô cơ hội từ chối.

Ôn Bối Du khẽ lắc đầu: “Không...”

Một chữ “Không” của cô như thuốc tráng dương tốt nhất. Anh lại một lần nữa phủ lấy đôi môi cô, lần này không hề dịu dàng chút nào mà tràn đầy dục vọng.

Cô không hề có chút kinh nghiệm nào nên chỉ biết đi theo anh, để anh dẫn lối.

Môi của Lận Thừa dần dần đi xuống, đôi môi của cô mềm mại như đóa hoa, tỏa ra mùi hương mê người, làm cho anh yêu thích không thôi.

Anh cởi hết quần áo của cô ra, cởi luôn áo lót, cặp vú xinh đẹp lập tức xuất hiện trước mặt anh.

Lận Thừa dùng ngón tay trêu chọc đỉnh hồng. Một giây sau, đóa hoa nở rộ, đầu vú đứng sừng sững như hoa mai ngạo nghễ.

Thật đẹp, anh than nhẹ, sau đó cúi xuống ngậm lấy đỉnh hoa mai.

“Ừ... Ừ...” Hô hấp của cô vẫn bình thường nhưng khi anh ngậm lấy đầu vú của cô thì cô không thể kiềm chế được nữa mà khẽ rên lên.

Giây phút này cô đang nếm thử mùi vị của tình dục

Loại cảm giác này, không từ ngữ nào có thể hình dung được.

Lận Thừa dùng đầu lưỡi của mình thay phiên nhau trêu chọc hai nhụy hoa của cô.

Bàn tay của anh từ từ vén váy của cô lên, len lỏi vào trong quần lót.

Ngón tay của anh vừa đi vào thì liền dính phải thứ ướt át của cô...

Tuy cô là xử nữ nhưng sự nhạy cảm của cô lại làm anh kinh ngạc.

Đầu ngón tay của anh nhẹ nhàng đi vào, khe hở của cô vừa hẹp vừa nóng, thật là làm người ta phát điên lên mà.

“Dừng... A...”

Đầu ngón tay của anh giống như có lửa, bị u cốc của cô hút chặt vào.

“Trời ạ, em thật là nhạy cảm...” Bởi vì cô là xử nữ nên anh muốn từ từ, mặc dù cái vật trong quần anh đã cứng đến nỗi muốn nổ tung.

Trước hết anh phải chuẩn bị thật kỹ càng, nếu không đến lúc đó người gờ cờ trắng đầu hàng lại là anh.

Lận Thừa lấy ngón tay ra rồi đi xuống giường.

“Bảo bối, mở mắt ra nhìn anh.” Anh muốn cô nhìn thấy chứng cứ anh điên cuồng vì cô.

Lận Thừa cởi hết quần áo ra, hơn nữa còn kéo luôn cả quần lót xuống để lộ ra Cự Long ghê người. Ôn Bối Du xấu hổ kêu lên rồi vội vàng mở to mắt.

Anh nói cô phải nhìn anh.

“Nhìn anh...” Lận Thừa ra lệnh.

Nóng quá... Ôn Bối Du hoài nghi không biết mặt mình có bị thêu cháy không nữa?

Lận Thừa lại chạm vào gương mặt cô một lần nữa, nóng quá.

Cô thật dễ đỏ mặt, anh thật tò mò không biết có phải lúc cô chìm đắm trong tình dục thì toàn thân cô đều đỏ ửng lên.

“Cầm nó...” Anh lớn tiếng nói.

Ôn Bối Du làm theo lời Lận Thừa.

Anh thoải mái phát ra tiếng thở dài.

Ôn Bối Du cả kinh, cô cho là mình dùng sức mạnh quá nên làm anh đau. Thế là cô vội vàng buông tay.

Lận Thừa bật cười, lại bắt lấy tay cô để lên nó một lần nữa.

“Không phải đau mà là thoải mái.” Anh nói.

Bàn tay anh cởi ra chường ngại vật cuối cùng trên người cô. Ôn Bối Du thẹn thùng không biết nên che nơi nào, cô chỉ có hai bàn tay thì làm sao che hết được.

Cô cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của cô đang chăm chú nhìn cô, có lẽ nên che ánh mắt của anh mới đúng.

Ôn Bối Du khê liếc cái vật giữa háng anh, hình như nó càng ngày càng lớn... Cuối cùng cô quyết định che mắt mình.

Hành động khả ái này của cô làm anh bật cười. Anh nhẹ nhàng chạm vào môi cô, bàn tay dịu dàng mở hai chân cô ra.

Anh thử tiến vào... Trước tiên là dò xét, sau đó khi gặp phải trở ngại thì anh tiến sâu vào...

“Đau...” Khóe mắt của cô tràn ra nước mắt.

Sau khi anh đi vào liền ngừng lại.

Anh cảm nhận được vách thành ướt át của cô không ngừng co rút làm trán anh toát cả mồ hôi. Đối với một người đàn ông mà nói, im lìm bất động cũng cần phải có một sự nhẫn nại cực lớn. Anh không phải là một người đàn ông dịu dàng khi ở trên giường. Nhưng khi nhìn thấy phản ứng của cô thì anh lại mềm lòng.

Lận Thừa hôn nhẹ lên môi cô, an ủi cô đến khi cô không còn kêu đau nữa thì anh mới chậm rãi kéo ra dứt vào.

Sự đau đớn từ từ chuyển thành một cảm giác khác thường, Ôn Bối Du không thể tin được theo anh chạy nước rút, một lần rồi một lần cơ thể cô như muốn bốc cháy.

Ngọn lửa của tình dục đã lan tràn...

Sáng hôm sau, Ôn Bối Du tỉnh dậy trong lòng Lận Thừa.

Cánh tay chắc khỏe của anh làm gối đầu cho cô, còn tay kia thì đặt ngang hông cô. Ôn Bối Du cười ngọt ngào, mặt của hai người kề sát nhau, gần đến nỗi cô có thể thấy được hàng lông mi dày rậm của anh.

Mặc dù thân thể có chút khó chịu nhưng sự khó chịu này lại là chứng cứ chứng minh cô đã trở thành phụ nữ.

Cô không hối hận khi đem lần đầu tiên cho anh.

“Em yêu anh.” Cô nhỏ giọng nói với anh, sau khi nói xong thì lại rút vào trong lồng ngực ấm áp của anh, nhắm mắt lại.

Khi còn trẻ, cô chỉ mong mình có thể ở bên cạnh anh cả đời. Cô không biết rằng ước muốn về một tình yêu vĩnh cửu thật là xa xỉ biết bao.

Hết chương 5

6. Chương 6

Sau khi Ôn Bối Du có quan hệ thân mật với Lận Thừa thì cả trái tim cô đều đeo bám trên người anh. Quan hệ của bọn họ gần giống như là ở chung với nhau.

Đối với Ôn Bối Du mà nói, Lận Thừa chính là cả thế giới của cô.

Một phần là do tính tình, phần kia là do cô quá mê luyến Lận Thừa nên đối với những chuyện trước đây của anh như gia đình, tình yêu, bạn bè hay là công việc, cô đều không hỏi anh.

Thế giới của cô chỉ xoay quanh một mình anh. Anh vui cô liền cười, anh không vui cô liền nhíu mày.

Còn Lận Thừa thì chỉ hưởng thụ, đối với một người với hai bàn tay trắng như anh bây giờ thì có một người phụ nữ ở bên hầu hạ thì còn gì bằng.

Nhưng với anh, mặc dù Ôn Bối Du có quan tâm anh nhưng cô không phải là người quan trọng nhất trong cuộc sống của anh.

Cứ như thế một năm sau, ba của Lận Thừa rốt cuộc cũng tìm đến cửa.

Ngày đó khi anh đi làm về thì thấy một chiếc xe Benz cao cấp đậu ngay lối qua khu nhà trọ.

Anh dừng chân lại, sắc mặt lạnh lùng.

Anh nhận ra chiếc xe này, là xe của ba anh.

Tài xế mở cửa xe giúp anh, mời anh lên xe.

Lận Thừa lên xe, khi anh nhìn thấy người ba đã một năm không gặp thì sắc mặt cũng lạnh lùng như cũ, không có biến hóa gì nhiều.

Lận Cố thì ngược lại, ông thở dài.

“Tánh khí của con không thể cứng rắn như vậy được không? Nói bỏ nhà đi là bỏ nhà đi thật, suốt cả năm trời cũng không liên lạc về nhà.”

“Ba có cô dâu mới làm bạn thì con trai không có ở nhà cũng không sao mà.”

“Nói vậy mà cũng nói được, mặc kệ như thế nào, con là Lận Thừa, là con trai của ba.”

Lận Thừa cười lạnh: “Cô dâu mới của ba chưa tới ba mươi tuổi mà, cô ta sẽ nhanh chóng sinh cho ba một người con trai khác, không, phải nói là muốn sinh bao nhiêu cũng được.”

Nói ra cũng thật buồn cười, “Mẹ kế” của anh năm nay mới hai mươi tám tuổi, chỉ lớn hơn người “con riêng” là anh năm tuổi.

Anh hận, mẹ anh vừa bệnh thì ba anh đã nuôi dưỡng tình nhân bên ngoài. Không những vậy, khi bà mới qua đời thì liền vội vàng rước người tình về nhà, trở thành nữ chủ nhân của nhà họ Lận.

“Lận thừa, ba đã ở cái tuổi nào rồi, làm sao còn có thể sinh đứa thứ hai chứ.”

“Khiêm tốn rồi, bà càng già càng dẻo dai mà.” Nếu không thì làm sao đi cưới vợ bé trẻ như vậy chứ.

Lận Cố không nói gì, để mặc cho con trai chê cười.

Ông trầm mặc một lúc, rồi quyết định nói thật với con trai.

“Ba sẽ không để ẹ kế của con sinh một đứa trẻ nào.”

Lận Cố hiểu rõ, người tình này có rất nhiều mảnh khõe, nhan sắc và thân hình rất bốc lửa nhưng đã tâm của cô ta không thể nào che giấu được trước mặt ông.

Lúc vợ ông vừa mới ra đời ông đã nói rất rõ ràng với cô ta, ông sẽ bảo đảm cuộc sống giàu sang cho cô ta nhưng tuyệt đối sẽ không cho cô ta bất kỳ một tài sản nào.

Dù sao tập đoàn Kim Tinh Thần là từ nhà vợ ông mà ra, nói gì thì nói ông cũng phải để lại cho con trai.

Lận Thừa không tin.

“Ba đã buộc ga-rô (ngăn sinh nở) rồi.”

Lận Thừa nhú mày.

“Thật ra ba không cần phải làm như vậy, cứ để cô ta sinh mấy đứa. Ba yêu tâm, con sẽ không cùng “em trai em gái” tranh giành gia tài đâu. Nếu không thì con đã không quyết định rời khỏi nhà họ Lận.”

“Con nói bậy bạ gì thế! Cái gì mà bỏ nhà họ Lận. Ba không cho phép, nhìn con xem bây giờ đang sống một cuộc sống như thế nào. Một người có bằng thạc sĩ của một đại học danh tiếng của Mỹ mà tiền lương không tới ba vạn một tháng, còn sống trong một cái căn nhà nhỏ hẹp, còn qua lại với một đứa con gái nhà quê.”

Lận Cố càng nói càng tức, con trai của ông tại sao phải sống ở cái nơi tồi tệ như thế này.

Lận Thừa nhìn ba mình tức giận, anh cũng không phản bác.

Đúng là vợ vẫn thật.

Trước khi bỏ nhà đi anh rất hăng hái làm người thừa kế của Tập đoàn Kim Tinh Thần, có hoài bão rất lớn nhưng bây giờ thì sao, anh đang bị vây ở đây, không thể đi đâu được.

Lận Cố càng nói càng kích động, ông thở dài một lần nữa, xoa xoa mi tâm.

“Con quay về đi, ba bảo đảm với con, mẹ kế của con không thể làm gì được, cũng không thể sinh được người thừa kế thứ hai, cũng sẽ không có bất kỳ cổ phần nào của tập đoàn Kim Tinh Thần.”

Lận Thừa nhìn Lận Cố, thấy ông chỉ trong một năm ngắn ngủi mà tóc bạc đi nhiều.

“Tập đoàn Kim Tinh Thần là của con, ba chỉ có một đứa con trai, không để lại cho con thì để lại cho ai.” Những lời nói này của ông đã làm sự kháng cự cuối cùng trong lòng Lận Thừa sụp đổ.

Mặc dù anh đã từng hận ông đến thế nào thì bây giờ, khi thấy ông cầu xin mình như thế thì anh cũng mềm lòng.

Huống chi, anh phải quay về để ngăn không ẹ kế gây sóng gió. Có anh ở đó, chắc cô ta cũng không dám quá kiêu ngạo.

“Con sẽ trở về.” Rốt cuộc Lận Thừa cũng đồng ý.

Lận Cố thở phào nhẹ nhõm, vươn tay vỗ vỗ vào vai con trai.

“Trở về sớm một chút, đem một năm qua quên hết đi, con là người thừa kế của tập đoàn Kim Tinh Thần.”

Anh biết ba anh đang ám chỉ điều gì, ông muốn anh đoạn tuyệt với cuộc sống một năm nay, cái này cũng không quá khó. Nhưng khi nghĩ đến Ôn Bối Du thì anh có chút chần chừ.

Nhưng anh liền lắc lắc đầu, bỏ ngay những hoài nghi trong lòng mình.

Lúc bắt đầu với cô anh đã dùng tên giả, có lẽ anh sớm đã biết, cuối cùng rồi sẽ có một ngày anh sẽ quay trở về với cuộc sống của mình.

Không thấy Hồ Lệnh Thừa đâu cả.

Ôn Bối Du kinh hoảng, cô không biết phải làm gì.

Cô không tìm được anh, phòng anh vẫn khóa, điện thoại di động cũng tắt máy. Cô rất luống cuống.

Có phải là anh tạm thời đi công tác nên quên nói cho cô biết không? Có thể là anh có để lại tờ giấy cho cô nhưng cô lại không tìm thấy nó không?

Có thể là...

Mãi cho đến lúc này, cô mới giật mình, cô không biết gì về bạn trai của cô hết.

Cô muốn đến công ty của anh nhưng lại không biết anh làm ở đâu. Còn nữa anh thuê phòng ở nhưng chắc cũng phải có người thân chứ, cô lại không biết họ ở đâu.

Cô đi hỏi chủ nhà, ông ta cũng không biết gì.

Ôn Bối Du rất lo lắng, cô sợ anh gặp chuyện ở bên ngoài nhưng lại không có ai cứu giúp, thậm chí có khi còn nguy hiểm đến tính mạng. Cô không dám nghĩ nữa. Cô van cầu chủ nhà mở cửa phòng của Hồ Lệnh Thừa ra. Ông ta cũng sợ nếu lỡ xảy ra chuyện gì thì không có ai dám thuê phòng nữa.

Vì vậy chủ nhà không thể làm gì khác hơn là mở cửa cho cô...

Không có ai.

Ôn Bối Du thở phào nhẹ nhõm, nhưng cô cũng muốn khóc.

Không có người ở trong phòng, vậy thì anh đã đi đâu?

Chủ nhà rất không vui, ông nói nếu Ôn Bối Du tìm được người thì nhớ nhắn anh về, nếu không thì ông sẽ lấy luôn tiền đặt cọc nhà.

Ôn Bối Du rối loạn, cô không có bạn bè nào ở đây mà cũng không thể về nhà xin giúp đỡ, còn đồng nghiệp trong công ty thì... đây là chuyện riêng nên cô không tiện mở miệng.

Thế giới của cô chỉ có “Hồ Lệnh Thừa”, hôm nay không thấy anh đâu, thế giới của cô như sụp đổ trong nháy mắt.

Cô căn bản không có tinh thần làm việc, mỗi đêm đều khóc đến sưng đỏ cả mắt, với bộ dạng bây giờ cô không biết làm sao có thể ra ngoài gặp mọi người.

Sau đó xảy ra một chuyện càng làm cô kinh hoàng hơn.

Khi anh mất tích được gần nửa tháng thì cô phát hiện kinh nguyệt của mình đã tới chậ. Cô cho rằng do sức khỏe của mình không tốt nhưng sau khi dùng thử que thử thai thì...

Cô mang thai!

Trong giây phút đó cô quỳ khóc ở phòng tắm, cô vừa khóc vừa nôn, giống như muốn nôn cả mọi thứ trong bụng ra.

Cô gần như muốn điên lên... Có thai nhưng ba đứa bé lại biến mất!

Không còn ai để cầu cứu, Ôn Bối Du đến đồn cảnh sát báo án...

Cảnh sát rất thẳng thắn nói với cơ, ông ta rất khó chịu khi cô đến báo án vì không có tư liệu về “Hồ Lệnh Thừa”.

“Người này có thật mà, tôi không có lừa ông, trong bụng tôi còn có đứa bé của anh ấy, tôi van xin ông...”

Ôn Bối Du khóc cầu xin cảnh sát.

Vị cảnh sát nhìn cô bằng ánh mắt thông cảm.

“Cô gái, tôi sẽ nhờ đồng nghiệp nữ đến đây giúp một tay, cô có khó khăn gì thì cứ nói với cô ấy, đừng khóc nữa...”

Ôn Bối Du mơ hồ nghe được một vị cảnh sát khác nói.

“Đáng thương thật, gặp phải tên lừa gạt, lừa tiền còn lừa thân, sau đó còn vỗ mông bỏ đi.”

“Còn mang thai nữa chứ, ai, thật phiền toái... Cô năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Còn chưa đầy hai mươi, thật đúng là trẻ con sinh em bé mà.”

Ôn Bối Du che lỗ tai lại, cô không muốn nghe nữa.

Cô không có bị lừa gạt, “Lệnh Thừa” không có lừa gạt cô, không phải vậy, hai người là thật lòng yêu nhau...

Ôn Bối Du không đợi nữ cảnh sát đi mà buồn bã rời khỏi đồn cảnh sát. Nếu cảnh sát không muốn giải quyết thì cô tự đi tìm vậy.

Cô nghỉ việc, cô dùng số tiền ít ỏi của mình trong ngân hàng để sống qua ngày. Toàn bộ thời gian của cô là để tìm Lệnh Thừa, cô nhất định phải tìm được anh...

Nửa đêm, bầu trời đổ xuống cơn mưa phùn lạnh lẽo.

Tàu điện ngầm chật nít người, ai cũng hối hả quay về căn nhà ấm áp của mình.

Lạnh quá... Mặc dù Ôn Bối Du đã mặc áo khoác ngoài thật dày nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh. Có lẽ bởi vì lòng cô đã chết nên cô không thể cảm nhận được bất kỳ sự ấm áp nào.

Không có căn nhà ấm áp nào đang chờ cô cả, cô đi một mình tới bờ sông Đạm Thủy.

Đã hơn nửa đêm mà còn mưa nữa nên bờ sông có rất ít người.

Ôn Bối Du đứng im tại chỗ như bức tượng, lòng cô tan nát.

Đã hơn một tháng, ngày nào cô cũng mang theo đứa nhỏ trong bụng đi tìm Hồ Lệnh Thừa nhưng kết quả chỉ có thất vọng và thất vọng.

Hôm nay, cô đã nản lòng thoái chí.

Nhìn sắc màu đen tối phía trước, cô có chút kích động... đầu óc cô bỗng trống rỗng.

Cô không có việc làm, tiền gửi ngân hàng cũng xài hết, tương lai đứa bé trong bụng cũng sẽ chịu khổ theo cô, còn không bằng bây giờ...

“Hu hu hu... hu hu hu...”

Đúng lúc Ôn Bối Du đang muốn nhảy xuống sông để kết thúc mọi chuyện thì đột nhiên có một tiếng khóc truyền đến, làm cô giật mình.

“Tôi rất muốn chết, tôi nhớ đến chết mất thôi, hu hu hu...”

Tiếng khóc kia vừa giống của đàn ông vừa giống của phụ nữ, còn xuất hiện ở bờ sông nữa chứ, làm người ta rợn cả tóc gáy.

Ôn Bối Du nhìn trái nhìn phải, hai cánh tay nổi cả da gà cả lên, cô không phải là gặp phải cái kia chứ?

“Tại sao lại vứt bỏ tôi... hu hu hu...”

Toàn thân Ôn Bối Du cứng đờ, cô lùi về phía sau một bước. Bây giờ cô chỉ muốn nhanh chóng đi khỏi đây, cô quên luôn cả ý định nhảy sông của mình.

“Hu hu, tôi yêu anh là sai lầm sao? Tôi muốn gả cho anh cũng là sai lầm sao?”

Ôn Bối Du nghe “quỷ” nói vậy thì có chút giật mình, đối phương có phải là “nữ quỷ” không? Nhưng mà, tại sao giọng nói này có chút quen thuộc.

Khi Ôn Bối Du đang suy nghĩ thì một cái “đầu quỷ” xuất hiện trước mặt, cô sợ quá hét lên hơn nữa còn ngã ngồi trên mặt đất.

Còn đối phương hình như cũng bị cô hù sợ nên cũng hét toáng lên.

May là bờ sông Đạm Thủy đêm nay vắng vẻ, nếu không thì mọi người đã bị tiếng hét của bọn họ hù dọa chạy hết.

Thì ra là cái “Nữ quỷ” đó cách cô không tới mấy bước chân. Nhưng vì trời tối và còn mưa nữa, bốn phía lại không có cây đèn nào nên bọn họ không nhận ra nhau mà chỉ la chìm đắm trong nỗi đau của bản thân.

“A, cậu là...” Đối phương tiến lại gần cô.

Ôn Bối Du cũng thấy rõ mặt của đối phương.

“Bà Bạch!”

“Ôn Tiểu Bối!”

Ôn Bối Du chỉ vào đối phương, đối phương cũng chỉ về phía cô, vẻ mặt của hai người, một hoảng sợ một kinh ngạc.

Ngay cả nhảy sông tự tử mà cũng có thể gặp được bạn học cũ, cái này quả là quá trùng hợp đó.

“Xem ra cậu cũng muốn nhảy sông tự tử.” Bà Bạch tên thật là Bạch Nãi Phũ vừa đi vào siêu thị mua cà phê nóng, trong đó có một ly cho Ôn Bối Du.

Hai người ngoài ý muốn gặp lại nhau, sau đó lại đi cùng nhau đến siêu thị gần đó.

Ngồi siêu thị có băng ghế đá, lúc này cô cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều, tâm trạng cũng không còn kích động như trước.

Xem ra bọn họ là đồng bệnh tương lân.

Lúc còn ở trường cấp ba thì quan hệ của hai người cũng không tệ lắm, bởi vì Bạch Nãi Phũ... nên nói thế nào nhỉ, tuy cậu ta là đàn ông nhưng nội tâm bên trong lại là phụ nữ.

Bạn học nam trong lớp thì chen ép anh, bạn học nữ thì cười nhạo anh chỉ có cô là đón nhận con người thật của anh.

Bạch Nãi Phũ sống cùng ông bà ngoại từ nhỏ. Sau khi tốt nghiệp thì lên Đài Bắc, từ đó không thể liên lạc được với Ôn Bối Du.

Không ngờ hai người lại gặp lại bên bờ sông Đạm Thủy, thật là trùng hợp.

Bạch Nãi Phũ ngồi xuống cạnh Ôn Bối Du, anh hít sâu một hơi, sau đó kể chuyện xưa của mình.

Anh nói sau khi lên Đài Bắc thì có quen một “bạn trai” lớn hơn anh mười tuổi. Anh tưởng hai người họ sẽ sống hạnh phúc bên nhau vì người nhà của anh không hề bài xích về chuyện này, mà ngược lại còn hoàn toàn ủng hộ hai người họ kết hôn với nhau.

“Kết quả thì sao, khi tớ nói với anh ấy nguyện vọng của tớ thì anh ấy liền trở mặt, anh ấy còn nói là chưa bao giờ nghĩ là sẽ kết hôn với đàn ông.”

Không kết hôn với “đàn ông” vậy thì nói chuyện yêu đương với “đàn ông” làm gì?

“Anh ấy nói sẽ làm một người đàn ông bình thường, lấy vợ sinh con, sau đó sẽ hoàn toàn quên đi cuộc sống hoang đường trước hôn nhân.”

“Thì ra tớ chỉ là “cuộc sống hoang đường” đối với anh ấy.” Bạch Nãi Phũ nói xong thì hốc mắt lại đỏ lên, anh rũ vai xuống, cô đơn lấy tay chùi khóe mắt.

Ôn Bối Du vỗ vỗ vai anh, an ủi anh.

Nhưng Bạch Nãi Phũ hình như là quá đau lòng nên cho dù cô có an ủi như thế nào thì cũng vô dụng, cô không thể làm gì khác hơn là...

“So với tớ thì cậu vẫn còn tốt hơn.” Cô nói.

Bạch Nãi Phũ kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Tớ còn thảm hơn cậu.” Ôn Bối Du cười khổ: “Cậu chỉ bị người ta bỏ rơi, còn tớ thì sao? Bạn trai không thấy, trong bụng còn...” Cô vuốt vuốt bụng mình.

“Cái gì?” Bạch Nãi Phũ hét lên, nhân viên phục vụ nhìn anh bằng ánh mắt xem thường.

“Cậu... cậu mang thai, cậu thật ngu ngốc, mang thai mà còn muốn tự tử, cậu muốn một xác hai mạng hả? Cậu đúng là bà mẹ độc ác...” Bạch Nãi Phũ quá kích động, anh muốn ngừng mà không được.

Ôn Bối Du bị mắng đến phát khóc.

“Tớ cũng không muốn vậy... Chỉ là quá đau lòng thôi, tớ không tìm được anh ấy. Anh ấy giống như là biến mất vậy. Công việc cũng không có, nếu có sinh nó ra thì cũng không nuôi nổi, tớ không muốn đứa bé này chịu khổ theo tớ...”

Cho nên mới phải tìm đến cách này, cầu mong chấm dứt tất cả.

Bạch Nãi Phũ thấy cô khóc đến thảm thương thì cũng không mắng nữa, anh kích động ôm lấy cô.

“Tại sao chúng ta lại đáng thương như vậy? Một thì muốn sinh lại không sinh được, một thì sợ sinh ra lại không nuôi nổi...” Quan trọng nhất là, bọn họ đều bị đàn ông bỏ rơi hu hu hu...

Cho nên hai người đều không để ý đến sự khinh thường của nhân viên phục vụ mà tớ ôm cậu... cậu ôm tớ, khóc lớn trước cửa siêu thị.

Hết chương 6

7. Chương 7

“Phì, bây giờ nghĩ lại lúc tớ với cậu ôm nhau ngồi khóc trước cửa siêu thị là không nhịn được cười mà.”

Thời gian trôi qua thật nhanh làm người ta không thể không thở dài. Giống như một giây trước mình còn đau lòng muốn chết nhưng một giây sau thì đó đã là chuyện cũ rồi.

“Còn có gương mặt “buồn bực” của nhân viên phục vụ nữa chứ, ha ha ha...” Câu nói của Ôn Bối Du làm trí nhớ của Bạch Nãi Phũ quay lại.

Hai người ngồi ở phòng khách nhìn nhau cười lớn.

Thật là nhanh, năm năm đã qua rồi.

Sau đó, hai người không tự tử nữa. Bạch Nãi Phũ và Ôn Bối Du đều không có nhà để ở nên anh quyết định đi mua nhà.

Lúc đó Ôn Bối Du mới biết, thì ra Bạch Nãi Phũ rất giàu có.

Lúc cậu ấy mới tốt nghiệp thì do có cảm hứng sáng tạo cao nên nhà cậu ấy đã mở cho cậu ấy một công ty thiết kế. Lúc đó tên tuổi của Bạch Nãi Phũ vẫn còn mới mẻ nhưng sau này cậu ấy đã đưa nó lên một tầm ới.

Chỉ với thời gian năm năm ngắn ngủi, công ty thiết kế của Bạch Nãi Phũ đã có chút danh tiếng.

Sau đó do cô có thai nên cậu ấy không cho cô đi làm, cô chỉ cần chờ sinh đứa bé ra là được.

Ôn Bối Du thật sự rất biết ơn bà Bạch, nếu không có cậu ấy thì cuộc đời của cô đã chấm dứt từ lâu rồi.

Lúc sinh bảo bối, vì cảm ơn Bạch Nãi Phũ nên cô đã thêm chữ “Phũ” vào tên của bảo bối.

Mặc dù bà Bạch không nói gì nhưng cô biết cậu ấy rất vui. Con cái luôn là niềm nuôi tiếc lớn nhất trong đời Bạch Nãi Phũ, bởi vì cậu ấy không thể sinh con.

Cho nên Bạch Nãi Phũ rất yêu thương bảo bối. Cậu ấy yêu thương thẳng bé còn hơn cả cô.

Sau khi sinh bảo bối, cô quyết định quay lại làm việc, vì cô không thể lệ thuộc vào Bạch Nãi Phũ.

Kết quả cậu ấy lại ghét cô... Cậu ấy chính là như vậy, miệng lưỡi thì ác độc nhưng tâm địa thì lại rất tốt. Cậu ấy nói mới tốt nghiệp cấp ba thì có thể tìm được công việc gì tốt chứ. Dù sao cô học cũng không tệ lắm vậy thì dứt khoát đi học đại học, cầm tấm bằng đại học trong tay thì dễ tìm việc làm hơn.

Dưới sự nửa năn nỉ nửa uy hiếp của Bạch Nãi Phũ, cuối cùng Ôn Bối Du cũng đăng ký lớp luyện thi ngắn hạn. Cô rất may mắn thi đậu đại học, lại còn được vào tập đoàn Kim Tinh Thần làm việc sau khi tốt nghiệp.

Nhưng mà, vì bảo bối, cô phải bỏ công việc này rồi.

“Bà Bạch.” Cô vỗ vỗ vào mu bàn tay Bạch Nãi Phủ: “Cậu yên tâm đi, ngày mai tớ sẽ đưa đơn từ chức.”

Bạch Nãi Phủ khẽ gật đầu, rốt cuộc anh cũng có thể yên tâm.

Hôm sau, Ôn Bối Du viện đại một lý do để đưa đơn từ chức cho chị Mai.

Chị Mai không muốn nhận.

“Em mới vào công ty làm không được bao lâu, biểu hiện cũng không tệ, bây giờ lại muốn từ chức, ai, tiền lương và phúc lợi ở đây cũng không tệ, thật đáng tiếc...”

Chị Mai không nghi ngờ lý do của cô là vì cô nói phải về quê chăm sóc cho ba, ông bị bệnh nặng... Cô thầm khẩn vái, cầu mong ông trời tha cho cô tội nói láo, dám lấy người ba mất liên lạc đã lâu ra làm cái cớ, còn nguyên rửa ông bị bệnh.

Ôn Bối Du nắm tay chị Mai.

Thật ra cô cũng rất không nỡ nhưng vì bảo bối, cô phải từ bỏ công việc này.

“Chị Mai, em xin lỗi...”

“Đứa ngốc, xin lỗi gì chứ, nếu không phải là em vừa mới vào làm thì chị sẽ xin với cấp trên giữ chỗ cho em, cho em nghỉ phép ba tháng.”

Ôn Bối Du cảm thấy áy náy với chị Mai.

Cô sẽ không trở lại đây.

“Em tính chừng nào thì về quê?”

“Cành nhanh càng tốt.” Chỉ cần công ty duyệt đơn từ chức của cô nhanh một chút thì cô có thể nhanh chóng cách xa Phó Tổng Giám Đốc ác ma kia rồi.

“Vậy hôm nay chị sẽ giúp em đưa đơn từ chức, nhưng mà quy trình xử lý của công ty chúng ta thì cần từ 2 tuần đến 1 tháng. Nhưng em chỉ giữ chức vụ nhỏ nên chị nghĩ chừng 2 tuần là xong rồi.”

Tốt quá, chỉ cần 2 tuần nữa là cô có thể rời khỏi đây rồi.

Sau khi gặp lại Lận Thừa thì cô cảm thấy rất buồn bực, nhưng bây giờ thì lại cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Nhưng hình như cô đã vui mừng quá sớm.

Đúng sáu giờ, cô thu xếp đồ đạc, tạm biệt chị Mai, chuẩn bị ra về.

Cô đi ra khỏi công ty, khi cô đang nghĩ mình có nên đến siêu thị mua chút thức ăn về nhà không thì có hai người mặc tây trang đứng chắn trước mặt cô.

“Cô Ôn, Phó Tổng Giám Đốc muốn gặp cô... cô không cần căng thẳng, cô chỉ cần đi theo chúng tôi là được.” Mặc dù giọng nói của đối phương rất bình thường nhưng cô vẫn có thể nghe được sự uy hiếp trong đó.

Cô bị buộc đi theo hai người đàn ông đó, xe của Lận Thừa dừng ở một con hẻm kín đáo, hai người đó mời cô lên xe.

Trong xe, trừ Lận Thừa ra còn có thư ký riêng của anh ấy – Ken.

Lận Thừa thờ ơ nghiêng đầu nhìn cô rồi kêu tài xế lái xe đi. Sau đó anh ấy tiếp tục bàn bạc công việc với Ken, không hề để Ôn Bối Du vào mắt.

Cô khẽ co người lại, hồi hộp nhìn Lận Thừa.

Ken quăng cho cô một ánh mắt thương hại... Cô quả thật là đáng thương mà.

Ôn Bối Du trộm nheo mắt nhìn Lận Thừa, cô không biết tính sao, từ vẻ mặt lạnh nhạt của anh cô thấy rõ là anh rất không vui.

Đừng hỏi cô làm sao biết được, dù sao cô đã từng ở chung với anh nửa năm. Mặc dù đã năm năm trôi qua nhưng cô đã quá quen thuộc với mỗi cử chỉ của anh.

Anh đang khó chịu.

Quả thật là Lận Thừa rất khó chịu.

Anh bị cô đùa giỡn.

Muốn từ chức sao? Muốn thoát khỏi anh sao? Không có cửa đâu, anh tuyệt đối sẽ không để cho lão cáo già Nghiêm Tề kia có cơ hội ra tay.

Ông ta cho rằng lặng lẽ rút Ôn Bối Du ra khỏi công ty là sẽ không sao à?

Anh đã cài rất nhiều tai mắt trong công ty cho nên nhất cử nhất động của ông ta, anh đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Rốt cuộc bọn họ muốn đi đâu đây? Đôi tay của Ôn Bối Du ôm lấy chính mình, cô thấp thỏm, lo lắng, bất an.

Bọn họ cho xe chạy vào trung tâm thành phố, rồi lại chạy ra ngoại ô.

Sau đó thì dừng lại ở một cánh cổng sắt lớn. Không lâu sau, cánh cửa mở ra, xe chạy vào trong khoảng 100m thì một cái nhà với kiến trúc Nhật Bản xuất hiện trước mặt cô.

Rốt cuộc xe cũng dừng lại.

Tài xế vội vàng xuống xe mở cửa cho Lận Thừa. Lận Thừa thì vẫn lạnh lùng như cũ, anh bước xuống xe.

Ôn Bối Du nhìn anh rồi lại nhìn Ken đang ngồi trong xe. Ken cười khích lệ cô: “Cô Ôn, hẹn gặp lại.”

Ách, anh ta nói hẹn gặp lại với cô sao? Ý là, anh ta muốn cô xuống xe à? Cô phải đi bộ về nhà sao?

Cô nhìn Ken vẫn không thèm nhúc nhích, ngồi im trong xe rồi nhìn tài xế vẫn còn mở cửa xe...

Xem ra cô phải xuống xe rồi.

“Ai...” Ôn Bối Du xuống xe, sau đó đứng nhìn tài xế lái xe đi.

Cô quay đầu lại nhìn, Lận Thừa đã đi vào nhà từ lâu. Trước cửa chỉ có một bà giúp việc mặc tạp dề chờ cô.

“Cô Ôn, mời vào.”

Ít nhất trên gương mặt của người này còn có nụ cười, Ôn Bối Du tự an ủi mình. Cô cắn răng, bước chân vào cửa.

Không ngờ ở bên trong lại ấm áp như vậy... Không phải là do máy điều hòa nhiệt độ mà là do cách bài trí xung quanh làm cô cảm thấy thật ấm áp. Cô tưởng rằng anh sẽ trang trí nhà mình với phong cách lạnh như băng chứ.

“Ai...” Ôn Bối Du lại cảm thán một lần nữa.

Năm năm cũng không tính là dài nhưng cũng không phải là quá ngắn. Cô và anh đã cách xa nhau năm năm, bây giờ gặp lại cứ như là đã qua mấy kiếp.

Lận Thừa và Hồ Lệnh Thừa, đối với cô mà nói, là hai người hoàn toàn khác nhau.

Cô có thể chắc chắn rằng, Lận Thừa là con trai độc nhất của một nhà giàu có, là người thừa kế của tập đoàn Kim Tinh Thần.

Còn Hồ Lệnh Thừa chỉ là một người đàn ông bình thường.

Cô không hiểu một người giàu có như anh, tại sao lại xuất hiện ở một nơi nghèo khổ như vậy?

Chẳng lẽ là để trải nghiệm sự khó khăn của người nghèo? Để tìm hiểu xem cuộc sống đó có gì khác với cuộc sống giàu sang sao?

Sau đó tìm một cô gái đơn thuần để lừa gạt, nói chuyện yêu đương sao?

Thôi, nếu như cô tức giận chất vấn anh vậy thì không phải chứng tỏ rằng cô vẫn còn yêu anh sao?

Mọi chuyện đều đã qua rồi... Cô tự nói với mình, bây giờ cô sống rất tốt, bảo bối là toàn bộ cuộc sống của cô. Cô tuyệt đối sẽ không để ai cướp đi.

Cô phải ứng phó với anh một cách cẩn thận.

Anh ở đâu? Từ lúc bước vào nhà đến nay cô không hề nhìn thấy bóng dáng của anh.

Bà giúp việc thì vội vàng vào nhà bếp, cô chỉ có thể ngồi đợi trong phòng khách, đứng cũng không được ngồi cũng không xong.

Cô không biết tại sao anh lại muốn dẫn cô đến đây? Sau đó lại biến mất không một bóng dáng. Nếu không phải còn có người ở đây thì cô thật hoài nghi là anh mang cô đến đây để bỏ.

Tại sao anh lại cho rằng cô là con cờ người khác dùng để đối phó với anh? Cũng vì vậy mà anh mới không buông tha cho cô.

Làm sao để giải thích cho anh hiểu đây? Làm sao anh mới bằng lòng thả cô ra?

Ôn Bối Du nghe có tiếng bước chân từ phía cầu thang, cô xoay người lại nhìn, tầm mắt rơi vào trên người Lận Thừa. Anh đã thay tây trang bằng cái áo màu trắng gạo và cái quần màu đen.

Cô không thể không thừa nhận, mấy năm không gặp mà anh càng ngày càng đẹp trai.

Anh càng ngày càng trưởng thành, hấp dẫn hơn.

Nhưng mà anh như vậy... làm cô cảm thấy anh thật xa lạ.

Xa lạ cũng tốt, cô ước gì hai người chưa từng quen nhau. Như vậy anh sẽ không cho rằng cô đến đây để uy hiếp anh.

@tieuphong198: Cảm ơn bạn đã nói lên nỗi lòng của các editor. Quả thật các editor làm truyện là do có niềm đam mê và muốn chia sẻ với mọi người. Mình hiểu là có một số bạn sẽ muốn đọc nhiều hơn nhưng các bạn hãy thông cảm nhé.

@All: có bạn nào muốn edit truyện cổ đại theo nhóm không? Đang cần mấy bạn làm, truyện cổ đại, sủng, vương gia, vương phi. “Cậu chủ, cô Ôn, có thể ăn cơm rồi.” Bà giúp việc từ trong phòng bếp đi ra, cắt đứt cuộc đấu mắt giữa hai người.

Đột nhiên Lận Thừa cười lớn, anh đi xuống cầu thang, đi đến bên cạnh cô: “Tiểu Bối, em đói rồi phải không? Đứng nghỉ nhiều nữa, chúng ta ăn cơm trước đi.”

Anh mặc cho cô vẫn còn ngu ngơ đứng ngây ra mà kéo cô ngồi xuống ghế.

Ôn Bối Du chắc lưỡi hít hà, cái miệng nhỏ nhắn suýt xoa.

Mẹ ơi, anh ta thay đổi nét mặt cũng nhanh quá đi!

“Tay nghề của dì Trầm rất tốt, em muốn ăn gì? Cá kho tàu? Gà? Hay là thịt bò?”

Mỗi món Lận Thừa đều gấp vào chén của Ôn Bối Du một chút, rất nhanh sau đó, cái chén của cô đã thành một ngọn núi nhỏ.

Thằng thẩn nói, mỗi một món ăn ở đây nhìn qua đều rất ngon nhưng Lận Thừa lại ngồi đối diện cô nên ham muốn ăn uống của cô cũng giảm đi ít nhiều.

Nếu không nói rõ với anh thì làm sao cô thoát được.

“Phó Tổng Giám Đốc, rốt cuộc là anh muốn gì?”

“Ăn cơm trước đã.” Ngược lại Lận Thừa ăn rất vui vẻ: “Ăn no thì mới có sức mà nói chứ.”

Anh nói có lý, trưa hôm nay vì bận nhiều việc nên cô và chị Mai chỉ ăn sandwich hơn nữa do áp lực công việc nên dạ dày của cô đã sớm kháng nghị rồi.

Ôn Bối Du cầm đĩa lên, quyết định phải ăn no rồi mới có sức để nói chuyện.

Bộ dạng ăn uống của cô rất xấu, không giống như anh, ung dung thông thả.

“Em thay đổi rất nhiều, năm đó em rất e lệ, lúc mới quen nhau còn thường đỏ mặt và cà lăm khi nói chuyện với anh.”

Tay của Ôn Bối Du dừng lại một chút nhưng không lên tiếng, không để ý tới việc anh “nhớ ngày xưa” mà tiếp tục ăn cơm.

“Sau đó thì tốt hơn nhiều, khi nói với anh em không còn cà lăm nữa nhưng khi anh đến gần em thì... lỗ tai em liền ửng đỏ. Anh chưa từng thấy ai dễ xấu hổ như em vậy.”

Ôn Bối Du nắm chắc đôi đĩa trong tay, cô nhịn.

Bây giờ thì sao? Muốn nói lại tình cũ sao? Hừ, đừng mơ tưởng có thể khơi gợi lại bất cứ điều gì trong lòng cô.

Đúng là rất biết cách nhẫn nhịn... Lận Thừa hừ lạnh, anh không tin anh không thể làm gì cô, xem ra anh phải dùng chiêu mạnh hơn mới được.

“Anh thích nhất là phản ứng trên giường của em, giống như là đang trêu chọc một con thỏ trắng vậy, anh muốn ngừng mà không ngừng được, cứ thích trêu chọc vào bộ phận nhạy cảm của em...”

Phanh! Ôn Bối Du đập mạnh đôi đĩa trong tay xuống bàn, cô không thể nén cơn giận được nữa.

“Anh câm miệng! Không cần nhắc chuyện cũ nữa, tôi quên hết rồi, từ khi anh bỏ đi thì tôi đã đem mọi kí ức đó xóa sạch.” Cô kích động gầm lên.

Lận Thừa không hề bị bộ dạng kích động của cô hù dọa, ngược lại khóe miệng anh lại nâng lên một nụ cười.

“Rốt cuộc cô cũng thừa nhận, không phải là cô không nhận ra tôi sao? Còn giả bộ ngu ngơ nữa.”

Ôn Bối Du vừa kinh ngạc vừa ảo não, lời nói của anh làm cô không thể kìm chế được nên cô đã lỡ lời.

Lận Thừa nói tiếp: “Vậy thì cô cũng thừa nhận cô là người của Nghiêm Tề luôn đi, đỡ mắc công tôi tra hỏi.”

“Tôi và ông ta không có bất cứ quan hệ gì, anh có thể vào công ty điều tra. Tôi vào đây chỉ mới có mấy tháng thì làm sao có thể cấu kết với ông ta chứ.”

“Vậy cũng chưa chắc, cô mới vào công ty được mấy tháng vậy mà lại có thể thăng chức nhanh như vậy, chắc chắn là có quan hệ mờ ám với ai đó.”

Ôn Bối Du trợn mắt.

“Anh có thể đi hỏi giám đốc nhân sự, là anh ta thăng chức cho tôi đấy.” Sớm biết thăng chức là sẽ rước lấy phiền phức thì cô tình nguyện làm nhân viên ở quầy tiếp tân ở tầng một.

“Có lẽ là anh ta nhận sự chỉ điểm của người khác.”

“Anh cũng có thể sử dụng “quyền hạn” của mình đi chất vấn anh ta.” Ôn Bối Du muốn nói là “Này quyền”.

Dù sao nói gì cũng vậy, muốn gán tội cho người khác thì sợ gì không tìm ra tội chứ.

“Nếu như không có tạt giạt mình thì tại sao phải từ chức?” Muốn thoát khỏi tầm mắt của anh.

“...” Ôn Bối Du liền hết ý kiến. Quả thật là cô có tạt giạt mình, nhưng việc này lại không hề liên quan đến Nghiêm Tề, cô không hề dính dáng gì đến việc đấu đá trong công ty

“Nếu như tôi nói tôi không hề dính dáng gì đến chuyện này anh có tin không?”

Về mặt của Lận Thừa rõ ràng là không hề tin cô.

Ôn Bối Du không muốn tranh luận với anh nữa.

“Tùy anh muốn nghĩ như thế nào, hôm nay anh mang tôi đến đây là nhất định phải kết tội tôi đúng không?”

“Không.”

Lận Thừa vòng tay ôm ngực, hai người giằng co trên mặt bàn, Ôn Bối Du hết muốn ăn.

Cái này còn chưa là gì, Lận Thừa còn nói thêm một câu làm cô muốn ói, anh dám nói: “Nói đi, cô muốn bao nhiêu tiền mới chịu giữ kín bí mật của chúng ta, không tiết lộ tin tức trong đại hội cổ đông lần sau.”

Thì ra là đây mới là mục đích của anh.

Ôn Bối Du cười khở, nước mắt đọng lại ở hốc mắt, không thể rơi xuống được.

Nếu biết rằng khoảng thời gian kia có thể bán lấy tiền thì không phải cô sớm nên bán nó đi sao?

Lận Thừa lại hiểu lầm là nụ cười của cô là nụ cười tham lam, nghe thấy chữ tiền là nở nụ cười.

“Cô ra một cái giá đi, tôi tuyệt đối sẽ hào phóng hơn Nghiêm Tề.”

Có tiền thì rất đáng gờm sao? Diendanlequydon editor:HoàngPhủVũNguyệt

Bây giờ Ôn Bối Du rốt cuộc cũng hiểu được có tiền thật sự rất đáng gờm. Có thể trêu đùa với tình cảm của người khác, sau đó sẽ dùng tiền để mua về.

“Mười triệu?” Lận Thừa thấy cô không lên tiếng nên trực tiếp đưa giá.

“Tôi đã nói tôi và ông ta không hề có giao dịch gì cả, rốt cuộc làm thế nào anh mới chịu tin tôi?” Tại sao anh có thể tổn thương cô như thế chứ?

“Hai mươi triệu?”

Mặc dù khoảng thời gian năm năm trước làm lòng cô tan nát. Nhưng cô cũng không muốn bán nó đi.

Lận Thừa lại cố tình khiêu chiến với giới hạn của cô. Có tiền quả thật rất là giỏi, có thể không cần để người ta vào mắt, có thể chà đạp tâm lòng người ta.

Dù có là người hiền lành đến thế nào thì cũng sẽ bị chọc giận. Nếu anh có nhiều tiền như thế, muốn quăng bữa bãi thì cô sẽ lấy thôi.

“Ba mươi triệu.” Ôn Bối Du không hề nghĩ ngợi, trực tiếp nâng giá thêm mười triệu.

Lận Thừa nheo mắt lại, lòng tham của cô quả là không nhỏ.

Chỉ là giá cao cũng có nghĩa là giá tốt, ít nhất anh cũng có thể xác định là anh có thể mua được nó.

Lận Thừa ký tờ chi phiếu ba mươi triệu đưa cho Ôn Bối Du.

Cô sững sờ.

Thật ra thì cô chỉ tức giận vì anh dùng tiền bạc để mua tình yêu và khoảng kí ức đó nên nhất thời kích động thốt lên. Cô không ngờ anh lại làm thật.

“Tôi còn có một điều kiện...” Lận Thừa lạnh lùng nói.

Ôn Bối Du ngược mắt nhìn anh, da đầu tê rần lên. Nếu như đối ý vào lúc này, không nhận tám chi phiếu kia thì anh nhất định sẽ trở mặt tại chỗ.

Sợ rằng không chỉ là trở mặt, mà còn có thể lật bàn...

“Cô không thể từ chức, tôi sẽ nói với bên Nghiêm Tề là điều cô đến phòng làm việc của tôi.”

“Cái gì?” Ôn Bối Du thở hốc vì kinh ngạc.

Lần này thì thâm rồi, từ chức không sao còn vô duyên vô cớ nhận của người ta ba mươi triệu. Vốn là muốn cách xa Lận Thừa, vậy mà ngược lại còn gần anh hơn...

Ôn Bối Du, cô đúng là đầu heo mà!

Hết chương 7

8. Chương 8

“Đúng, cậu là đầu heo, còn là đầu heo siêu cấp nữa!”

Cô làm việc ở phòng Phó Tổng Giám Đốc cũng được một tháng rồi. Mà trong khoảng thời gian này, ngày nào Bạch Nãi Phũ cũng mắng cô.

Thôi, dù sao cô cũng thật sự là đầu heo, bị chửi cũng đúng.

Bây giờ cô tiến hay lùi đều rất khó khăn.

Trước tiên, làm việc ở phòng Phó Tổng Giám Đốc là một việc rất khó khăn. Thư ký ở đó không giống chị Mai, cô ấy rất có năng lực và đòi hỏi rất cao, cô không được phép mắc phải bất kỳ sai lầm nào.

Dưới cô ấy lại có hai trợ lý thư ký, nhan sắc hạng nhất mà năng lực làm việc cũng hạng nhất.

Còn cô, nhiều nhất chỉ là trợ lý của trợ lý thư ký mà thôi. Nói kiểu này còn dễ nghe, nói khó nghe một chút thì là người giúp việc vặt.

Ba người ở trên đều không thích cô, vì cô là do “Phó Tổng Giám Đốc” đều sang đây, mà ba người đó rất ái mộ anh nên dĩ nhiên là không vừa mắt cô.

Ai, cô cũng không muốn như vậy.

Làm việc ở đây cô có cảm giác mình bị giám sát, gian nan, thật là gian nan mà.

Một tháng, cô đã ở địa bàn của anh một tháng. Anh cũng đã quan sát cô một tháng.

Cầm của anh ba mươi triệu, cũng tới đây làm theo lệnh anh. Tất cả mọi thứ anh đều nắm trong lòng bàn tay.

Nhưng anh luôn cảm thấy có chỗ nào là lạ.

Từ trước đến giờ, mọi việc liên quan đến cô anh đều có thể nắm rõ được. Nhưng bây giờ, anh vẫn luôn cảm thấy hình như anh đã bỏ sót điều gì đó.

Trong một tháng, anh nhìn cô không thể thích ứng với công việc ở văn Phó Tổng Giám Đốc, nhìn cô bị nữ thư ký và hai trợ lý thư ký chèn ép. Anh không hề lên tiếng bênh vực cô

Mặc dù anh từng có ý nghĩ sẽ giúp đỡ cô, nhưng đó chỉ là ý nghĩ mà thôi.

Kinh doanh, vốn là hiện thực thực tế thu nhỏ, muốn sinh tồn thì phải nuốt nhịn hoặc chèn ép người khác dưới chân.

Anh đã trải nghiệm điều này.

Sau khi rời khỏi cô, anh trở lại với thân phận là người thừa kế của nhà họ Lận nhưng cuộc sống hàng ngày lại không hề tốt hơn.

Ở đó và ở đây là hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Không phải là sự giàu nghèo mà là sự chân thành và giả dối, thế giới ầm áp và thế giới hờ hững.

Khi anh sống cùng cô thì luôn oán hận cuộc sống này không công bằng, cho nên anh không hề trân trọng nó cho tới bây giờ...

Thế giới mà anh phải đối mặt, trừ vấn đề khó khăn của tập đoàn Kim Tinh Thần, anh còn phải đối mặt với áp lực của hội đồng cổ đông và người “mẹ kế” có dã tâm cực lớn.

Mấy năm qua, anh vẫn không ngừng chứng minh bản thân, không ngừng bò lên vị trí cao hơn, rốt cuộc anh cũng có thể giẫm nát những kẻ coi thường anh dưới chân mình.

Nhưng, anh có vui vẻ không? Hôm nay, khi anh đã ở vị trí cao ngất này, đủ để hạ bệ mọi người thì...

Anh không muốn nghĩ đến vấn đề đó, câu trả lời không còn quan trọng nữa.

Mãi cho đến khi Ôn Bối Du đột nhiên xuất hiện, thẳng thắn mà nói, anh thật sự bị cô hù sợ.

Sự xuất hiện của cô làm anh nghĩ tới thời gian một năm kia... Mặc dù nghèo khổ nhưng rất vui vẻ... niềm vui đơn thuần.

Không bị người khác lừa gạt, không có lời nói dối, không có so đo.

Rất nhiều thứ có thể so sánh được, kết quả lại hiện ra một cách rõ ràng.

Rõ ràng nhất không phải là tình yêu sao? Ôn Bối Du là toàn tâm toàn ý yêu anh, bỏ ra mọi thứ mà không cần hỏi đáp lại. Còn bây giờ anh dính hôn với Lý Ly chỉ là vì lợi ích, không hề có một chút gì gọi là tình cảm.

Anh nghĩ, anh sẽ như thế cả đời, anh sẽ không bao giờ có được cái gọi là tình yêu đơn thuần nữa.

Cũng được, tình yêu là cái thứ chó má gì chứ!

Nhìn bây giờ, Ôn Bối Du đã xuất hiện, cô làm rối tinh rối mù mọi thứ. Năm đó cô đơn thuần hôm nay có trải nghiệm qua cuộc sống thực tế nhưng tại sao cô lại thay đổi nhiều như vậy?

Từ một cô gái nhỏ dễ dãi mặt biến thành một người phụ nữ tham tiền, ăn một cái là ba mươi triệu của anh. Vậy mà ngay cả một cái chớp mắt cũng không có.

Con người đều sẽ thay đổi, không phải sao?

Nhưng tại sao trong lòng anh vẫn có một điểm gì đó níu kéo, cho rằng điều đó không phải là sự thật.

Chẳng lẽ là anh vẫn hy vọng cô không thay đổi trong tiềm thức sao?

Lận Thừa nheo mắt lại, một lần nữa tìm bóng hình của Ôn Bối Du lần thứ n trong tháng này.

Cốc cốc! Tiếng gõ cửa vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của anh.

“Vào đi.” Anh quay lại với công việc trên bàn.

Ken đẩy cửa vào: “Trong tay tớ có một tập tài liệu mới, tớ không biết là có nên báo cáo với cậu không?”

“Nói đi.” Mười đầu ngón tay của Lận Thừa xếp thành hình tháp, nghi ngờ nhìn Ken. Cậu ta ít khi có biểu hiện như vậy.

Tầm mắt của Ken xuyên qua lớp cửa kính, nhìn Ôn Bối Du đang ở bên ngoài.

“Là về cô ấy.”

“Sao?” Lận Thừa nhíu mày.

“Tớ nhớ tớ không có nói cậu điều tra về cô ấy.” Kể từ khi anh dùng ba mươi triệu để mua Ôn Bối Du về đây.

“Đúng, nhưng tớ... nghi ngờ cô ấy.” Lận Thừa không hề nói về quan hệ của cậu ấy với Ôn Bối Du cho anh biết.

“Nghi ngờ điều gì?”

“Tớ không biết tại sao cậu lại đề phòng cô ấy? Nhưng căn cứ vào tai mắt nằm vùng của chúng ta thì cô ấy được lựa chọn kỹ càng mới được chuyển lên đây, công việc cũng do phòng nhân sự sắp xếp. Từ đầu đến Nghiêm Tề không hề lên tiếng, cũng không nhúng tay về. Hơn nữa theo tai mắt của chúng ta thì cô ấy hoàn toàn không hề gặp ông ta.”

“Có lẽ bọn họ cố tình không gặp nhau để che giấu mọi người.” Lận Thừa có chút không vui vì Ken quá để ý đến Ôn Bối Du.

“Cần gì phải làm điều thừa như vậy, cậu đã nói Ôn Bối Du nắm giữ bí mật của cậu, Nghiêm Tề có thể dùng điều đó để đả kích cậu trong hội đồng cổ đông thường niên. Nhưng nếu đúng như vậy thì Nghiêm Tề nên giấu cô ấy đi, cần gì phải để trong phòng làm việc này để cậu phát hiện ra chứ?”

Điều Ken nói, Lận Thừa không hề nghĩ tới.

Anh rất khôn khéo, nhưng lần này thông minh lại bị thông minh hại.

Ken chỉ nói một câu đã vạch rõ mọi thứ, nhưng anh vẫn cố chống cự trong lòng.

Đúng vậy, lúc đầu nhìn thấy cô ở phòng làm việc của Nghiêm Tề anh đã quá khiếp sợ, sợ đến mức mất khôn.

Anh không hề nghĩ tới việc đây chỉ là chuyện trùng hợp.

Là anh hiểu lầm cô sao? Không biết sao anh lại thả phào ở trong lòng, cô vẫn là cô gái nhỏ đơn thuần ngày xưa...

Không! Cô cầm cửa anh ba mươi triệu...

“Nhưng cô ấy ngoạm của tớ ba mươi triệu!”

Nếu không có qua lại với Nghiêm Tề vậy thì tại sao lại mở miệng một cái là ba mươi triệu... Cô cũng quá to gan đi.

Ken nhún nhún vai: “Tớ không biết cô ấy làm vậy là có ý gì?” Anh lại cảm thấy Ôn Bối Du không phải là một người phụ nữ mưu mô. Nếu có ý “lừa gạt” vậy thì tại sao cầm ba mươi triệu rồi lại không “ôm tiền bỏ chạy” mà lại sang đây làm việc.

“Có lẽ cậu nên tự hỏi cô ấy.”

Không cần Ken nói, anh tuyệt đối sẽ “Tự mình” và lại còn “chịu khó” hỏi cô một chút.

Lận Thừa đề nút nội bộ xuống, nữ thư ký bên ngoài lập tức bắt máy.

“Dem hành trình tối nay hủy bỏ hết giúp tôi, và đặt phòng ở khách sạn hạng nhất cho tôi.”

“Vâng Phó Tổng Giám Đốc.”

“Sau khi đặt xong thì nói địa chỉ và số phòng cho Ôn Bối Du biết, nói cô ấy đúng tám giờ tối có mặt ở đó.”

“Vâng, vâng, Phó Tổng Giám Đốc.” Đương nhiên là nữ thư ký bị giật mình khi nghe điều đó.

Ken vừa nghe Lận Thừa nói như vậy thì không khỏi nhướn nhẹ hàng chân mày.

Anh cảm thấy mối quan hệ giữa hai người này rất “rối rắm”, hơn nữa Lận Thừa làm vậy là muốn Ôn Bối Du không sống nổi nữa.

Ken lắc đầu vì ông chủ “tâm cơ quá nặng” đến mức trơ trên của mình.

Ôn Bối Du khóc không ra nước mắt.

Rốt cuộc Lận Thừa muốn hành hạ cô đến thể nào mới buông tha cho cô.

Chị thư ký nói cho cô biết số phòng và địa chỉ của khách sạn, hơn nữa còn nói cô đúng tám giờ phải có mặt ở đó để gặp Phó Tổng Giám Đốc. Không chỉ có chị thư ký, mà hai người trợ lý thư ký còn lại cũng nhìn cô bằng ánh mắt giết người.

Nếu ánh mắt đó có thể như con dao thì trên người cô đã có hàng trăm ngàn vết thương rồi.

Ôn Bối Du ngượng ngịu ấn chuông cửa, cánh cửa mở ra.

“Vào đi... Đóng cửa lại.”

Lận Thừa đứng đằng sau cánh cửa, sau khi anh nói xong liền đi về phòng. Nhưng anh lại thấy cô đứng ngay cửa phòng và cửa cũng không đóng.

“Tôi đứng ở đây được rồi.”

Lận Thừa trợn mắt giận dữ nhìn cô, anh phát hiện cô càng ngày càng không nghe lời anh.

“Cô có muốn dăng thì tôi cũng không muốn ăn, huống chi tôi còn mặc áo choàng tắm trên người.”

“Cũng bởi vì anh chỉ mặc có một cái áo choàng tắm...” Ôn Bối Du nói nhỏ.

Cũng không thể không thừa nhận, anh vừa tắm xong nên toàn thân tỏa ra mùi vị “ngon miệng” và hơi thở nam tính. Anh chỉ mặc có mỗi cái áo choàng tắm, cô dám chắc, ngoài lớp áo mỏng đó ra anh không hề mặc thêm bất cứ cái gì.

“Cái gì?” Lận Thừa không nghe thấy cô nói gì, anh nheo mắt lại hỏi.

“Không có, không có gì.” Ôn Bối Du thừa nhận mình rất nhát gan.

Cô ấy cho rằng nói không có việc gì thì sẽ không có việc gì thật sao? Lận Thừa đi tới, Ôn Bối Du tự nhiên lui về phía sau hơn nữa còn chuẩn bị tư thế chạy trốn. Nhưng không ngờ Lận Thừa đã nhanh chân hơn cô, anh tự đóng cửa phòng lại.

Trong lúc lướt qua cô, anh vẫn không quên dùng ánh mắt hung ác trừng cô.

Ô ô, Ôn Bối Du vội vàng cúi đầu.

Hôm nay cô đến đây thực ra là muốn đem tiền trả cho anh. Cô muốn nhanh chóng trả lại tiền cho anh, sau đó từ chức.

“Ngẩng đầu lên.”

Ôn Bối Du tâm không tình lòng không nguyện ngẩng đầu lên.

Tại sao cô phải nghe lời anh chứ... Ôn Bối Du thật giận bản thân mình.

“Tôi... T...ôi...!” Cô vừa ngẩng đầu lên thì gương mặt tuần tú của anh đã kề sát sống mũi của cô, tim cô thiếu chút nữa lộn ra ngoài.

“Anh... anh dựa sát như vậy làm gì?” Ôn Bối Du cảm nhận được gò má mình nóng lên. Cô vươn tay muốn đẩy anh ra nhưng lại bị anh bắt được.

Anh không hề để ý tới lời cô nói, khóe miệng còn giương lên nụ cười.

“Em lại bắt đầu cà lăm và đồ mặt...”

Cảm giác này thật là tốt, Lận Thừa phát hiện tâm trạng của anh bây giờ rất là vui.

Nhưng mà vẫn có việc nên hỏi rõ thì hơn.

“Người của anh đã điều tra là em và Nghiêm Tề không hề có quan hệ gì, vậy thì tại sao lại lấy của anh ba mươi triệu?”

“A, chuyện này... Tôi... tôi trả lại cho anh, tôi tính là hôm nay trả lại cho anh, tôi không cần ba mươi triệu này.” Rất phiền phức.

Ôn Bối Du vội vàng đẩy anh ra, móc tờ chi phiếu từ trong túi xách ra.

Trong nháy mắt vẻ mặt của Lận Thừa trở nên cao thâm khó lường.

“Em không cần số tiền này sao?” Là ba mươi triệu chứ không phải ba mươi ngàn. Vậy mà cô lại làm như nó là củ khoai lang nóng bỏng tay.

“Tôi không muốn, anh nhanh chóng lấy về đi.” Ôn Bối Du nhìn chăm chăm tay của Lận Thừa tay, cô hi vọng anh nhanh chóng lấy tờ chi phiếu về.

Nhưng Lận Thừa lại không buồn động đậy.

Rồi sau đó, anh cười...

Cười rất quái dị.

Cười đến nỗi Ôn Bối Du tê dại cả da đầu.

Lận Thừa thật sự rất vui mừng, cô gái nhỏ của anh không hề thay đổi, cô vẫn là cô gái đáng yêu đơn thuần ngày xưa.

Ôn Bối Du rất muốn hét lên, cô thật sự không hiểu rốt cuộc anh muốn làm gì.

Nụ cười của anh là có hàm ý gì?

Người khác cười là khi họ vui vẻ, còn anh thì chưa chắc là như vậy.

“Người phải biết, đây là ba mươi triệu.”

“Tôi... tôi không muốn thiếu tiền anh, tiền... tiền đúng là không có không được nhưng tôi không muốn bán tình cảm của mình, không ai có thể mua nó.”

Mặc dù sợ đến cà lăm nhưng cô vẫn cố gắng nói lên quan điểm của mình.

“Vậy tại sao trước kia em lại lấy ba mươi triệu của anh?”

“Chuyện này... là do anh bức ép, mặc kệ tôi nói gì anh cũng không tun nên tôi cho luôn một cái giá, tôi... tôi nhất thời giận quá nên mới...”

“A.”

Lận Thừa cười.

Thật là quá đáng sợ... Anh ta là tức quá nên cười lên sao?

“Tiểu Bối...” Anh vẫn nở nụ cười trên mặt: “Tiểu Bối...”

“Làm... làm gì...” Tại sao anh không lấy chi phiếu đi mà còn càng lúc càng tiến lại gần... Cuối cùng, còn ôm cô vào lòng.

“Anh...” Ôn Bối Du kinh ngạc, cô muốn phản kháng nhưng môi đã bị người ta khóa lại.

Đó không phải là nụ hôn muốn chứng tỏ bản thân mà là nụ hôn thăm thiết... Đầu lưỡi của anh xâm nhập vào trong, trêu chọc cô.

Anh, anh, tại sao lại hôn cô?

Cô nhất thời ngây ra, cũng quên đẩy anh ra. Tờ chi phiếu cầm trên tay cũng rơi xuống đất.

Không có ai để ý đến tờ chi phiếu ba mươi triệu...

Anh hôn cô, không vì bất kỳ lý do gì. Chẳng qua là trong lúc đó trong đầu anh lại lóe lên một ý nghĩ, anh không nghĩ ngợi nhiều mà liền làm theo.

Bộ dạng ngây ngốc của cô làm lòng anh ngứa ngáy.

Anh còn nhớ rõ, lúc cô ở dưới người anh rên rỉ kiều mỵ, còn có da thịt trắng ngần vì kích tình mà đỏ ửng lên...

Mặc kệ.

Bây giờ anh muốn cô, không ai có thể ngăn cản được.

“Đừng...” Cô thử đẩy anh ra, động tác không hề có chút sức lực nào. Hành động này đối với một người đàn ông mà nói chính là sự kích thích điên cuồng nhất

Lận Thừa hôn vào những nơi nhạy cảm của cô, còn thổi hơi nóng vào lỗ tai cô.

“Anh nhớ em thích anh liếm chỗ này nhất... còn chỗ này, chỗ này nữa...” Ngón tay anh nhéo nhẹ đầu vú cô, ám hiệu là anh muốn “chỗ này”.

“Đương nhiên là em thích anh liếm em nhất...” Anh nói nhỏ đáp án bên tai cô, làm mắt cô nháy mắt đỏ ửng lên.

Anh muốn ân ái với cô, ngay bây giờ, ngay lúc này nhưng anh không muốn miễn cưỡng cô...

Anh – Lận Thừa, không phải là kẻ vô lại.

Một tay nắm lấy eo thon của cô, môi cắn mút chiếc cổ trắng ngần của cô.

“Tiểu Bối, nói em muốn anh...”

Ôn Bối Du giống như đã bị ném vào vòng xoáy tình dục, cô ngập ngừng, sau đó gật đầu.

Thân thể của cô không hề phản kháng, thân thể của cô còn nhớ rõ... Anh đã từng mang đến cho cô niềm vui kích thích, cô làm sao mà quên được.

Đột nhiên, môi của anh rời đi, tay cũng không đụng vào người cô nữa.

Anh làm cho thân thể của cô trống rỗng.

“Nói mau, Tiểu Bối, nói em cần anh...” Môi của anh dán lên môi cô, không còn sự dịu dàng nữa mà là uy hiếp.

Ôn Bối Du cắn chặt môi dưới, không chịu nhả ra, cũng không chịu thừa nhận cô cần anh.

“Thật là quật cường...” Đầu ngón tay của anh chà sát điểm nhũ hoa của cô, anh cảm nhận được nó đang cứng rắn lên.

“Phản ứng kịch liệt như vậy mà còn không chịu mở miệng.” Anh tiếp tục kích thích một vị trí khác.

“Ừ... A...” Cô không chịu nổi nữa, bắt đầu nức nở ra tiếng.

Nhưng âm thanh vừa bật ra cô đã vội cắn môi mình, không cho anh biết phản ứng của mình.

Lận Thừa nhếch miệng.

“Cần gì phải nhịn chứ.” Anh lại tiếp tục trêu đùa cô.

Sau đó, anh đột nhiên buông tay, lui về phía sau.

Anh vừa buông tay thì thân thể của cô không kiềm hãm được mà ngã ra phía trước.

Lận Thừa cười ra tiếng, anh không ép buộc cô thừa nhận dục vọng của mình nữa. Dù sao thân thể của cô đã có phản ứng rồi.

Anh nắm bàn tay nhỏ bé của cô, kéo cô tới giường. Cô cũng không cự tuyệt.

Lận Thừa cởi hết quần áo của cô ra, chui đầu vào nơi mềm mại giữa hai vú. Sau đó luân phiên cắn mút hai điểm hồng, hình ảnh đẹp đẽ này vẫn không hề thay đổi so với trí nhớ của anh.

Hương vị của cô vẫn ngọt ngào như vậy.

“Ừ... A...” Đôi tay cô quấn chặt lấy gáy anh, liên tiếp rên rỉ

“Đừng nóng vội, bảo bối, đừng nóng vội... Anh sẽ cho em...”

Áo choàng tẩm trên người đã sớm không thể che được cự vật của anh. Anh kéo thắt lưng ra, để áo choàng tẩm rơi xuống đất.

Thân hình rắn chắc trần truồng của anh che trên thân thể yếu đuối mảnh khảnh của cô.

Phản ứng của cô vẫn như xưa, như vậy kinh nghiệm tình dục của cô vẫn như cũ... Lận Thừa suy nghĩ.

Bàn tay cầm lấy hai mắt cá chân của cô, kéo chân cô rộng ra.

Lúc này thân thể và gương mặt của cô đều đỏ bừng lên

Anh kê đặt môi mình lên khu rùng bí ẩn của cô.

“A...” Cô dường như bị điện giật, trong nháy mắt một chất dịch chảy ra giữa hai chân cô.

Lưỡi của anh cạy khe hở ra, hấp thu dòng nước ngọt ngào của cô.

Anh ham muốn, vây lấy cô thật chặt. Cô cũng không thể phản kháng nữa, cô không thể làm gì khác hơn là để mặc bản thân hưởng thụ cảm giác tuyệt vời này.

Chất dịch của cô như mật ong, anh tham lam liếm mút.

Cô hít thở liên tục, khoái cảm dồn dập ập đến.

Thở dốc, thét chói tai, run rẩy không cách nào khống chế được... cô ở dưới thân anh đạt đến cao trào.

Lận Thừa thừa dịp hoa kính của cô không ngừng co rút mà quỳ gối giữa hai chân cô, đem vật cương cứng của anh xông thẳng vào nơi ẩm ướt đó.

“Đừng... A...” Khoái cảm còn chưa hết mà một trận kịch liệt lại bắt đầu.

Ôn Bối Du lâu rồi chưa từng hoan ái nên cô rất hồi hộp.

“Đừng sợ, hãy đi theo cảm giác của mình...” Lận Thừa thở hổn hển, anh cũng không hề dễ chịu một chút nào.

Một người có kinh nghiệm hoan ái phong phú như anh nhưng cũng bị cô dẫn dắt. Anh muốn chạy nước rút trong người cô, muốn vùi sâu vào trong thân thể cô.

Nhưng lại bần khoản đến phản ứng của cô, anh phải dùng hết sức lực toàn thân mới không cho bản thân mình mạnh mẽ đâm tới rút ra.

“Tiểu Bối... Buông lỏng... Bật ra tiếng không sao cả, lớn tiếng lên, hét ra đi...” Anh chống đỡ ở chỗ sâu nhất trong người cô, động tác càng ngày càng cuồng dã, càng lúc càng kịch liệt.

Cô không cần môi dưới của mình nữa mà liên tục thét chói tai, đem ham muốn của bản thân bộc phát ra ngoài.

Anh đi theo cô lên một cao trào khác. Sau đó thở hổn hển nằm trên người cô nhưng cự vật của anh vẫn còn chưa được thỏa mãn.

Lận Thừa quyến luyến hôn môi cô, anh quyết định cho cô nghỉ ngơi một chút rồi mới chiến đấu lại.

Dục vọng của anh vẫn không ngừng trào dâng, có muốn ngừng cũng ngừng không được.

Ô ô ô, Ôn Bối Du thật sự rất muốn khóc, sau đó phải đánh mình một trận.

Kể từ khi gặp lại Lận Thừa, bức tường lửa cô xây dựng nhiều năm nhanh chóng bị anh phá hủy.

Cô vốn là muốn từ chức nhưng lại tự dưng cảm của anh ba mươi triệu, lại còn đến làm việc ở phòng của anh nữa chứ. Muốn trả cho anh ba mươi triệu lại bị anh kéo lên giường ăn.

Được rồi, cũng không tính là “Kéo”, anh cũng không có ép buộc cô.

Nhưng anh thật sự rất xấu, biết rõ cô không chống cự được mà còn trêu chọc cô, hại cô vào tình hồng đó còn “ôm ờ”...

Bọn họ còn làm không chỉ một lần!

Đêm hôm đó anh quần lấy cô không buông, gần như là làm đến trời sáng mới tha cho cô.

Ô ô ô, lúc cô rời khỏi khách sạn thì chân đã mềm nhũn rồi.

Thật là mất mặt chết đi được.

Không sao, không sao, Ôn Bối Du tự nói với mình. Cuối cùng cũng trả lại anh ba mươi triệu rồi, về phần tình một đêm này, cô cứ xem như là nhất thời ý loạn tình mê qua đêm với “Người xa lạ”.

Dù sao cô cũng là người trưởng thành, phát tiết tình dục cũng là chuyện bình thường... Ôn Bối Du chỉ có thể tự thuyết phục mình như thế.

Chỉ là chuyện này nhất định không thể để cho Bạch Nãi Phũ biết, nếu không cô sẽ bị cậu ấy mắng chết.

Ôn Bối Du đi vào phòng, thay quần áo, sau đó mở túi xách ra...

A!

Cô nhìn tờ chi phiếu đã nhăn nhúm bên trong. Cô lấy ra nhìn, sau đó ngửa mặt lên trời.

Tại sao? Không phải là cô đã trả lại cho anh rồi sao? Tại sao nó lại xuất hiện trong túi xách của cô chứ.

Cô cẩn thận nhớ lại, rõ ràng cô đã đưa tờ chi phiếu này cho anh, sau đó... bọn họ lăn lộn trên giường, hình như tấm chi phiếu bị bỏ quên dưới sàn.

Chẳng lẽ là anh thừa dịp cô không chú ý mà nhét trở lại sao?

Ôn Bối Du nhìn tờ chi phiếu trên tay mà khóc không ra nước mắt.

Hết chương 8

9. Chương 9

Tâm trạng thật tốt.

Hơn nữa không phải là chỉ một ngày mà là cả một tháng.

Nghĩ kĩ một chút thì cũng có chuyện bực mình, đó là Nghiêm Tề giật dây máy cổ đồng khác bán tháo cổ phần của nhà họ Lận. Anh rất hoài nghi ông ta bị mẹ kế của anh sai bảo.

Nhưng mà việc này đã được cô gái nhỏ của anh xoa dịu rồi.

Gần đây anh rất thích trêu chọc cô, sau đó sẽ dụ dỗ cô lên giường... Cảm giác kia thật là quá tuyệt vời.

Cô không thể chống cự lại sự cám dỗ của anh. Mỗi lần cô muốn từ chối thì đều bị anh dụ dỗ, cuối cùng cũng là rên rỉ dưới thân anh.

Anh nhìn thấy vẻ mặt ảo não của cô sau mỗi lần hoan ái thì rất muốn cắn một cái, bởi vì gương mặt đó thật là đáng yêu.

Cô thật sự rất đáng yêu, sự đơn thuần của cô làm người ta không biết là nên mắng cô hay là thương cô nữa.

Mỗi lần anh dùng “tờ chi phiếu” để hẹn gặp cô thì cô không hề muốn đến. Còn uy hiếp anh là sẽ cầm theo chi phiếu mà cao bay xa chạy.

Nên nói như thế nào đây, giọng điệu và bộ dạng uy hiếp người của Tiểu Bối rất đáng yêu, rõ ràng là không làm được mà còn yếu còn cậy mạnh, Lận Thừa lắc đầu một cái.

Cũng khó trách bị anh ăn gấu gao.

Nhắc đến ăn... Tiểu Bối thật đúng là rất ngon miệng.

Ngực mềm mềm, hoa dịch ngọt ngào... Chỉ nhớ tới đây mà vật giữa hai chân anh liền căng lên.

Anh đang nghĩ xem tối nay có nên lấy cơ hẹn cô ấy ra ngoài không? Cái cơ “ba mươi triệu” này không biết anh đã dùng bao nhiêu lần rồi nhưng cô vẫn bị lừa. Hơn nữa mỗi lần đều bị anh ăn sạch.

Ai, chỉ tại Tiểu Bối quá đáng yêu thôi.

“Cậu và cô Ôn sao rồi?” Ken hỏi.

“Cậu muốn biết điều gì? Hình như dạo này cậu quá quan tâm đến cô ấy...” Trong đầu Lận Thừa dâng lên sự bất mãn nhưng anh không biết nó đến từ đâu, và anh cũng không muốn nghiên cứu vấn đề này.

Ken sững sờ khi bị Lận Thừa hỏi như vậy.

“Tớ chỉ muốn xác định cô ấy không có liên quan đến Nghiêm Tề, như vậy thì chúng ta không cần kêu người giám sát cô ấy nữa. Sau đó chúng ta có thể tìm lý do để chuyển cô ấy đến bộ phận khác.”

“Không cần thiết.” Lận Thừa trực tiếp bác bỏ đề nghị của Ken.

Không ngờ Ken lại không từ bỏ, anh nói tiếp: “Ở phòng Phó Tổng Giám Đốc chỉ cần ba người làm việc, thêm một người là quá dư nhân lực.”

“Có cần hay không thì người quyết định là tớ, chứ không phải là cậu.” Lận Thừa hất mặt nói.

Lận Thừa vừa nghĩ đến việc Ôn Bối Du ra khỏi tầm quan sát của anh thì anh liền cảm thấy không vui.

Làm sao Ken không hiểu được sắc mặt của cấp trên chứ. Anh thông minh không lên tiếng nữa.

“Không có việc gì thì cậu ra ngoài đi.”

“Ừ.” Ken thu dọn laptop và tài liệu, rời khỏi phòng làm việc của Lận Thừa.

Ken không hỏi nữa nhưng anh vẫn còn sự nghi ngờ trong lòng.

Phó Tổng Giám Đốc nói anh quá quan tâm đến cô Ôn...

Chuyện này quả không sai nhưng anh chỉ “thương hại” cô thôi.

Anh biết cô đã bị Phó Tổng Giám Đốc ăn sạch sành sanh. Mỗi lần cô nhìn thấy Phó Tổng Giám Đốc thì như chú chim con sợ hãi, cô đơn thuần như vậy làm sao có thể sống sót được giữa ba cô gái kia đây.

Hôm nay anh chỉ muốn giúp cô nhưng Phó Tổng Giám Đốc lại không đồng ý thì anh có thể làm gì chứ. Anhi chỉ có thể cầu Thượng Đế phù hộ cho cô.

Ôn Bối Du đang đánh chữ trên máy vi tính thì bỗng nhiên cảm thấy lạnh lạnh, cánh tay nổi hết cả da gà. Cô ngược mắt nhìn về phía phòng làm việc của Lận Thừa.

Không phải anh lại đánh tính kế cô đó chứ?

Chính xác là Lận Thừa đang làm vậy.

Anh cảm thấy rất khó chịu khi Ken quan tâm đến cô.

Trong phòng làm việc có bốn người phụ nữ, tại sao Ken lại chỉ quan tâm đến Ôn Bối Du, còn thay cô nói chuyện...

Lận Thừa đè nút nội bộ xuống.

Điện thoại trên bàn reng lên làm Ôn Bối Du giật mình. Thiếu chút nữa là cô té ghế và sẽ rước lấy sự khinh thường của ba người kia.

Cô vội vàng cầm điện thoại lên: “Xin chào.”

“Đi vào.”

“Hả?” Ôn Bối Du ngáy ra, cô không phản ứng kịp.

“Đi vào phòng làm việc của tôi, bây giờ, ngay lập tức.”

Ôn Bối Du nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại, cô ước gì mình có thể dùng ánh mắt để lăng trì anh.

Anh làm vậy là muốn dồn cô vào chỗ chết.

Anh “làm loạn” sau giờ làm việc còn chưa tính, bây giờ là giờ làm việc, còn có rất nhiều đôi mắt đang nhìn cô. Thế mà anh cứ làm theo ý mình, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa...

Ai bảo anh là Phó Tổng Giám Đốc chứ còn cô chỉ là một nhân viên nhỏ.

Không được, cô thề, cô không thể để anh nắm mũi dắt đi được.

Ôn Bối Du hô cổ lên, sau đó đứng dậy, cô lấy tư thái hùng dũng nhất đi vào phòng làm việc của Lận Thừa trong ánh mắt tràn đầy sự nguy hiểm của ba người kia.

Cô vừa vào phòng làm việc của anh thì quyết định đánh đòn phủ đầu.

“Này, đây là lần cuối cùng anh có thể ra lệnh cho tôi. Sau khi tôi rời khỏi phòng làm việc này thì tôi sẽ từ chức. Còn ba mươi triệu kia anh không muốn lấy lại thì tôi sẽ quyên góp cho hội từ thiện.” Như vậy là đủ khí thế rồi chứ.

Không ngờ Lận Thừa lại hoàn toàn không để tâm đến lời cô nói.

“Em muốn từ chức?”

“Đúng!”

“Được.” Lận Thừa đồng ý.

“Có thật không?” Anh đồng ý quá dễ dàng, điều này làm cô không thể không nghi ngờ.

“Thật, em ra ngoài viết đơn từ chức, sau đó khi em bước chân ra khỏi công ty thì anh sẽ kiện em ôm tiền bỏ trốn.”

Gương mặt nhỏ nhắn của Ôn Bối Du nhú lại.

Cô cũng biết anh sẽ không bỏ qua cho cô dễ dàng như thế mà.

“Tôi xé tờ chi phiếu đi, không đụng đến số tiền đó thì làm sao có thể gọi là ôm tiền bỏ trốn được.” Cho nên cô mới muốn trả chi phiếu lại, tìm lại sự công bằng ỉn, chứng minh mình không có tham tiền của anh.

“Anh sẽ đem ba mươi triệu này chuyển vào tiền lương của em, như vậy chứng minh là em có lấy số tiền kia.”

Lận Thừa quả thật rất cao tay, đem “ba mươi triệu” ra đùa giỡn cô.

Rốt cuộc cũng không đấu lại anh, cô uất ức đến hốc mắt cũng đỏ lên.

“Anh rất vui khi đùa giỡn tôi sao?” Chẳng lẽ năm năm trước lừa gạt cô còn chưa đủ sao?

Lận Thừa nhăn mày lại: “Anh chưa từng có ý nghĩ “đùa giỡn” em.”

“Anh nói láo!” Hôm nay, bằng bất cứ giá nào cô cũng phải hỏi tội anh: “Năm đó anh dùng tên giả để lừa gạt tôi, sau đó còn không nói tiếng nào bỏ đi, đó không phải là “đùa giỡn” thì là cái gì. Tôi bị như thế cũng đáng lắm, anh là hoàng tử lưu lạc xuống phàm trần, muốn tìm một người đùa giỡn để không cảm thấy nhàm chán, đến khi chơi đã rồi thì bỏ của chạy lấy người...”

“Tiểu Bối...” Lận Thừa không thích cô kích động như thế, anh muốn ôm cô vào lòng để an ủi cô.

“Chuyện cũ tôi không nói làm gì, dù sao thì tôi đã sớm quên sạch rồi nhưng sao anh lại quay lại hỏi tội tôi, trước thì nói tôi cấu kết với Nghiêm Tề, sau lại vừa uy hiếp vừa dụ dỗ ép tôi lấy ba mươi triệu rồi vu khống tôi trộm tiền...sau đó... anh lại... đùa giỡn tôi. Anh biết là tôi không thể chống cự lại anh... vậy mà anh còn dụ dỗ tôi lên giường...” Cô nói xong một hơi thì nước mắt đã rơi lã chã.

Nghe cô nói thế thì sự buồn bực của anh cũng đi đâu mất.

Anh nhìn cô khóc thảm thương như thế thì rất đau lòng.

Đau lòng! Anh lại vì một người phụ nữ mà đau lòng! Cảm giác này anh chưa từng trải qua.

Anh bị sao vậy?

Lận Thừa nhìn nước mắt của cô thì rất muốn rất muốn ôm cô vào ngực an ủi, rất muốn rất muốn vỗ nhẹ vào lưng cô và nói: Hừ, đừng khóc, đừng khóc nữa, có được không?

Anh bị sao vậy?

Dường như anh không còn là chính mình, anh đã bị cô ảnh hưởng.

Cảm giác này thật là xa lạ.

Mặc dù xa lạ nhưng anh lại biết rõ.

Lần này anh sợ rằng mình “Chạy trời không khỏi nắng” rồi.

Anh đã yêu cô.

Vì yêu, cho nên mới thích trêu đùa cô, thích ân ái với cô.

Vì yêu, nên mới tức giận khi thấy Ken nói chuyện thay cô.

Vì yêu, nên mới sợ cô từ chức, mới dùng ba mươi triệu để trối cô bên người.

Bỗng dưng phát hiện ra tình cảm của mình... Anh ngây người.

Giờ phút này, anh không biết phải mở miệng nói gì với cô. Anh sợ cô lại hiểu lầm rằng anh đang “đùa giỡn” cô.

Lần đầu tiên, Lận Thừa biết được cảm giác thế nào là lấy đá đập chân mình. Trước đây anh không quan tâm, bây giờ thì phải ném trái đắng.

Án binh bất động không phải là phong cách của Lận Thừa.

Im lặng hai ngày, Lận Thừa quyết định hẹn Ôn Bối Du ra ngoài. Lần này anh sẽ nói rõ ràng với cô, không chọc giận cô nữa.

Không ngờ anh còn chưa nói được câu nào thì cô đã ném cho anh một quả bom.

“Tôi đã đồng ý hẹn hò với người khác rồi, từ nay về sau không còn độc thân nữa. Tôi đã có bạn trai nên anh không thể... cư xử với tôi giống trước đây nữa.” Ý của cô là, không thể lấy “ba mươi triệu” ra làm có hẹn cô ra ngoài, sau đó lại kéo cô lên giường.

“Em nói dối.” Vì không muốn anh lại gần nên cô mới bịa ra câu chuyện này.

Ôn Bối Du trừng anh: “Tôi không có.” Cô vắt óc suy nghĩ hai ngày mới nghĩ ra được cách này, làm sao có thể vì một câu nói của anh mà uống công vô ích.

“Tên gì? Bao nhiêu tuổi? Người ở đâu? Làm ở đâu? Chiều cao? Cân nặng?” Lận Thừa nói thẳng một hơi.

Muốn lừa anh, không có cửa đâu.

Lận Thừa nào biết, Ôn Bối Du đã chuẩn bị hết.

“Bạch Nãi Phủ, hai mươi bốn tuổi, người Đài Bắc, là bạn học của tôi. Bây giờ đang mở một công ty thiết kế, cao 1m75, nặng 65 kg, gia đình trong sạch, không hề dính dáng gì tới rượu chè, cờ bạc, hút chích.”

Cô nói trôi chảy như thể làm anh choáng váng cả mặt mày.

Nói giỡn sao, cô phải nghĩ lâu lắm mới ra được cách này.

Cô cảm thấy cô không thể cứ để anh nắm mũi dắt đi như thế nên quyết định lần này phải thoát khỏi anh. Có như vậy mới đảm bảo được chuyện anh không biết đến sự tồn tại của bảo bối.

Ôn Bối Du khẩn cầu anh: “Mặc kệ năm xưa chúng ta có quan hệ như thế nào nhưng bây giờ tôi không muốn nhớ đến nữa. Nếu anh đã xác định tôi và Nghiêm Tề không hề có quan hệ gì thì tôi cầu xin anh, hãy thả tôi đi. Từ nay về sau tôi sẽ không xuất hiện trước mặt anh nữa, anh cũng không cần phải lo lắng người khác sẽ phát hiện ra chuyện của chúng ta. Công việc và hôn nhân của anh sẽ không bị ảnh hưởng.”

Sắc mặt của Lận Thừa rất khó coi.

Anh không thích nghe cô nói những điều này. Không ngờ anh vừa mới nhận ra mình yêu cô thì cô đã không còn cần anh nữa, hơn nữa cô còn yêu người khác.

Anh không thể nói ra cảm giác trong lòng mình lúc này.

Với cá tính của anh, anh nhất định sẽ chiếm lấy cô làm của riêng nhưng mà...

Anh thiếu nợ cô, năm xưa cô toàn tâm toàn ý yêu anh, còn anh thì chỉ vui đùa qua loa.

Anh cảm thấy rất áy náy với cô.

Hôm nay cô đã tìm được người mình yêu, vậy thì anh cũng nên buông tay, nên chúc phúc cho cô.

Nhưng mà, anh cảm thấy rất khó.

Đây có phải là quả báo của anh không.

Lận Thừa cười khổ.

“Em còn giữ chi phiếu không?”

Ôn Bối Du móc tờ chi phiếu ra, Lận Thừa cầm lấy và xé.

Anh làm vậy là muốn cô an tâm nhưng anh vẫn có điều kiện.

“Anh sẽ cho em rời khỏi phòng làm việc của anh nhưng em không thể từ chức.” Đây là ranh giới cuối cùng của anh.

Ôn Bối Du suy nghĩ một lúc rồi gật đầu đồng ý.

Ít nhất cô có thể cách xa anh, nhưng cô biết anh đã sớm quên cô rồi... giống như năm xưa. Anh ra đi một cách vô tình, tàn nhẫn.

Nghĩ đến đây, lòng cô lại quặn đau.

Cô tự nói với mình là không sao, mọi chuyện đã qua rồi. Chuyện lớn hơn nữa cô vẫn có thể vượt qua được, vết thương năm xưa đã kết vảy rồi, hơn nữa sức miễn dịch của cô cũng tăng lên không ít.

Nhưng mà ngực cô đau quá, bây giờ cô chỉ muốn về nhà, đắp chăn bông ngủ một giấc, ngủ dậy thì sẽ quên hết mọi chuyện.

“Chính miệng anh đã đồng ý với tôi. Tôi hy vọng anh có thể nói được làm được.” Chỉ cần rời khỏi đây, chỉ cần không gặp mặt thì cô sẽ không đau nữa.

Lận Thừa cho là mình có thể làm được nhưng sau khi Ôn Bối Du ra ngoài thì anh lại lấy điện thoại ra gọi cho Ken.

“Tớ muốn cậu giúp tớ điều tra một người, phải điều tra cặn kẽ mọi thứ, không được bỏ sót điều gì, bao gồm cả bạn bè của người đó, còn có mối quan hệ giữa người đó và Ôn Bối Du...” Lận Thừa cho Ken các tài liệu anh có được về Bạch Nãi Phủ, đồng thời cũng yêu cầu anh làm càng nhanh làm tốt.

Ken đợi Lận Thừa cúp điện thoại rồi mới nhìn điện thoại một tiếng, xem ra cuối cùng anh ấy cũng không chịu nổi nữa rồi.

Ai da, không phải là anh nói xấu Lận Thừa, anh là đang nói... thì ra anh ấy cũng có tình cảm thực sự.

Mặc dù Lận Thừa không nói gì nhưng anh có thể đoán được, tám phần là Lận Thừa thích người ta nên mới kêu anh đi điều tra về cô ta.

Như vậy cũng tốt, Lận Thừa khi xưa quả thật quá máu lạnh.

Phụ nữ đối với Lận Thừa mà nói, chỉ là công cụ làm ấm giường. Ngay cả người vợ chưa cưới kia cũng là vì lợi ích công ty, chứ không hề có tình cảm gì.

Ken cảm thấy rất vui, anh quyết định vì hạnh phúc của Lận Thừa, anh nhất định phải điều tra thật kỹ về “Bạch Nãi Phủ”, để xem người đàn ông này là thần thánh phương nào.

Một tuần sau, Ken vừa cầm tài liệu trên tay vừa suy nghĩ, nếu sau này anh không làm thư ký riêng nữa thì có thể đổi nghề làm thám tử tư được rồi.

Lúc này, Ôn Bối Du đã chuyển tới làm việc ở quầy tiếp tân ở lầu một. Còn về các cổ đông bị Nghiêm Tề giật dây thì cũng đã lặng lẽ rút lui khi biết mình không thể nào đấu lại Lận Thừa.

Phòng làm việc của Phó Tổng Giám Đốc ngoài mặt thì gió êm biển lặng nhưng thật ra thì đang hình thành một cơn bão rất lớn...

Ken để tập tài liệu lên bàn làm việc của Lận Thừa, sau đó nói ngắn gọn trọng điểm.

“Bạch Nãi Phủ, hai mươi bốn tuổi, chủ của một công ty thiết kế, gia đình giàu có, là bạn học của cô Ôn, tình cảm trong lớp cũng rất tốt nhưng mà...” Ken dừng lại một chút, kết quả điều tra này thật sự có chút bất ngờ.

Lận Thừa ngược mắt lên: “Nhưng mà cái gì...”

“Nhưng mà có mấy điểm nghi vấn...”

Lận Thừa thấy Ken áp a áp ứng thì nghiêm nghị nhìn anh ấy.

Đương nhiên là Ken không dám giấu giếm: “Quan hệ của Bạch Nãi Phủ rất tốt, sau khi tốt nghiệp thì anh ta có yêu một người, nhưng mà đối phương lại là... đàn ông.”

“Cái gì?” Lận Thừa nghi ngờ mình nghe lầm.

“Anh ta thường tới Pub gay nổi tiếng để giải trí, tớ nghi ngờ anh ta có khuynh hướng đồng tính luyến ái.”

Rất tốt, Ôn Bối Du, cái đồ đàn này lại đi nhận lời tỏ tình của một tên đồng tính. Xem ra là bị anh ta lừa gạt.

Lận Thừa nổi giận, anh muốn băm vằm cái tên Bạch Nãi Phủ kia ra làm trăm mảnh.

“Nhưng mà...” Ken còn chưa nói hết.

“Sau đó tớ phái người theo dõi Bạch Nãi Phủ thì phát hiện xé chiều nào anh ta cũng đến vườn trẻ để đón một bé trai khoảng bốn tuổi.

Chẳng những đồng tính mà còn là ba của một đứa trẻ... Lận Thừa khẳng định, Ôn Bối Du đã bị lừa gạt.

Trọng điểm là...

“Tớ vốn cho là đứa bé đó là con của Bạch Nãi Phủ nhưng khi điều tra thì... phát hiện... phát hiện...”

“Phát hiện cái gì?” Áp a áp ứng, là muốn thừa nước đục thả câu sao?

Lận Thừa rất bất mãn với thái độ của Ken ngày hôm nay.

Ken hít thở sâu một hơi rồi mới nói: “Đứa bé đó không phải họ Bạch, nó họ Ôn, Ôn Phủ Phi, trong họ khẩu ghi là con riêng của Ôn Bối Du.”

Sự tình lại chuyển biến kịch liệt.

Lận Thừa sửng sốt.

“Ôn Bối Du và đứa bé đó có quan hệ gì?”

“Theo đạo lý mà nói, Bạch Nãi Phủ đồng tính, chỉ thích đàn ông thì không thể cùng cô Ôn sinh ra đứa nhỏ.”

“Chỉ là không thể chứ không phải là chắc chắn không thể.” Nói thế nào đi nữa thì Bạch Nãi Phủ cũng là đàn ông, vẫn có thể làm phụ nữ có thai.

“Cũng đúng, nhưng mà hai người họ lại không kết hôn, tại sao lại không cho đứa bé có thân phận hợp pháp, nếu làm vậy thì ba người họ ở chung có chút kỳ quái.”

Lận Thừa cảm thấy Ken phân tích rất hợp lý.

Hơn nữa Ken nói đứa bé khoảng bốn tuổi, nếu tính theo thời gian thì... lúc đó người đàn ông bên cạnh cơ không phải là Bạch Nãi Phủ, mà là anh.

Sắc mặt của Lận Thừa bỗng chốc trắng bệch ra.

Lúc này Ken mới rút ra một tấm hình từ tập tài liệu. Lận Thừa vừa thấy thì liền khẳng định.

Ôn Phủ Phi là phiên bản hồi bé của anh, không cần nghi ngờ, Ôn Phủ Phi là con anh, là đứa bé Ôn Bối Du sinh cho anh.

Lận Thừa đột nhiên đứng dậy, lao ra ngoài.

Ken kinh ngạc nhìn bộ dạng hốt hoảng của Lận Thừa, anh xoa xoa mắt. Đây là lần đầu tiên anh thấy Lận Thừa đánh mất lý trí như vậy.

Lận Thừa chạy tới quầy tiếp tân, bế Ôn Bối Du lên, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra ngoài công ty. Mọi người rất kinh ngạc trước màn vừa rồi.

Không chỉ có nhân viên mà còn có cả khách hàng, tất cả mọi người đều tròn tròn mắt lên.

Đường đường là Phó Tổng Giám Đốc của tập đoàn Kim Tinh Thần thể mà giữa ban ngày ban mặt lại cướp nhân viên đi. Rất may là thư ký riêng của Phó Tổng Giám Đốc chạy tới kịp thời, phân phó quản lý tìm người thay chỗ của Ôn Bối Du. Hơn nữa anh ấy còn trấn an mọi người, khôi phục lại trạng thái làm việc bình thường, xem như là chưa xảy ra chuyện gì hết.

Lận Thừa kéo Ôn Bối Du trốn vào một cầu thang kín đáo.

“Anh... anh muốn làm gì?”

Cô tưởng rằng mình có thể sống cuộc sống an nhàn nhưng cô không ngờ, chỉ một tuần sau mọi chuyện lại trở về vị trí ban đầu...

Hơn nữa lần này còn là dưới ánh mắt của mọi người, làm sao cô có thể giải thích đây?

Cô rất tức giận, cô tính mắng anh một trận nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt kích động của anh thì cô liền im lặng.

Cô chưa từng thấy anh kích động như thế bao giờ...

Ôn Bối Du nuốt nước miếng một cái: “Anh... Anh làm sao vậy?”

“Thằng bé là ai?” Lận Thừa hỏi.

“Ai?”

Lận Thừa móc tấm hình từ trong túi ra đưa tới trước mặt Ôn Bối Du.

“Nó.” Lận Thừa lấy ngón tay chỉ vào Ôn Phủ Phi ở trong hình.

Ôn Bối Du thở hắt vì kinh ngạc.

Tấm hình đó chụp bảo bối đang ở trong nhà trẻ, Bạch Nãi Phủ nắm tay thằng bé. Chắc là chụp lúc tan học.

Cô chụp lấy tấm hình giấu ra sau lưng.

Cô cho là làm vậy thì có thể không cần trả lời câu hỏi của Lận Thừa.

Cô muốn học đà điểu, muốn rụt đầu lại để trốn tránh hiện thực.

“Em có giấu giếm thì cũng vô dụng, anh biết thằng bé là Ôn Phủ Phi, năm nay bốn tuổi.”

“Anh đã biết thằng bé là Ôn Phủ Phi, vậy thì còn hỏi tôi làm gì?” Ôn Bối Du né tránh ánh mắt anh.

“Tiểu Bối, anh không ngốc...”

Cho nên cô không cần dùng cách ngu ngốc này để đuổi anh đi.

Đương nhiên là cô biết anh không ngốc nhưng cô chỉ có thể giả ngốc, có như thế mới không cần trả lời câu hỏi của anh.

“Tiểu Bối...” Anh biết, cô đã bị dọa sợ.

Tự nhiên lòi ra một đứa con trai, mà còn là do người phụ nữ anh yêu nhất sinh ra, thử hỏi làm sao anh có thể bình tĩnh được?

“Bảo bối là của ta, anh không thể cướp thằng bé đi, không thể.”

Ôn Bối Du rất hoảng sợ, cô biết là mình có trốn cũng không thoát được. Cô không thể nào đấu lại anh, làm thế nào mới có thể giữ bảo bối bên mình đây!

“Tôi van anh, đừng cướp bảo bối đi.” Ôn Bối Du nắm cánh tay của Lận Thừa thật chặt, cầu xin anh.

“Đừng khóc, Tiểu Bối, đừng khóc...” Tại sao lại khóc nữa rồi, hơn nữa còn sợ run lên, luôn miệng nói đừng cướp bảo bối đi.

Lận Thừa rất đau lòng, tại sao cô cứ cho là anh là người máu lạnh vô tình... A, được rồi, anh thừa nhận hình tượng này là anh xây dựng nên.

Ai, tự tạo nghiệt không thể sống mà.

Bây giờ anh không biết mình nên làm gì mới có thể thay đổi được hình tượng.

“Tiểu Bối, em nghe anh nói, em bình tĩnh lại trước rồi nghe anh nói...” Lận Thừa dịu dàng lau đi nước mắt của cô: “Anh không có cướp bảo bối đi.”

“Có thật không?” Ôn Bối Du hít hít mũi, hai mắt sưng đỏ không thể tin được nhìn chằm chằm vào anh.

“Anh bảo đảm.” Lận Thừa không thể làm gì khác hơn là giơ tay lên thề: “Nhưng mà Tiểu Bối... Dù sao anh cũng là ba của thằng bé, anh muốn tận mắt nhìn thấy nó...”

Ôn Bối Du không thể từ chối yêu cầu của anh. Đây là quyền lợi của anh, cũng là quyền lợi của bảo bối. Cô không thể tước đoạt tình cảm ba con của bọn họ.

Cô gật đầu đồng ý.

Hết chương 9

10. Chương 10

Lận Thừa hủy bỏ tất cả hành trình của tối nay chỉ vì muốn nhìn thấy con trai của mình.

Đó là một loại cảm giác rất kỳ lạ, anh chưa từng ôm hy vọng với hôn nhân cho nên đối với “con cái” anh cũng nên thờ ơ lạnh nhạt mới đúng. Nhưng khi anh vừa nhìn thấy Ôn Phủ Phi thì lại đột nhiên cảm thấy có một cảm giác gì đó... rất háo hức, rất khó hình dung.

Hơn nữa thằng bé còn là con của anh và Tiểu Bối, Tiểu Bối sinh cho anh một đứa con trai... chỉ nghĩ đến đây thôi thì lòng anh đã rung động không dứt.

Sáu giờ rưỡi chiều bọn đến nhà Ôn Bối Du, cô chuẩn bị vào nhà bếp làm cơm. Cô nhìn Lận Thừa ngồi ở phòng khách và nói: “Bảo bối và Bạch Nãi Phủ gần bảy giờ mới giờ, em muốn đi làm cơm tối, anh có muốn ăn cơm luôn không?”

“Được.” Lận Thừa không muốn để lộ ra tình trạng đứng ngồi không yên của mình.

Anh muốn hỏi, rốt cuộc quan hệ của cô và Bạch Nãi Phủ là gì? Tại sao lại ở chung một chỗ? Tại sao cô lại có thể yên tâm để bảo bối đi cùng anh ta? Nếu không phải Bạch Nãi Phủ đồng tính, thì anh rất nghi ngờ là bọn họ đang sống với nhau như vợ chồng.

Anh muốn hỏi nhưng rồi lại thôi...

Sau đó, Bạch Nãi Phủ và Ôn Phủ Phi về tới nhà, hôm nay họ về nhà sớm hơn mọi ngày.

Lúc cánh cửa mở ra, vào giây phút anh nhìn thấy Ôn Phủ Phi thì... anh không muốn thừa nhận, nhưng hốc mắt anh đã đỏ lên.

Thật rất giống... vừa nhìn thấy thằng bé là anh liền yêu thương nó rồi.

“Chào chú, con là Ôn Phủ Phi, chú có thể gọi là bảo bối, chú là ai vậy ạ?” Ôn Phủ Phi không hề sợ người lạ, thẳng bệ lại còn chủ động giới thiệu bản thân nhưng mà bé cũng rất tò mò, chú đẹp trai này là ai vậy ta?

“Bảo bối, chú ấy là... là...” Ôn Bối Du nhìn về phía Lận Thừa, cô không biết nên giới thiệu anh như thế nào.

“Bảo bối, chú là chú Lận, là Phó Tổng Giám Đốc chỗ mẹ con làm việc.”

Ôn Phủ Phi hào phóng cười thật tươi với anh. Lận Thừa run rẩy, đưa tay khẽ sờ đầu thẳng bệ.

Ôn Bối Du thấy hình ảnh này thì hốc mắt cũng đỏ lên, cả căn phòng chỉ có mỗi Bạch Nãi Phủ là thờ ơ đứng sang một bên.

Anh vốn muốn biết cái người đẹp trai đến trời không dung đất không tha này là ai nhưng vừa nghe anh ta giới thiệu là Phó Tổng Giám Đốc của Ôn Bối Du thì anh đã biết tất cả.

Nhất thời, tình cảm của anh đối với vị Phó Tổng Giám Đốc từ 100% rút xuống còn 0%.

“Bảo bối, có thể cho chú Lận ôm con một chút không?”

“Nhưng mẹ nói con lớn rồi, không thể để người khác ôm ấp được.” Mặc dù bé cũng rất muốn ôm chú đẹp trai nha.

Ôn Phủ Phi len lén nhìn mẹ mình.

“Không sao, bảo bối, đây là lần đầu tiên... con gặp mặt chú Lận, cho chú ấy ôm một cái cũng không sao.”

Trong ánh mắt của bảo bối toát ra khát vọng muốn ôm Lận Thừa, cô không ngăn cản cũng không cách nào ngăn cản được.

Được mẹ cho phép, Ôn Phủ Phi vui vẻ nhào vào lòng Lận Thừa. Lận Thừa ôm thẳng bệ lên cao, nó vui vẻ cười khanh khách.

Ôn Bối Du len lén lau nước mắt đi: “Hai người ở đây chơi, em đi nấu cơm.” Cô vội vàng trốn vào nhà bếp.

Bạch Nãi Phủ đứng một bên nhìn hai người chơi trò “ba con”, anh điềm tĩnh đi theo Ôn Bối Du vào nhà bếp.

Vừa vào đến nơi là anh mở miệng mắng.

“Cậu... cậu, đúng là Đại Ngốc Nghếch, không phải nói là muốn tránh xa anh ta sao? Giờ thì sao, đem người ta về nhà luôn, chỉ có thiếu nói với bảo bối: bảo bối, đây là ba con, con kêu ba đi.”

Ôn Bối Du vội vàng rửa rau xắt thức ăn, mở bếp ga, đổ dầu vào chảo... bận rộn với công việc.

Cô không dám nhìn Bạch Nãi Phủ.

“Ôn Bối Du!” Bạch Nãi Phủ tức giận la lớn: “Nếu anh ta muốn mang bảo bối đi thì cậu có bán thân cũng không đầu lại anh ta.”

“Anh ấy nói... anh ấy sẽ không cướp bảo bối đi.”

“Lời anh ta nói mà cậu có thể tin được sao? Ai là người đã bỏ rơi cậu hả?”

“Bà Bạch, đừng như vậy, dù sao anh ấy cũng là ba của bảo bối.”

“Tớ thật sự bị cậu làm tức chết mà.” Bạch Nãi Phủ lo lắng đi qua đi lại trong nhà bếp: “Cậu quá mềm lòng nên mới có thể bị... mà thôi đi.”

“Bà Bạch, xin lỗi, tớ biết cậu lo lắng cho tớ.” Nhưng cô cũng không thể từ chối lời khẩn cầu của anh.

Bạch Nãi Phủ trừng mắt nhìn cô: “Thôi, tớ không để ý đến cậu nữa, cậu muốn làm gì thì làm.”

“Bà Bạch, bà Bạch, bà Bạch, cậu đừng có mặc kệ tớ mà, cậu là gà mẹ mà.”

“Đúng, đúng... đúng, tớ là gà mẹ osin thì đúng hơn.”

Ôn Bối Du cứ khen lấy khen để Bạch Nãi Phủ.

“Mấy người đều như nhau, tớ đi ra ngoài trước.” Anh không thể chịu nổi lời khen của người khác. Còn nữa, anh nhất định phải “giám sát” Lận Thừa thật chặt, để ngăn ngừa anh ta làm bậy.

Muốn bảo bối, hừ, phải thông qua cửa ải của anh rồi mới nói tiếp.

Kể từ khi Lận Thừa biết đến sự tồn tại của Ôn Phủ Phi thì ngày nào anh cũng đến nhà Ôn Bối Du trình diện.

Anh vốn là một người rất bận rộn với các cuộc xã giao nhưng chỉ vì có thể ăn cơm với con trai hoặc chơi trò chơi với thằng bé, hoặc chỉ là nói chuyện phiếm, kể chuyện trước khi ngủ, anh sẵn sàng bỏ hết mọi chuyện.

Cũng bởi vì ngày nào anh cũng đến đây trình diện nên anh lại có thể thưởng thức tài nấu nướng của cô. Điều đó làm anh nhớ lại khoảng thời gian nghèo khổ trước kia, chờ đợi bữa ăn của cô là niềm vui lớn nhất của anh lúc đó.

Hơn nữa bây giờ anh còn được vừa nói chuyện với con trai vừa ăn bữa tối do cô làm, cảm giác này thật là tuyệt... Ngoại trừ việc, trên bàn ăn có “những người không có việc gì” làm anh không vừa mắt, dĩ nhiên, đối phương cũng không để anh vào trong mắt.

“Anh biết Bạch Nãi Phủ thích đàn ông, anh ta không phải là bạn trai của em.” Sau đó anh lại không nhận được mà hỏi cô.

“Rốt cuộc quan hệ giữa hai người là gì?”

“Người nhà.” Cô nói như thế.

Đáp án này làm Lận Thừa vừa giận vừa hờn.

Bởi vì là “Người nhà” nên mỗi ngày có thể cùng nhau ăn cơm. So với anh “ba ruột của Ôn Phủ Phi” vẫn còn chút xa lạ.

Không sao, bây giờ anh sẽ bồi dưỡng tình cảm với cô, rất nhanh thôi, anh sẽ không còn là “Người xa lạ” nữa.

Một ngày nào đó, Bạch Nãi Phủ bận việc không thể về nhà ăn cơm. Lận Thừa thừa dịp Ôn Bối Du ở trong bếp đã hỏi Ôn Phủ Phi một chuyện rất “trẻ con”.

“Bảo bối thích chú Lận hơn hay chú Bạch hơn?”

Anh chỉ dám hỏi lén, bằng không đường đường là Phó Tổng Giám Đốc mà lại đi tranh giành tình cảm của một đứa bé, chuyện này còn ra thể thống gì nữa.

Ôn Phủ Phi nhìn Lận Thừa, gương mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ khó xử rất đáng yêu.

Bé rất thích chú Lận, chú Lận rất tốt với bé, sẽ nói chuyện với bé, nói rất nhiều hơn nữa còn tặng cho bé rất nhiều quà, có đồ chơi, có sách... nhiều không đếm nổi.

Nhưng mà bé cũng không phải vì thế mới thích chú Lận, dù sao bé vẫn còn nhỏ nên không thể nghĩ ra được nguyên nhân, dù sao đi nữa thích cũng là thích.

“Con thích chú Lận.” Ôn Phủ Phi lớn tiếng tuyên bố.

Đang lúc Lận Thừa cảm thấy vui vẻ thì Ôn Phủ Phi nói tiếp: “Chú Bạch là ai? Con không biết?”

Lần này, Lận Thừa thiếu chút nữa là té ghế.

“Chú Bạch là... người đó...”

“Người đó là “mẹ nuôi” à?”

Mẹ nuôi? Lận Thừa mém xịu bị sặc.

Bạch Nãi Phủ dám dạy bảo bối của anh gọi anh ta là “Mẹ nuôi”, đúng là không ra thể thống gì!

Gương mặt nhỏ nhắn của Ôn Phủ Phi lại nhăn thêm nữa.

“Chú Lận, chú thích mẹ con phải không?”

Ô ô, con nít bây giờ nói chuyện thật là sắc bén quá đi. Lận Thừa cười khỏ, thật không biết con trai của mình thông minh như vậy, sức quan sát và sự nhạy cảm quá tốt là chuyện tốt hay xấu đây?

“Chú đừng giành mẹ với mẹ nuôi có được không?” Ôn Phủ Phi nghiêm túc nói: “Con hi vọng mẹ nuôi có thể cưới mẹ, trở thành ba của con.”

Thật ra thì Ôn Phủ Phi cũng không hiểu mấy câu đó có nghĩa là gì. Chỉ là mỗi lần ông bà Bạch đến đây chơi, đều dặn bé phải nói như vậy.

Lận Thừa vừa nghe con trai nói vậy thì mặt đen lại, cơn ghen bay tán loạn trong nhà.

Anh rất muốn nói với con trai anh, anh mới là ba của nó, anh không thể để nó gọi người đàn ông khác là ba, còn nữa, mẹ của nó không thể gả cho người khác, chỉ có thể gả cho anh.

Xem ra anh phải nói chuyện với Bạch Nãi Phủ rồi.

“Tôi sớm biết là trước sau gì anh cũng sẽ hẹn tôi ra ngoài gặp mặt nhưng tôi lại không ngờ là sẽ nhanh như vậy.”

Hai người đàn ông hẹn nhau ra ngoài gặp mặt, một người mặt tây trang tươm tất, một người mặc áo màu tím kết hợp với cái quần huỳnh quang màu xanh lá.

“Nói đi, anh tìm tôi là muốn nói chuyện gì?” Bạch Nãi Phủ nhẹ nhàng khẽ nhấp một ngụm cà phê.

Nhưng đó chỉ là bề ngoài, anh thề, nếu Lận muốn mang bảo bối đi thì anh sẽ lật bàn ngay lập tức.

“Tôi muốn biết mối quan hệ giữa cậu và Tiểu Bối?”

“A, tại sao anh muốn biết điều đó?” Bạch Nãi Phủ nghi ngờ, anh ngẫm nghĩ một chút rồi nói chút: “Không phải anh muốn lợi dụng tình trạng độc thân của Tiểu Bối rồi lấy gia thế nhà anh ra để giành quyền nuôi dưỡng bảo bối đó chứ? Với gia thế và tiền tài nhà tôi thì anh sẽ không làm được điều đó, ngày mai tôi sẽ đi đăng ký kết hôn với Tiểu Bối.”

Lận Thừa vừa nghe Bạch Nãi Phủ muốn đi đăng ký kết hôn với Tiểu Bối thì anh liền mất bình tĩnh.

“Tôi không muốn cướp bảo bối đi, tôi muốn sống chung với Tiểu Bối, cho dù có cướp thì cũng phải cướp luôn mẹ của bảo bối mới đúng.” Lận Thừa nói ra mục đích của mình.

“Gi?” Là anh nghe lầm sao?

Lận Thừa nói anh ta không chỉ muốn cướp bảo bối mà còn phải cướp luôn cả Tiểu Bối... Vậy ý của anh ta là... Bạch Nãi Phủ nheo mắt lại.

Anh có thể nghĩ là Lận Thừa có “ý đó” không? Cho nên anh ta muốn biết quan hệ giữa anh và Tiểu Bối là vì anh ta ghen sao?

“Nhưng anh đừng quên, anh đã đính hôn với người khác.” Muốn bắt cả hai tay, kết hôn với tiểu thư con nhà giàu, rồi kêu Tiểu Bối làm tình nhân, anh ta nghĩ cũng đừng nghĩ đến.

Lận Thừa cũng không để ý đến Lý Ly.

“Vấn đề này tôi sẽ giải quyết.”

“Đừng chỉ nói suông thôi, hướng chỉ anh đã có vết nơ.” Bạch Nãi Phủ biết rất rõ quá khứ của Ôn Bối Du nên anh khẳng định Lận Thừa là tên lừa gạt.

Quả nhiên, anh ta biết quá khứ của anh và Tiểu Bối, quan hệ của anh ta và Tiểu Bối quả nhiên không đơn giản.

Trái tim của Lận Thừa trái tim... tràn ngập sự ghen tuông.

Bạch Nãi Phủ hả hê nhìn sắc mặt lúc xanh lúc trắng của Lận Thừa.

Phó Tổng Giám Đốc thì ngon lắm sao? Cũng nên cho anh ta nếm thử mùi vị đau khổ.

Xem ra anh ta thực sự rơi vào lưới tình của Tiểu Bối, có như vậy thì mới để ý đến quan hệ của anh và cô ấy.

Anh quan sát mấy ngày nay thì xác định tám phần là Tiểu Bối đã bị tên kia làm cho u mê rồi. Chỉ cần nhìn cô ấy dụng tâm nấu bữa tối cho anh ta thì cũng đủ biết.

Thôi, bây giờ bọn họ đang “Lưỡng tình lưỡng duyên” cũng tốt, nhưng mà anh cũng muốn tìm công bằng cho Tiểu Bối. Nếu không Tiểu Bối ngu ngốc như thế, người ta chỉ nói một câu yêu cô ấy thì cô ấy liền quên hết mọi đau khổ trong quá khứ.

“Tôi sẽ đem “vợ chưa cưới” kia giải quyết nhanh chóng.” Lận Thừa quả quyết với Bạch Nãi Phũ, để Tiểu Bối quay về với anh, không có việc gì là anh không làm được.

“Thật sao? Ha ha.” Bạch Nãi Phũ cố ý gõ gõ móng tay, lại dùng ngón út gạt gạt lỗ tai, vẻ mặt rất lưu manh.

“Nhưng tôi thì lại không đảm bảo trong cái thời gian nhanh chóng của anh sẽ không đưa Tiểu Bối đi đăng ký kết hôn, có lẽ anh cũng biết, Tiểu Bối rất cảm kích tôi, cô ấy thường nói cả đời này cũng không thể nào trả hết nợ cho tôi. Lúc cô ấy bị “người khác” vứt bỏ, đau lòng đến mức muốn nhảy sông tự tử, là tôi đã cứu cô ấy, là tôi đã giúp đỡ cô ấy, làm cô ấy yên tâm sinh bảo bối, hơn nữa còn giúp cô ấy học đại học...”

Bạch Nãi Phũ cố ý nói lại ân nghĩa của anh với Tiểu Bối. Thật ra thì anh cũng không muốn nhắc đến làm gì. Anh có thể sống vui vẻ hạnh phúc mấy năm với ha mẹ con họ thì đã mãn nguyện lắm rồi.

Nhưng với Lận Thừa thì anh lại không cho là vậy, anh muốn đòi lại sự công bằng cho Tiểu Bối.

Quả nhiên...

Lận Thừa nghe Bạch Nãi Phũ nói xong thì gương mặt tuấn tú liền hiện rõ sự áy náy và đau đớn, còn có sự tự trách.

“Thật rất cảm ơn anh...” Anh không muốn nói cảm ơn với “Tình địch” nói cảm ơn nhưng anh lại không thể không cảm ơn anh ta.

“Anh cảm ơn tôi thì sao? Anh cũng không phải là “người trong cuộc”, làm sao “lấy thân báo đáp” được.”

Lận Thừa biết rõ là Bạch Nãi Phũ cố ý bẫy anh nhưng anh là người có lỗi trước nên chỉ có thể im lặng chịu đựng.

“Dù sao thì tôi cũng nói cho anh biết, nếu anh không giải quyết nhanh chóng vấn đề của anh thì tôi sẽ đưa Tiểu Bối đi đăng ký kết hôn, thuận tiện nhận bảo bối làm con luôn.” Nói cách khác, vợ và con trai của Lận Thừa đều là của anh.

Đương nhiên là Lận Thừa không cho phép chuyện đó xảy ra, anh sẽ lập tức giải quyết vấn đề của Lý Ly.

Lận Thừa vốn cho là hôn ước với Lý Ly sẽ được giải quyết nhanh chóng.

Nhưng anh sai lầm rồi.

Đột nhiên Lý Ly thay đổi thái độ, cô ta nói là không muốn hủy bỏ hôn ước của hai người.

Anh cho người điều tra thì mới biết, thì ra ba của Lý Ly đầu tư sai chỗ nên làm công ty lỗ một số tiền rất lớn. Cổ đông rất bất mãn vì điều đó, nếu không phải có “con rể tương lai” là anh chống lưng ở phía sau thì ông ta đã sớm bị cắt chức. Đây chính là lý do tại sao Lý Ly không chịu buông tha cho anh.

Một lần nữa Lận Thừa cảm thấy ông trời đang trừng phạt anh, trừng phạt anh đã tàn nhẫn với Tiểu Bối, làm cô đau lòng. Bây giờ anh đang phải chịu khổ gấp mấy lần cô khi xưa.

Lận Thừa nhú chặt chân mày...

Lúc này, đột nhiên Ken tông cửa xông vào, vẻ mặt lo lắng nói: “Không xong rồi, vợ chưa cưới của cậu đang nổi điên ở tầng một, nói là muốn bắt người phụ nữ đẻ tiện phá hoại gia đình cô ta.”

Lận Thừa không nghĩ cũng biết “người phụ nữ đẻ tiện” trong miệng cô ta là ai. Chuyện anh “cướp” Tiểu Bối đi trước mặt bao nhiêu người vẫn còn chưa nguôi ngoai, đám nhân viên không dám công khai bàn luận nhưng không có bí mật nào là có thể giấu được.

Anh vội vàng lao xuống lầu.

“Thì ra là cô, bề ngoài thì giả bộ ngoan ngoãn yếu đuối nhưng bên trong thì lại đê tiện như vậy.” Lý Ly ý là mình cao hơn người ta nên lời Ôn Bối Du ra khỏi quầy tiếp tân, mắng cô ngay tại chỗ.

Từ trước đến giờ Ôn Bối Du là người hiền lành, cho dù có bị người ta ăn hiếp thì cũng không biết cách đáp trả... Huống chi cô không biết người phụ nữ trước mặt là ai.

“Xin hỏi, cô... cô là ai...”

“Cô dám quyến rũ Lận Thừa, vậy mà không biết tôi là ai sao?” Lý Ly đạp đôi giày cao ba tấc xuống đất, bộ dạng ngạo mạn, hống hách, không coi Ôn Bối Du ra gì.

Ngay trước mặt toàn bộ nhân viên và khách hàng trong công ty, Lý Ly chỉ vào Ôn Bối Du mắng lớn.

Ôn Bối Du không dám phản bác, nếu nói cô là người thứ ba thì cô không thể nào phủ nhận điều đó. Rõ ràng Lận Thừa đã đính hôn nhưng cô lại lên giường với anh.

Cô cảm thấy rất có lỗi với Lý Ly nên mới mặc cho cô ta mắng mình.

“Sao? Không dám nói à, hôm nay tôi phải dạy cho cô một trận, để xem sau này cô còn dám giành chồng của người khác không?” Lý Ly nói xong thì vung tay về phía Ôn Bối Du.

Ôn Bối Du nhắm mắt chờ đợi cơn đau ập đến nhưng nó lại không đến như cô nghĩ.

Thì ra cô đã được Lận Thừa ôm vào lòng, cái tát của Lý Ly đã rơi vào trên mặt Lận Thừa.

Không khí chợt trở nên nặng nề.

Lận Thừa vừa chạy đến tầng một thì đã thấy Lý Ly phách lối muốn tát Ôn Bối Du, anh vội vàng chạy đến ôm cô vào lòng.

Anh xoay người trốn mắt lên giận dữ nhìn Lý Ly, trông con người lạnh lùng làm Lý Ly không rét mà run.

“Tôi cho phép cô đến đây sao?”

Lý Ly sợ hãi nuốt nước miếng một cái, lý trí nói cho cô biết, cô không nên đối đầu với cơn giận của anh.

Tính tình của Lận Thừa tuyệt đối không giống vẻ ngoài cợt nhả của anh. Anh là con sư tử ngủ say, khi cần thiết thì sẽ trở nên rất khát máu.

Nhưng bây giờ cô không thể bỏ cuộc giữa chừng, nếu bỏ cuộc thì mặt mũi người vợ chính thức là cô sẽ bỏ đi đâu đây.

“Tại sao em lại không thể tới đây? Em là vợ tương lai của Phó Tổng Giám Đốc, em không có tư cách thì chẳng lẽ cô ta có tư cách đó sao? Cô ta là cái khỉ gì chứ.”

“Nếu là ‘tương lai’ thì bây giờ sẽ là không phải, hơn nữa tôi cũng nói cho cô biết, cô đã mất tư cách, còn cô ấy...” Lận Thừa ôm chặt Ôn Bối Du vào lòng: “Là người phụ nữ tôi yêu nhất trên đời này, bây giờ cô ấy không có gì hết, nhưng tôi khẳng định, cô ấy sắp trở thành vợ của tôi, và cũng là vợ của Phó Tổng Giám Đốc.”

Lời nói lớn gan của Lận Thừa làm mọi người xôn xao.

Đây chính là xì căng đan lớn nhất trong năm!

Ôn Bối Du nghe lời tuyên bố của anh thì ngậy người ra, đến thở cũng quên mất, cô chỉ biết nằm yên trong lòng anh.”

Lý Ly cũng ngờ ra, cô là do quá kinh sợ. Cô không ngờ mình náo loạn như vậy lại không làm cho kẻ thứ ba bỏ chạy mà ngược lại đem vị trí của mình dâng cho người ta. Sớm biết vậy cô đã không nghe lời mẹ kế của Lận Thừa rồi, toàn là do bà ta giật dây.

“Ken, cậu và bảo vệ hãy tiễn cô Lý rời khỏi đây, từ nay về sau không được để cô ta bước vào đây một bước.” Lận Thừa ra lệnh.

“Vâng.” Ken chỉ huy mấy bảo vệ “mời” Lý Ly đang ngây ra ra ngoài. Mặt khác ra lệnh cho bảo vệ mở cửa nhường đường cho Lận Thừa ôm Ôn Bối Du đi ra một hướng khác.

Khóe miệng anh vẫn là một nụ cười, anh thật lòng vui mừng khi Lận Thừa cuối cùng cũng biết được... thế nào là tình yêu đích thật.”

“Đau... Ahhh, đau đau đau... Tiểu Bối, nhẹ một chút...”

Lận Thừa nhe răng trợn mắt, tận tình giả bộ đáng thương làm nũng, bộ dáng khác xa với năm phút trước khi còn ở tầng một.

Anh nằm dài trên bắp đùi của Ôn Bối Du, còn cô thì lấy khăn bông bọc nước đá, xoa lên vết sưng trên mặt anh.

“Tại sao anh lại đỡ cho em?” Ôn Bối Du vừa đau lòng vừa tự trách .

“Làm sao anh có thể trơ mắt nhìn người khác đánh em chứ. Nếu cô ta thật sự đánh em thì đã không thể yên ổn ra khỏi đây.” Lận Thừa nói.

“Ai, cô ấy nói không sai, em đáng bị đánh mà.”

“Cái gì?” Lận Thừa kích động ngẩng đầu: “Em đừng nói lung tung, tại sao em lại đáng bị đánh chứ?”

“Em... là người phụ nữ xấu xa. Rõ ràng anh đã đính hôn, vậy mà em lại còn qua lại với anh...”

“Cái đó không tính, là anh quyến rũ em mà.”

“Mặc kệ là có phải anh quyến rũ em trước không. Nếu em cố từ chối thì anh cũng không thể nào tiếp cận được em.”

Ai, ngụ ý chính là cô là đồng phạm.

“Tiểu Bối, là anh không tốt. Đáng lẽ ra anh phải nhanh chóng giải quyết “vợ chưa cưới” này.” Nếu anh sớm biết mình yêu Tiểu Bối thì có đánh chết anh, anh cũng không đính hôn với người phụ nữ khác.

Đều là anh hại cô cảm thấy mình là người phụ nữ xấu xa.

Anh nắm chặt đôi tay nhỏ bé của cô, thận trọng hỏi: “Tiểu Bối, vừa rồi em có nghe được anh nói gì không?”

Gương mặt nhỏ nhắn của Ôn Bối Du đỏ lên, cô biết Lận Thừa muốn hỏi cái gì.

Câu “người phụ nữ tôi yêu nhất trên đời này”, đương nhiên là cô nghe được. Hơn nữa còn ghi tạc trong lòng, bây giờ nhớ lại lòng vẫn còn cảm thấy ấm áp.

Ai, cô đúng là kém cỏi, chỉ vì một câu “em yêu anh” liền móc tim mình ra cho anh luôn.

Không còn cách nào khác, ai bảo anh là người đàn ông cô yêu nhất chứ...

“Nhìn mặt em đỏ như vậy, chắc chắn là nghe được rồi.”

“Nhưng mà, anh... anh vì bảo bối nên mới nói như vậy.”

Lận Thừa bắt lực thở dài, anh cảm thấy rất buồn bực.

“Lúc chưa biết được sự tồn tại của bảo bối thì anh đã yêu em. Ngày đó anh tính nói với em tình cảm thật sự của anh nhưng không ngờ em lại nói em đang hẹn hò với Bạch Nãi Phũ, hại anh...” rất uất ức đó.

Về mặt uất ức của anh thật đáng yêu.

Ôn Bối Du không nhận được ôm lấy anh, còn sờ sờ đầu anh.

Lận Thừa nhân cơ hội này hôn trộm môi cô.

“Tiểu Bối, cảm ơn em đã yêu anh lần nữa.”

Anh thật sự rất may mắn, người phụ nữ đã từng bị mình vứt bỏ đã trở lại bên cạnh anh.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Mặc dù gương mặt này bị tát nên cười lên hơi đau một chút nhưng khi hai cánh môi chạm vào nhau thì anh liền đem nó ném ra phía sau.

Hạnh phúc làm cho đau khổ đã từng ném qua không là gì hết.

Lời kết

Nói về một chút cuộc sống của Lận Thừa và Ôn Bối Du sau này.

Ôn Bối Du... Bây giờ nên gọi là Lận phu nhân, còn Ôn Phủ Phi chính thức đổi tên thành Lận Phủ Phi. Mặc dù người ba nào đó rất muốn bỏ đi chữ “Phủ” kia nhưng vợ anh ta lại không cho.

Không sao, bây giờ vợ anh lại mang thai, lần này anh bảo đảm tên của đứa bé sẽ không có chữ “Phủ”.

Đúng rồi, còn phải nói đến việc này.

Ôn Bối Du không phải là vợ của Phó Tổng Giám Đốc mà là vợ của Tổng Giám Đốc rồi. Vì sau khi Lận Thừa kết hôn thì Lận Cố quyết định từ chức, nhường vị trí lại cho con trai.

“Bây giờ ba đang ở nước nào?” Lận Thừa vừa vuốt người chồng đang nằm trên đùi mình vừa hỏi.

“Chắc là Bỉ, anh cũng không biết nữa. Lão già đó nói với anh, ông ta ở nước ngoài được không ít các em mắt xanh tóc vàng vây quanh, đúng là lão bất tử.” Lận Thừa không chịu nổi thói phong lưu của ba mình: “Dù sao bây giờ ông ta cũng độc thân, có quen bạn gái cũng không phải chuyện xấu

Không sai, rốt cuộc Lận Cố cũng ly hôn với người mẹ kế kia. Vì Lý Ly chạy đến náo loạn toàn là do bà ta giật dây. Cũng vì việc này mà thanh danh của ông đã bị hủy hoại.

Nhưng cũng nhờ vậy mà anh có thể giải trừ hôn ước với Lý Ly. Ba của cô ta cũng biết mình đuối lý, hơn nữa anh cũng rất hào phóng mà đứng ra bảo đảm cho ông ta nên ông ta cũng không nói gì. Vì vậy sau khi giải trừ hôn ước với Lý Ly anh liền kết hôn với Ôn Bối Du.

Bây giờ có thể nói là anh vô cùng hạnh phúc, rất sung sướng, rất tuyệt vời, ha ha...

“Bạch Nãi Phủ nói muốn mời chúng ta ăn cơm tối.”

Cảm giác tuyệt vời dừng ngay tại chỗ.

Khóe miệng của Lận Thừa cứng đờ.

Bạch Nãi Phủ... người “đàn ông” này vẫn là nỗi đau trong cuộc hôn nhân của anh.

Vì vợ và con anh rất thích anh ta, điều này làm anh ghen tỵ.

“Không đi.” Lận Thừa cúi kính nói.

Ôn Bối Du bật cười, thật không chịu nổi anh, cũng sắp có đứa con thứ hai rồi mà còn suốt ngày như trẻ con thế kia.

Anh đường đường là Tổng Giám Đốc, thế mà cứ thích ăn dấm chua

“Cậu ấy muốn giới thiệu bạn trai cho chúng ta biết.”

“Rốt cuộc cậu ta cũng tìm được bạn trai rồi à?” Hai mắt của Lận Thừa lóe sáng.

“Ừ.” Bạch Nãi Phủ vì bị tổn thương rất sâu nên đến bây giờ mới tìm được tình yêu thuộc về cậu ấy. Cô thật sự cảm thấy rất vui.

Lận Thừa cũng rất vui.

Bởi vì Bạch Nãi Phủ sẽ không tranh giành vợ và con trai anh nữa.

Ha ha... Cuộc sống của anh quả thật quá hạnh phúc, vô cùng hạnh phúc, quá tuyệt vời!

HẾT

—————oOo—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-co-thai-muoi-trieu-cua-pho-tong>